

Giới thiệu Kiếm Tinh

Bạn đang đọc truyện Kiếm Tinh của tác giả Phiêu Linh Huyền trên trang đọc truyện online. Ưu nhã, kiều ngạo, một lòng vì kiếm. Lấy quy tắc của kiếm, diễn hóa bản mệnh tinh, kiếm phá vạn pháp. Lúc yên lặng, bạch y như tuyết, giữ kiếm mỉm cười.

Lúc tức giận, kiếm phá trời cao, máu nhuộm trời xanh. Người cầm kiếm, một kiếm trong tay, rực rỡ như trời sao bất diệt, đó là kiếm tinh! Mở màn là một khung cảnh ưu nhã, một gian nhà nhỏ trong rừng trúc, tiếng đàn du dương và một thanh niên đang chăm chú điêu khắc gậy trúc như nước chảy mây trôi, sống động vô cùng.

Mở đầu truyện cũng như lối đi của truyện luôn như một bức tranh sơn thủy hữu tình, rất có thần và cũng tràn đầy bí ẩn. Có cảnh đẹp nhưng cũng có mùi tanh của máu, có vị chất của nước mắt, và hơn hết tràn đầy màu sắc của tình yêu, hoan ái! Thiên địa như ván cờ, xuất kiếm như đánh cờ! Đây là dịch kiếm thuật của Giang Sở. Kiếm trong tay, đó chính là quy tắc, tu kiếm giả, tự có kiếm tâm. Kiều ngạo, lạnh lùng, tự tin nhưng cô độc.

Đó là tác phong và cũng là kiếm tâm của Giang Sở. Tác giả đã dày công tạo nên một nhân vật mà đọc giả tưởng như có thể phảng phất cảm giác được cái khí chất, cá tính một cách dễ dàng nhưng đó chỉ là một nét thoáng qua, phía sau đó là nội tâm sâu thẳm, chất chứa và đè nén. Sinh tử giao chiến cũng được tác giả miêu tả một cách ưu nhã, nghệ thuật, tránh cuồng chiến bạo lực, long trời lở đất. Đây cũng có thể xem là một cố gắng của tác giả và là nét khác biệt của truyện. Một điểm khá đặc biệt khác là tác giả tả tình rất tốt, tâm lý của con người được miêu tả khá đặc sắc nhưng không cần phải quá cầu kỳ, không cần nặng nề câu chữ.

Tình yêu và sự hy sinh của Sở Thi Thi, tình bạn cao quý của Hoàng Nham và Tất Gia Lượng, tình thầy trò, huynh đệ đều được khắc họa rõ ràng. Truyện chỉ mới khoảng 200 chương và đang được mở rộng bối cảnh, tình huống và con đường phát triển của nhân vật chính đang được chuyển sang một nấc thang mới. Vẫn còn nhiều bí mật, nhiều khúc mắc và lời cuốn.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Gã Sai Vật Áo Xanh, Gọt Trúc Làm Kiếm

Núi Không Sơn sau cơn mưa.

Giữa rừng trúc rộng mênh mông tĩnh mịch như tranh, trong một gian nhà nhỏ vang lên tiếng đàn du dương, phác họa nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Rừng trúc thật tĩnh lặng, tĩnh lặng đến đáng sợ, mặc dù vẫn còn tiếng đàn du dương nhưng khó có thể che giấu cảm giác áp lực trước cơn giông bão sắp về. Mấy tên sai vật bối rối đi đi lại lại trước cửa, có điều không hề dám lên tiếng, cũng không dám đẩy cửa đi vào.

Dù chỉ là một tên sai vật nhưng Giang Sở hoàn toàn không giống những người khác. Y khoác chiếc áo xanh lam bằng vải thô không đáng tiền nhưng nó mang lại cảm giác thoải mái sạch sẽ.

Ngồi trước cửa dưới rừng trúc, trong tay Giang Sở cầm một con dao nhỏ chăm chú điêu khắc gậy trúc, hai tay trắng ngần vững vàng như núi, mỗi lần dao khắc xuống đều cực kỳ tinh chuẩn, giống như nước chảy mây trôi. Tuy vẫn chỉ là bán thành phẩm nhưng nó trông rất sống động, hiện ra một vẻ đẹp khó nói nên lời.

Đột nhiên tiếng bước chân nặng nề mà hỗn loạn vang lên từ trong rừng, hộ vệ và những người hầu trông coi trước cửa đồng thời đứng dậy, hồi hộp nhìn chăm chăm vào rừng, chỉ có Giang Sở là vẫn ngồi trước cửa, chuyên tâm điêu khắc như cũ, trong lòng hẳn không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

"Ha ha, một gian nhà nhỏ trong rừng trúc thật là phong nhã, Ngự tiểu thư xinh đẹp lại đàn hay thực khiến lòng người ghen tị à."

Bên trong tiếng cười lớn, hơn mười người hộ vệ cùng một thanh niên bị bức lùi đến trước gian nhà nhỏ khi này, trông chật vật không thể tả, cầm đao kiếm trong tay liều mình bảo vệ trước cửa.

Trong chốc lát, một thanh niên mặc áo dài nam màu vàng nhạt đóng đưa quạt giấy, khoe miệng mang theo mấy phần trên tức chậm rãi đi tới. Ở phía sau có ba đến năm tên hộ vệ đi theo không nhanh không chậm, thần thái ung dung.

"Trương Dần, ngươi đừng có khinh người quá đáng!" Người thanh niên trong bộ dạng chật vật, gắt gao cầm kiếm trong tay, giọng nói cứng hằn nhưng khó tránh khỏi có phần thiếu tự tin.

"Nguy Vũ, không phải là bọn công tử coi thường ngươi, chỉ bằng loại người như ngươi cũng đủ tư cách để bọn công tử phải khi dễ sao?" Trương Dần phe phẩy quạt giấy, lông mày khẽ nhíu lên, cười lạnh nói: "Hôm nay, bọn công tử đến đây là để cầu hôn đại tiểu thư của Ngự gia mà thôi, ngươi lại cứ ngăn cản bọn công tử, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không dám chặt cái chân chó của ngươi sao?"

Sắc mặt của Nguy Vũ đỏ bừng lên, hân tức đến run rẩy cả người: "Lại có kiểu cầu hôn thế này sao? Đây rõ ràng là đang bức hôn!"

Ánh mắt lộ vẻ khinh thường, Trương Dần nhàn nhạt hỏi: "Bức hôn thi đã làm sao nào? Trong thế hệ thanh niên của Ngụy gia ai có thể đỡ được mười chiêu của ta mà không thất bại, ta sẽ đi ngay lập tức. Nếu ngay cả chút bổn sự ấy cũng không có thì các người lấy tư cách gì ngăn cản ta?"

Lời nói thật ngông cuồng và khinh người nhưng không có ai cãi lại được.

Tại Sở quận có hai gia tộc đứng đầu là Trương gia và Ngụy gia, nhưng từ khi lão tổ của Ngụy gia phát tác vết thương cũ, bạo thể mà chết, khiến cho Ngụy gia vốn đã thua thiệt nay càng thua thiệt nhiều hơn, thêm nữa, nhân tài của Trương gia xuất hiện lớp lớp, Tam công tử Trương Dần được ca tụng là thiên tài số một trong thế hệ trẻ tuổi của Sở quận.

Bây giờ Trương gia mượn cơ bức hôn mục đích thuận tiện dò xét Ngụy gia, thậm chí có thể là điếm báo Trương gia sẽ chiến với Ngụy gia. Toàn bộ thế hệ trẻ tuổi của Ngụy gia đều bị Trương Dần đánh bại, cho dù là Ngụy Vũ, người được kỳ vọng cao nhất cũng không đỡ được mười chiêu của Trương Dần.

"Coong!"

Trong khi nói chuyện, dây đàn đột nhiên bị đứt, tiếng đàn du dương cũng ngừng lại.

"Tam ca không cần nói nữa, muội sẽ đáp ứng hôn sự này." Giọng nói trong trẻo pha chút lạnh lùng vang lên trong gian nhà nhỏ, vói về chắc chắn!

Cánh cửa bất ngờ được mở ra, một cô gái xinh đẹp hiện ra trước mắt với vẻ mặt điềm tĩnh, không biểu lộ chút buồn vui nào.

Trương Dần tuy hơi ngạc nhiên nhưng biểu hiện lại thờ ơ, nói: "Ngụy đại tiểu thư xinh đẹp như chim sa cá lặn, đúng là danh bất hư truyền, có điều với địa vị bây giờ của Ngụy gia thì tiểu thư chỉ có thể làm thiếp mà thôi."

Đây cũng là thẳng thừng nhục nhã Ngụy gia, thế lực hai nhà vốn là tương đương, bức hôn thi cũng thôi, đằng này lại muốn để Ngụy đại tiểu thư làm thiếp, việc này rõ ràng là đang khiêu khích Ngụy gia.

"Trương Dần!" Ngụy Vũ tức đến nổi con mắt, không nhìn được quát lên, cầm kiếm chém điên cuồng về phía Trương Dần.

Đùng!

Trong mắt lộ vẻ coi thường, thậm chí Trương Dần còn không thèm di động thân thể, quạt giấy trong tay khép lại, thuận thế chém xuống, nhẹ nhàng khéo léo đánh bật trường kiếm của Ngụy Vũ ra.

"Dừng tay!"

Ngụy gia đại tiểu thư trừng mắt, quát to: "Ngụy gia ta tài nghệ không bằng người, bản thân ta sẽ đáp ứng việc này."

"Đại tiểu thư!" Trong khi Ngụy Nguyên đang nói chuyện, thị nữ bên người nàng quỳ xuống, nước mắt lăn lăn rơi xuống, bị áp bức và lăng nhục như vậy, cho dù là những kẻ tồi tệ cũng không cách nào chấp nhận, nhưng mà Ngụy Nguyên vẫn cứ đáp ứng như chém đinh chặt sắt.

Hơi gật đầu, trong mắt Trương Dần lộ vẻ ngưng trọng, hẳn vốn không có mong đợi Ngụy Nguyên sẽ đáp ứng. Lần bức hôn này chủ yếu nhằm chọc tức Ngụy gia, nhằm tìm một cái lý do để động thủ với Ngụy gia mà thôi. Nhưng mà Ngụy Nguyên quả đoán đáp ứng, ngược lại khiến cho Trương gia nổi giận.

"Các người không cần nói nữa." Ngụy Nguyên khẽ lắc đầu, lấy ra vài tờ giấy mỏng từ trong tay áo, chậm rãi nói: "Các người đi theo ta nhiều năm như vậy, nhưng giờ, Ngụy gia thế không bằng người, ta không đành lòng để các người tiếp tục theo ta chịu khổ, bây giờ ta sẽ trả lại giấy bán thân của các người, từ nay về sau các người là người tự do."

Ngụy Nguyên vừa nói xong, những tên sai vặt dón dập quỳ lạy, dùng sức dập đầu, vẻ mặt tất cả đều rất bi thương.

Nghe Ngụy Nguyên nói vậy, Giang Sở đang lắng lắng điều khác cũng bắt đầu chú ý, động tác hơi chậm lại, hẳn thoáng suy tư một chút, nhẹ nhàng đứng dậy, đi về phía Ngụy Nguyên.

"Đây là giấy bán thân của các người, ngoài ra ta còn một chút ngân lượng, lát nữa để Thiên nhi phân chia cho các người, đây coi như là tình cảm chủ tớ trong những năm vừa qua, các người đừng có từ chối." Sau khi đưa giấy bán thân cho Giang Sở, Ngụy Nguyên nhẹ giọng nói: "Ta biết người yêu thích việc điêu khắc, và ta cũng xem qua một ít tác phẩm của người, với tay nghề của mình thì sau khi người rời khỏi Ngụy gia, cũng có thể ung dung kiếm sống."

Yên lặng tiếp nhận giấy bán thân từ trong tay Ngụy Nguyên, Giang Sở thở dài một tiếng, tiện tay xé giấy: "Đa tạ tiểu thư tác thành."

"Giang Sở, tiểu thư đối đãi với người không tệ, những năm qua, người ngày ngày điêu khắc, tiểu thư cũng chưa từng nói với người nửa lời, bây giờ người lại vọng ân phụ nghĩa, rời bỏ tiểu thư sao?" Mấy tên sai vặt tức giận, trừng mắt nhìn, như muốn ăn tươi nuốt sống Giang Sở.

"Hò đồ, đây là ý của ta chứ không phải của Giang Sở, các người cũng phải làm như vậy, không ai được phép từ chối." Ánh mắt lộ rõ sự kiên quyết, Ngụy Nguyên trầm giọng nói.

Không để ý tới việc mọi người chất vấn, Giang Sở xoay người đi đến rừng trúc, tiện tay bẻ một đoạn trúc, dùng dao nhỏ điêu khắc, sau vài lần thì gậy

trúc trong tay biến thành một cây kiếm trúc ngắn, cầm kiếm trúc trong tay, hắn quay trở lại, khẽ khom người trước mặt Ngụy Nguyên.

"Đại tiểu thư, bây giờ Giang Sở đã không phải là người Ngụy gia, nhưng mà Giang Sở còn một câu muốn nói, cũng là muốn hỏi cho rõ ràng." Sắc mặt bình tĩnh, Giang Sở đối diện Ngụy nhiên, nhẹ giọng hỏi: "Đại tiểu thư, Ngươi thật sự bằng lòng gả cho hắn sao?"

Ngụy Nguyên ngạc nhiên nhìn Giang Sở, nhất thời không hiểu tại sao hắn lại hỏi như vậy, lắc đầu nói: "Ngươi không cần phải nói nữa, ngươi đi đi."

"Ta chỉ muốn một câu trả lời thật tình từ đại tiểu thư, muốn hay là không muốn?" Ánh mắt Giang Sở thể hiện sự kiên định, hỏi một lần nữa.

"Ha ha, thật là một tên nô tài thú vị, vấn đề này có ý nghĩa gì sao? Nàng muốn hay không muốn đều không thể thay đổi được kết quả." Trương Dần hứng thú đánh giá Giang Sở, xem thường mở miệng.

Giang Sở không thèm quay đầu lại, chăm chú nhìn vào mắt của Ngụy Nguyên chờ câu trả lời.

Trong lòng dao động, Ngụy Nguyên mệt mỏi than thở: "Ta tất nhiên là không muốn rồi, chỉ là chuyện đến nước này, vì Ngụy gia, ta không còn lựa chọn nào khác..."

Vừa nghe Ngụy Nguyên nói thế, không để ý đến việc Ngụy Nguyên tiếp tục giải thích, Giang Sở nở nụ cười xán lạn như ánh mặt trời.

"Tiểu thư không muốn là được rồi."

Lời nói bình thản, vang vọng trong rừng trúc, mặc dù âm thanh không lớn nhưng lại lộ ra một loại ý chí kiên định, khiến cho mọi người không khỏi ngẩn ra.

Cánh tay trắng ngần nhẹ nhàng nắm chặt thanh trúc, khẽ chi về phía Trương Dần, tư thế như đang cầm kiếm.

"Nghe tiếng Trương công tử đã lâu, là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi ở Sở quận, nay Giang Sở bắt tài, nguyện lĩnh giáo Trương công tử một vài chiêu."

Giang Sở bình tĩnh nói chuyện, bình tĩnh gơ tay, bình tĩnh cầm kiếm!

Một câu nói đơn giản như vậy, nhưng tại trong rừng trúc lúc này lại tạo nên một cơn sóng gió động trời.

Ầm!

Mọi người xôn xao, tất cả đều sợ ngây người vì lời nói của Giang Sở, thậm trí quên cả việc quát mắng.

Trương Dần là ai cơ chứ? Trương gia Trương công tử được khen là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi ở Sở quận, thiên tài có khả năng cao nhất bước vào Ngung Tĩnh cảnh.

Giang Sở ư? Chẳng qua hắn chỉ là một tên sai vặt ở Ngụy gia mà thôi, thậm chí ngay cả cái tên này cũng là mọi người vừa mới biết. Nhưng mà với thân phận gã sai vặt hèn mọn như vậy lại dám to mồm khiêu chiến Trương gia công tử, đây chẳng phải là chuyện cười lớn?

"Hoang đường!" Trương Dần lạnh lùng nhìn Giang Sở, không khỏi bật cười: "Cái giống chó mèo cũng dám hướng về bốn công tử khiêu chiến? Ngươi chẳng qua chỉ là một tên nô tài của Ngụy gia, tính là cái thứ gì mà cũng dám làm cản trước mặt bốn công tử?"

Muốn thể hiện lòng trung thành là việc tốt, nhưng mà, ngươi lại lựa chọn cái cách như vậy, thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Giang Sở khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói rằng: "Giấy bán thân đã xé, bây giờ ta đã không còn là người của Ngụy gia, chỉ là người sẽ giết ngươi mà thôi."

Giang Sở bước về phía trước, lẳng lặng nói: "Rút kiếm ra đi, bằng không ngươi vĩnh viễn không còn cơ hội dùng kiếm nữa đâu."

"Các ngươi lên giết hắn cho bốn công tử!" Về mặt Trương Dần lạnh lẽo, uy nghiêm đáng sợ sai mấy tên hộ vệ.

Cùng một tên nô tài động thủ sẽ làm mất đi thân phận của hắn, hắn đương nhiên sẽ không làm. Thế nhưng, hắn cũng không thể để cho Giang Sở tiếp tục láo xược.

Gần như trong nháy mắt, hai hộ vệ phía sau Trương Dần liền ra tay, đối với loại nô tài không biết trời cao đất rộng này, bọn họ đã sớm không nhìn được rồi, giết chết ngay để cảnh cáo, miễn cho có thêm tên nào nhảy ra làm nhục uy danh của chủ nhân.

Trong một tích tắc, một thân ảnh màu xanh chớp động, nhanh đến mức khó mà tin nổi, thậm chí khiến người ta không kịp nhìn rõ động tác trong tích tắc đó.

Thân thể của hai người đổ nhào trên mặt đất, ngay đến tiếng kêu la đều không có, hai người đã biến thành hai thi thể.

Giang Sở vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ, thậm chí ngay cả tư thế cũng không mấy may biến hóa, chỉ có trên thân kiếm trúc còn lưu lại một vết máu nhàn nhạt, xác minh những gì vừa trải qua tuyệt đối không phải là ảo giác.

Về mặt Giang Sở không chút nào biến hóa, như thể đó chỉ là một chuyện nhỏ bé, không đáng kể, Giang Sở bình tĩnh nói: "Rút kiếm ra đi, bằng không người vĩnh viễn không còn cơ hội dùng kiếm nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Kiếm Của Ta, Ra Phải Nhuộm Máu!

Vẫn là câu nói đó, nhưng mà chỉ trong chớp lát, phân lượng của nó đã khác một trời một vực.

Mồ hôi lạnh của Trương Dần túa ra theo từng hơi thở.

Hắn không tin vào mắt mình, dù thế nào cũng không thể tin được tên sai vật hèn mọn này lại có thực lực kinh khủng như vậy. Trong khoảnh khắc đó, đến như hắn cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy chiêu kiếm mà thôi.

Tại sao Ngụy gia lại có thể ẩn giấu một cao thủ kiếm đạo đáng sợ như vậy chứ?

"Các hạ rốt cuộc là người phương nào?" Trương Dần sắc mặt ngưng trọng ôm quyền nói: "Hiện nay lão tổ Ngụy gia đã bạo tử mà chết, Ngụy gia xuống dốc, bất kể Ngụy gia cho các hạ chỗ tốt gì Trương gia của ta nguyện ý kính dâng gấp đôi, mong các hạ không xen vào chuyện này".

Chỉ là một gã sai vật mà có thân thủ, kiếm pháp đầy thì có quý mới tin. Trương Dần không hề muốn đắc tội người như vậy. Hắn vừa há miệng liền trực tiếp mụm hơi, đồng thời nói việc Ngụy gia lão tổ đã chết nhằm gián tiếp nhắc nhở Giang Sở - ngày nay cao thủ ở Trương gia xuất hiện lớp lớp, Ngụy gia căn bản không có tư cách chống lại.

Thực lực của Giang Sở quả thật rất mạnh, nhưng đối mặt với cao thủ chân chính của Trương gia vẫn không tính là gì. Ngưng Tĩnh cảnh cường giả mới là yếu tố quyết định tất cả.

"Ta đã sẽ nát giấy bán thân của mình, người có thể cho ta lợi ích gấp bội sao?" Giang Sở nhẹ giọng nói, cũng không để cho Trương Dần nói nhiều, hắn hơi hốt đưa kiếm trực trong tay lên, nhưng mà, tốc độ kiếm thực sự quá nhanh.

Đối với Giang Sở chuyện sống còn của Ngụy gia và Trương gia hắn không hề để trong lòng. Lần này nếu không phải đại tiểu thư Ngụy gia lấy giấy bán thân ra thì hắn vẫn sẽ ngồi tại chỗ hoàn thành việc điều khắc của mình, cũng không thêm quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần. Thậm chí nếu như Ngụy Nguyên không có dũng khí nói không muốn gả cho Trương Dần thì hắn cũng sẽ không xuất thủ.

Với Giang Sở thì một tờ giấy bán thân không tính là gì. Chỉ cần hắn muốn đi, một tờ giấy bán thân không ràng buộc hắn được. Thế nhưng với tình cảm như vậy của Ngụy Nguyên hắn không thể không báo đáp. Đó là nguyên nhân Giang Sở ra tay, điều này Trương Dần căn bản không thể biết được.

Trường kiếm phá không bay tới, không hề cho Trương Dần cơ hội tự hỏi.

Theo bản năng, Trương Dần mở quạt giấy để chặn lại, tư thái như vậy quả thật giống y như lúc đối phó với Ngụy Vũ, thật tiêu sái, thật khí độ. Nhưng mà trong nháy mắt kiếm trực đâm tới, cây quạt giấy có giá trị không nhỏ này liền bị đâm thủng, tốc độ Kiếm trực không giảm, trượt sát tai Trương Dần và mang theo một lớp da mỏng.

"Rút kiếm!"

Giọng nói vang lên một cách lãnh đạm, giống như gió lạnh khắc nghiệt của mùa đông làm cho người ta run rẩy khắp người.

"Các hạ đừng khinh người quá đáng!" Trong sợ hãi, Trương Dần tức đến nổi phổi mẩn to, mặc dù hắn cảm thấy Giang Sở khó đối phó nhưng hắn không giống những hộ vệ kia. Tuy rằng kiêng kỵ nhưng cũng không thể nói là quá mức sợ hãi, hắn rút bội kiếm trong tay ra, chỉ về phía Giang Sở, ánh kiếm sáng loáng.

Đây quả là một thanh kiếm tốt, nói chém sắt như chém bùn cũng không quá đáng, huống chi, trong tay Giang Sở chỉ là một thanh kiếm trực mà thôi, nó sẽ bị chặt đứt dễ dàng lúc va chạm với nhau.

Bước ra một bước, kiếm trực trong tay Giang Sở lần thứ hai chớp động, trong một hơi liền đánh ra bảy kiếm, mỗi kiếm đều đánh vào chỗ nguy hiểm nhưng mà trong mắt người khác thì bảy kiếm đó giống như một kiếm vậy.

Trương Dần không phải chưa từng thấy cao thủ dùng khoai kiếm nhưng mà dưới Ngưng Tĩnh cảnh tuyệt đối không có ai có thể dễ dàng làm đến một bước này. Kiếm pháp giống như một tác phẩm nghệ thuật, đẹp đến kinh tâm động phách.

Đáng sợ nhất chính là bảy kiếm này nối liền một mạch, trong nháy mắt khóa hết tất cả đường lui của hắn, cho dù né tránh thế nào những chỗ yếu hại trên

thân hắn đều bị ánh kiếm bao phủ. Kiếm thế mơ hồ, không nhìn rõ được, nguyên bản Trương Dần muốn xuất ra một chiêu kiếm nhưng không tài nào xuất được. Hắn chỉ có thể múa kiếm bảo vệ trước ngực và yết hầu, hai điểm yếu trí mạng.

Trong nháy mắt, hai dòng máu từ trên vai Trương Dần bắt ra, tay cầm kiếm run lên, thiếu chút nữa ngay cả kiếm đều không cầm được. Lúc này Trương Dần mới thực sợ hãi, hắn vốn nghĩ rằng với thực lực của mình dù cho đánh không lại Giang Sở thì cũng không phải chịu quá nhiều thiệt thòi, nhưng mà lúc này chỉ với hai chiêu liền đã làm mình trọng thương, thế thì còn đánh thế nào nữa?

“Dừng tay! Kiếm pháp của các hạ thật tinh diệu, tại hạ xin nhận thua, chuyện hôm nay coi như xóa bỏ.”

Mặc dù xấu hổ, nhưng sự tình đến bước này cũng không phụ thuộc vào việc Trương Dần có phục hay không. Hào hán không tính toán thiệt thòi trước mắt, chỉ cần tránh đi được lần này tự nhiên sẽ có cao thủ trong gia tộc ra tay. Bất kể là Giang Sở hay là Ngụy gia đều phải trả giá bằng máu, như vậy chịu một chút thiệt thòi trước mắt thì có đáng gì.

“Đi? Nào có chuyện dễ dàng như vậy.” Sát khí trong mắt Giang Sở lóe lên, chậm chậm bước tới, kiếm trúc thuận thế đánh xuống, ánh kiếm màu xanh chớp động, sau đó mũi kiếm đã đặt tại yết hầu Trương Dần. Kiếm trúc nhuộm máu lộ ra nhàn nhạt sát khí khiến Trương Dần không dám nhúc nhích.

“Thả thiếu gia nhà chúng ta ra!” Hai gã hộ vệ còn lại thấy Trương Dần bị chế trụ, khẩn trương hô to.

“Ngươi muốn thế nào?” Lòng bỗng nặng trĩu, Trương Dần nhìn chằm chằm Giang Sở, lông mày nhướn lên. Cho dù chuyện đến mức độ này hắn cũng không tin là Giang Sở dám ra tay với mình, bởi hắn có Trương gia hậu thuẫn: “Ngươi đừng quên ta là nhị công tử của Trương gia, nếu ta có chuyện gì bất trắc thì Ngụy gia sẽ phải chôn cùng ngay lập tức.” Trương Dần nhìn thẳng vào mắt Giang Sở lạnh lùng nói.

“Dừng tay!” Ngụy Vũ mất thấy cục diện đến mức độ này bắt đầu hoảng sợ, hắn không hiểu được mà cũng không kịp nghĩ tại sao một gã sai vặt lại có thực lực kinh khủng như vậy. Thế nhưng hắn cũng hiểu được hậu quả của việc Trương Dần chết ở đây, hắn nói: “Giang Sở, ngươi đang làm gì vậy, mau buông kiếm xuống”.

Trong mắt Trương Dần lộ ra vẻ trào phúng, hắn không nói gì mà chỉ lạnh lùng nhìn Giang Sở, bây giờ Ngụy Vũ đã lên tiếng hắn còn dám tiếp tục sao?

“Vậy thì sao nào?” Giang Sở xem thường nói: “Trương công tử nên nhớ bây giờ Ta đã không còn là người Ngụy gia nữa, sự tồn vong của Ngụy gia thì liên quan gì tới ta?”.

Giang Sở không để ý lời nói của Ngụy Vũ, kiếm trúc trong tay bỗng nhiên phát lực, trong nháy mắt đâm xuyên yết hầu của Trương Dần.

“Kiếm của ta, ra phải nhuộm máu.”

Giang Sở bình tĩnh thu kiếm xoay người đi. Mặc cho hai tay của Trương Dần đang giữ yết hầu, miệng kêu ặc ặc, hai mắt sợ hãi tròn to, hắn cũng không thêm nhìn lại dù chỉ một giây.

Mọi thứ xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Không một ai có thể nghĩ rằng Giang Sở lại giết Trương Dần một cách gọn gàng, dứt khoát, không có một chút do dự nào, cứ như giết một con gà, con chó vậy.

“Ngươi... ngươi sao dám giết hắn? Ngươi có biết ngươi đã mang đến cho Ngụy gia họa lớn như thế nào không?” Ngụy Vũ từ trong cơn chấn động phản ứng lại, tức giận chỉ tay vào mặt Giang Sở, mắng to.

Giang Sở liếc nhìn Ngụy Vũ, ánh mắt như đao, không cần nói lời nào cũng làm cho Ngụy Vũ im bật.

Không để ý tới Ngụy Vũ, Giang Sở nhìn về phía Ngụy Nguyên nói: “Đại tiểu thư, việc nơi này coi như xong, Giang Sở xin cáo từ.”

Người chết tất nhiên không thể nào thành hôn được với Ngụy Nguyên. Hắn xuất thủ là vì trả lại món nợ ân tình đưa giấy bán thân của Ngụy Nguyên. Hắn giết chết Trương Dần cũng coi như là hết nợ. Còn việc Ngụy gia muốn khắc phục hậu quả như thế nào căn bản không liên quan gì đến hắn.

“Được lắm! Ngụy gia, nợ máu phải trả bằng máu, các ngươi ở đó mà chờ chôn cùng công tử đi”. Hai gã hộ vệ còn lại của Trương gia sau cơn chấn động, cắn răng nói một câu rồi co giò bỏ chạy.

Với thực lực của bọn họ, căn bản không dám báo thù Giang Sở.

“Ngăn bọn hắn lại, giết ngay không cần lý do.” Trong tích tắc, âm thanh lạnh lùng, quả đoán từ Ngụy Nguyên vang lên.

Có mệnh lệnh của Ngụy Nguyên, hộ vệ của Ngụy gia nhanh chóng giải quyết xong hai tên kia. Chỉ có Ngụy Vũ là đã sớm bị biến cố bất ngờ làm cho bối rối, thật sự phải liều mạng với Trương gia sao? Nhưng mà bây giờ Ngụy gia không có tỷ cơ hội thắng nào.

Sự quyết đoán của Ngụy Nguyên nhất thời đã nhận được sự tán thưởng từ Giang Sở.

Chuyện đã đến mức này cho dù sao cũng phải giết người diệt khẩu trước đã, tình huống đã xảy ra là không thể thay đổi được, phải làm mọi cách để Trương gia biết được tin tức này.

Trước đó, Giang Sở không hề có kỳ giết chết Trương Dân, kỳ thực đó không phải là hành động theo cảm tính, vì có cả Trương Dân trở về cũng không mang lại chỗ tốt nào. Suy cho cùng, khi mình rời đi rồi, Ngụy Nguyên cũng chạy không thoát khỏi số phận là phải lấy Trương Dân. Ngược lại, mình tự gánh vác hết mọi chuyện có thể miễn cưỡng giải vây phần nào cho Ngụy gia. Dù sao thì ở bên ngoài cũng không ai biết được tại Ngụy gia có người có thực lực giết chết được Trương Dân.

Đã như vậy, đơn giản là giết hết tất cả.

“Giang công tử xin dừng bước.” Ngụy Nguyên nhanh chóng xác định lại thân phận hai bên, bất luận trước đó Giang Sở có thân phận gì, kể từ khi Giang Sở xé nát giấy bán thân và chém giết Trương Dân thì hắn đã không còn nửa điểm quan hệ với Ngụy gia nữa, điểm này rất trọng yếu.

“Đại tiểu thư còn điều gì phân phó?” Giang Sở dừng bước, bình tĩnh hỏi.

“Ngụy Nguyên có một yêu cầu quá đáng, mong công tử giúp đỡ”. Trong mắt lộ vẻ kiên định, Ngụy Nguyên hướng về phía Giang Sở thì lễ một cái, nghiêm nghị nói.

“Ồ!” Trong lòng hơi kinh ngạc, Giang Sở không khỏi quay lại nhìn Ngụy Nguyên.

“Việc này có lẽ sẽ làm công tử gặp phải nguy hiểm, nhưng đối với Ngụy gia mà nói, đó là cơ hội duy nhất để chúng ta lật ngược lại tình thế. Ngụy Nguyên cả gan xin công tử giúp đỡ”.

Nói xong, Ngụy Nguyên liền quỳ xuống đất, trong mắt ngấn lệ.

“Tiểu thư!”

Mọi người của Ngụy gia đều kinh hãi biến sắc, đồng thời quỳ xuống, nhất thời họ không thể tiếp nhận được việc thay đổi thân phận này. Làm sao chỉ sau phút chốc, đại tiểu thư lại có thể quỳ xuống trước mặt tên sai vật ngày xưa?

Sự thăng thần và quyết đoán như vậy không khỏi làm cho Giang Sở cảm động.

Nghĩ lại mấy năm qua, mặc cho mình lười biếng thế nào, mặc cho mình suốt ngày chỉ ngồi điều khắc trúc ở trước rừng, Ngụy Nguyên cũng chưa từng trách móc mình lấy một câu, lòng Giang Sở không khỏi mềm lại. Hắn thở dài một hơi tiến đến đỡ Ngụy Nguyên dậy rồi nói: “Đại tiểu thư không nên nói như vậy, Giang Sở sẽ đáp ứng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Bắt Cóc Đại Tiểu Thư

Mưa.

Toàn bộ Sở quận mưa dầm liên miên, âm u, ngọt ngào giống như tâm tình của Trương Hành Thiên lúc này.

Đệ tử của Trương gia tuy nhiều nhưng có rất ít người xuất sắc như Trương Dân. Đối với Trương Hành Thiên mà nói, hậu bối như vậy không phải mấy tên công tử bột có thể so sánh được. Càng bất hủ hơn chính là cái cảm giác bất an khi hắn không thể khống chế hoàn toàn mọi việc. Đánh rắn không chết tất bị cắn lại, Ngụy gia so với rắn càng đáng sợ hơn.

"Gia chủ, người của chúng ta đã phong tỏa Sở quận, bất kể người kia là ai chắc chắn sẽ không để hắn chạy thoát." Lão quản gia bước nhanh vào thư phòng nhẹ giọng mở miệng, trong giọng nói bình thản, lộ ra sát ý nồng đậm.

"Ngụy gia phản ứng thế nào?" Trương Hành Thiên nhíu mày, trầm giọng hỏi.

"Toàn bộ hộ vệ cùng đám sai vật của Ngụy gia bị giết hết, chỉ có Ngụy Vũ là chạy thoát, đại tiểu thư của Ngụy gia thì bị đối phương bắt đi, Ngụy gia đã phải rất nhiều người đuổi theo, tạm thời không có thêm tin tức nào nữa." Dừng một chút, lão quản gia tiếp tục nói: "Lão nô nghĩ ngờ đây là âm mưu của Ngụy gia, một tên sai vật làm sao có thể bắt cóc đại tiểu thư của Ngụy gia?"

"Không tiếc bất cứ giá nào, các ngươi phải mang người về đây cho ta." Nâng chung trà lên, Trương Hành Thiên phân phó: "Bất luận là sống hay chết."

....

Xe ngựa lắc lư, Ngụy Nguyên hơi cau mày, ánh mắt nhìn Giang Sở. Cánh tay trắng ngần, nhìn mảnh khảnh như con gái mà lại vững vàng như núi, cho dù xe ngựa rất lắc lư nhưng tay của Giang Sở vẫn cầm dao khắc trúc đều đặn, động tác không sai lệch chút nào. Một tác phẩm điêu khắc trông rất sống

động từ từ thành hình, ánh mắt Giang Sở bình tĩnh như nước.

"Người không lo lắng một chút nào sao?" Rốt cục Ngụy Nguyên lên tiếng phá vỡ sự yên lặng này.

"Lo lắng, có ích sao?" Giang Sở Cũng không có ngắt đầu, vẫn tiếp tục điều khác, như thể câu hỏi của Ngụy Nguyên rất là ngu ngốc vậy.

Hơi chậm lại, trên mặt Ngụy Nguyên bắt gặp lộ ra nụ cười khổ, đạo lý này rất đơn giản nhưng nàng không thật sự muốn hỏi vấn đề này. Nàng mở lời chỉ là muốn phá tan bầu không khí ngột ngạt này, thực sự cũng chỉ có nàng cảm thấy ngột ngạt mà thôi.

Ngụy Nguyên lấy cớ là bị Giang Sở bắt cóc, nhưng để giống như thật nên ngay cả người Ngụy gia cũng không biết chân tướng sự việc. Hiện nay, hai nhà Ngụy Trương đang toàn lực đuổi giết, cho dù Ngụy Vũ cố ý dẫn nhầm phương hướng nhưng con đường chạy trốn này còn đầy nguy hiểm.

Bất luận là ai ở vào hoàn cảnh này, cho dù có kiên định, quyết đoán thế nào đi chăng nữa thì cũng không tránh khỏi sự khản trương trong lòng, sự mất tự nhiên là điều khó tránh khỏi. Thế nhưng tên gia hỏa trước mắt này hoàn toàn khác, điều này khiến Ngụy Nguyên có chút cảm giác thất bại, đồng thời làm cho nàng càng hiếu kỳ, đến cùng thân phận của tên gia hỏa này là gì?

"Tại sao hắn vẫn điều khác?" Suy nghĩ một chút, Ngụy Nguyên chuyển sang chủ đề khác. Nếu là một tên sai vật bình thường việc yêu thích điều khác cũng không có gì lạ, đó cũng là một nghề để kiếm sống, nhưng đối với Giang Sở mà nói, đó là điều không cần thiết.

"Thay vì quan tâm đến việc này, tốt nhất người nên quan tâm đến việc khi nào chúng ta sẽ rời khỏi Sở quận thì hơn." Khắc xong nhát dao cuối cùng, Giang Sở thả tác phẩm điêu khắc còn dở dang xuống, thuận tay cầm lấy kiếm trúc bên người nháy ra khỏi xe.

Từ trong mưa gió truyền đến tiếng vó ngựa, cùng với đó là sát khí nhàn nhạt.

Dù rất muốn xem Giang Sở ra tay nhưng Ngụy Nguyên cũng không có vén rèm xe lên.

Ánh mắt của Ngụy Nguyên nhìn xuống, đưa tay cảm tác phẩm điêu khắc còn dang dở lên, tuy rằng nó chưa hoàn thành nhưng rất dễ để nhận ra đó là hình một người đang cầm kiếm. Khi vừa cầm lấy nó, Ngụy Nguyên có thể cảm nhận được một tia kiếm ý nhàn nhạt.

Giang Sở đi ra ngoài nhanh, trở về cũng nhanh, trước sau không quá năm phút liền ung dung trở lại xe ngựa, trong khoảng thời gian đó xe ngựa vẫn chạy một mạch, chưa từng dừng lại hay giảm tốc độ.

Chiếc áo xanh may bằng vải thô bị ướt hết, dính sát vào người Giang Sở. Trên kiếm trúc có thể loáng thoáng thấy được màu máu nhàn nhạt, cho dù nước mưa cũng khó rửa sạch hết được vết máu ở trên đó. Đem kiếm trúc đặt ở bên người, Giang Sở nhìn về phía tác phẩm điêu khắc trong tay Ngụy Nguyên: "Nếu người thích, ta có thể đưa nó cho người, nhưng mà, nó còn chưa hoàn thành."

"Tiếp tục đi theo hướng Bắc sẽ đến sông Lăng, trước khi trời tối chúng ta có thể tới được bờ sông, thuyền đã được chuẩn bị sẵn ở đó, vượt qua sông Lăng chính là Kinh châu." Cũng không hề có ý định đem trả tác phẩm điêu khắc lại cho Giang Sở, Ngụy Nguyên chăm chú nhìn vào mắt hắn trả lời.

Giang Sở cũng không có ý tứ trả lời, ánh mắt hắn vẫn như cũ nhìn vào tác phẩm điêu khắc trong tay Ngụy Nguyên. Điều này làm cho nàng tức muốn chết, đường đường là đại tiểu thư của Ngụy gia chẳng lẽ lại không hấp dẫn bằng một tác phẩm điêu khắc sao?

"Người không hiếu kỳ chút nào về chuyện tại sao ta muốn đi Kinh châu sao?" Lúc ở rừng trúc, Ngụy Nguyên chỉ nói đơn giản để Giang Sở giả vờ cường ép nàng rời khỏi Sở quận, trong lòng nàng đã chuẩn bị rất nhiều lời giải thích nhưng mà từ đầu tới cuối Giang Sở cũng không có hỏi lấy dù chỉ một từ, ngay cả bây giờ cũng vậy.

"Trách nhiệm của ta là mang người đi, cần gì phải nghĩ nhiều như vậy." Trầm mặc trong chốc lát, Giang Sở trả lời một cách lạnh nhạt.

"Người đang trách ta tại sao lại giết những người đó phải không?" Ngụy Nguyên đột nhiên hỏi, nàng có thể cảm giác được thái độ của Giang Sở đối với nàng đã bắt đầu thay đổi, kể từ khi nàng hạ lệnh giết hết những người ở trong rừng trúc.

Giang Sở vẫn không đáp, tất nhiên, đây cũng có thể coi là một câu trả lời.

"Ta không phải chỉ có một mình, sau lưng ta là Ngụy gia, ta phải có trách nhiệm với toàn bộ Ngụy gia. Bọn họ, những người bị giết trong rừng trúc tuy rằng rất trung thành, thế nhưng chưa chắc có thể chịu được sự bức cung của Trương gia, chỉ người chết mới chắc chắn giữ được bí mật." Ngụy Nguyên cũng không biết tại sao mình lại muốn giải thích cho Giang Sở, thế nhưng mỗi từ, mỗi câu tựa như một khối đá lớn nằm trong lòng nàng, ép nàng không thở nổi.

"Nếu như không thích người có thể đi ngay, bây giờ người không còn nợ gì ta nữa." Ngụy Nguyên dùng sức ném tác phẩm điêu khắc về phía Giang Sở, khóe mắt nàng ửng đỏ, nước mắt lặng yên rơi xuống.

Theo bản năng, Giang Sở bắt lấy tác phẩm điêu khắc, hắn trầm mặc rất lâu, cuối cùng thở dài một hơi, đặt tác phẩm điêu khắc xuống nói: "Đại tiểu thư, ở Kinh châu chúng ta có chắc chắn an toàn không?"

"Cũng không thể nói chắc chắn, nhưng ít ra chúng ta sẽ có cơ hội để có thể xoay chuyển cục diện, có thể tạo ra cơ hội sống cho Ngụy gia." Dùng một thoáng, Ngụy Nguyên nhẹ giọng nói tiếp: "Sau một tháng nữa Tỉnh điện sẽ mở ra Tỉnh chi truyền thừa."

Khẽ cau mày, Giang Sở vẫn tiếp tục im lặng.

“Người có hiểu tinh lực là gì không? Ngươi gia chúng ta có công pháp tu luyện tinh lực, ta có thể truyền nó lại cho ngươi coi như là cảm ơn ngươi.” Do dự một lát, Ngụy Nguyên lại nói tiếp: “Đương nhiên ta rất hi vọng ngươi có thể đem kiếm pháp của mình truyền lại cho Ngụy gia chúng ta.”

“Không cần, tạm thời lúc này ta không cách nào ngưng tụ tinh lực được.” Sắc mặt Giang Sở vẫn rất bình tĩnh giống như đây là một việc nhỏ không liên quan gì tới hắn vậy.

Không cách nào ngưng tụ tinh lực? Một câu nói đơn giản như vậy chẳng khác nào như sét đánh ngang tai Ngụy Nguyên.

Nếu như trước đó Ngụy Nguyên đặt rất nhiều hi vọng vào Giang Sở, thì bây giờ câu nói kia đã phá tan hi vọng đó của nàng. Ở thế giới này, tinh lực là thứ quyết định, thống trị tất cả. Mặc cho kiếm pháp của ngươi có tinh diệu tới mức nào đi chăng nữa, nếu như không thể ngưng tụ tinh lực thì cũng chỉ như con hổ giấy mà thôi. Ngụy Nguyên khó mà tưởng tượng được vì sao Giang Sở lại trả lời một cách thông dong như vậy, nên nàng không có chú ý tới hai chữ “tạm thời” mà Giang Sở đã nói.

Mặc dù Ngụy Nguyên không nói gì, nhưng Giang Sở dễ dàng biết được ý tứ từ trong mắt của nàng.

Giang Sở khẽ lắc đầu, vừa tiếp tục điêu khắc vừa nhẹ giọng nói: “Kiếm pháp của ta, người khác không học được.”

...

“Sông Lãng”

Một tay cầm lấy roi ngựa, trong mắt Trương Dã lộ ra sự tự tin mãnh liệt: “Bất kể kẻ mang đại tiểu thư Ngụy gia đi là ai thì Kinh châu chính là chỗ mà hắn sẽ tới, chúng ta chờ hắn tại sông Lãng.”

Đại tiểu thư Ngụy gia không phải là một người con gái bình thường, thiên phú của nàng về phương diện tinh lực rất cao, nàng là cơ hội duy nhất để Ngụy gia có thể trở mình, đây cũng là lý do Trương gia đề Trương Dân bức hôn Ngụy Nguyên. Nửa tháng sau tại Kinh châu sẽ tiến hành Tinh chi truyền thừa, nếu như Ngụy Nguyên có thể thông qua thì sẽ có cơ hội bước vào Ngưng Tinh cảnh, thậm chí là có thể được Tinh điện vừa ý.

Khi chưa tiến vào Ngưng Tinh cảnh, mặc dù tinh lực có thể tăng lên tố chất thân thể, rèn luyện thân thể thể nhưng không giúp cho việc tăng thực lực lên nhiều. Một khi bước vào Ngưng Tinh cảnh, tinh lực sẽ có biến hoá nghiêng trời lệch đất, khi đó một cường giả Ngưng Tinh cảnh thậm chí có thể chống đỡ một gia tộc. Càng quan trọng hơn, nếu như làm cho Tinh điện vừa ý thì cho dù Trương gia có thêm mười lá gan cũng không dám đối phó Ngụy Nguyên.

Trương gia biết được kế hoạch đó của Ngụy gia nhưng không hiểu một gã sai vặt từ đâu nhảy ra làm đảo lộn hết mọi chuyện, đáng tiếc là ngay cả Trương Dân, người có khả năng cao nhất tiếp thu Tinh chi truyền thừa cũng bị hắn giết chết.

Trương Dã căn bản không tin là gã sai vặt này ngẫu nhiên xuất hiện, thậm chí hắn hoài nghi đây là hậu chiêu mà lão tổ Ngụy gia lưu lại trước khi chết.

Đương nhiên dù có như vậy thì cũng không có gì quan trọng, hắn sẵn sàng giao chiến với Ngụy gia chứ không thể nào tha thứ cho Ngụy Nguyên trốn vào Kinh châu.

...

Ngụy Vĩnh Tín lặng lẽ ngồi ở phòng khách, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Ngụy Vũ, ngươi hãy nói thật cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Lúc đầu Ngụy Vĩnh Tín thật sự đã tin, dù chưa đề cao thủ trong tộc tham dự nhưng cũng đã phái người đuổi theo. Tuy nhiên lúc này hắn bắt đầu hoài nghi tính chân thực của mọi chuyện.

Ngụy Vũ hơi do dự nhưng rồi cuộc vẫn lắc đầu nói: “Nhị thúc, ta cũng không biết vì sao gã sai vặt đó lại ẩn tàng sâu như vậy, ngay cả Trương Dân cũng không phải là đối thủ của hắn.”

“Đừng giả vờ, ngươi biết điều ta cần hỏi không phải là việc này.” Lạnh lùng nhìn Ngụy Vũ, Ngụy Vĩnh Tín trầm giọng nói: “Thực ra những việc này không còn quan trọng nữa, so với chuyện phải tới làm dâu nhà Trương gia thì chuyện bị bắt đi cũng không khác nhau là mấy. Ngươi nên hiểu ta hỏi ngươi chẳng qua là để biết rõ mọi chuyện, từ đó còn có cách để đối phó thôi.”

Ngụy Vũ biết sau khi lão tổ chết đi, tại Ngụy gia, địa vị của vị Ngụy nhị thúc là không ai có thể lung lay được. Dưới sự chất vấn của Ngụy Vĩnh Tín, hắn đành nói thật: “Chuyện gã sai vặt giết chết Trương Dân là sự thật, thế nhưng, là Nguyên muội cầu hắn cưỡng ép mình rời khỏi Sở quận.”

Suy nghĩ một lát, Ngụy Vũ tiếp tục nói: “Nhị thúc, chuyện đến mức này Ngụy gia chúng ta dứt khoát không thể thừa nhận việc có quan hệ với gã sai vặt đó, vì vậy ta đã giết tất cả mọi người có mặt lúc đó để diệt khẩu. Bất luận hai người Nguyên muội có thể rời khỏi Sở quận được hay không thì cũng không liên lụy tới Ngụy gia chúng ta nữa

Q.1 - Chương 4: Nửa Bước Ngưng Tinh

Giết người diệt khẩu xác thực có thể hủy diệt hoàn toàn chứng cứ. Thế nhưng, có một số thời điểm, chứng cứ đối với một số người lại chẳng hề quan trọng.

Ngụy Vĩnh Tín rất rõ ràng mối quan hệ thiết hơn trong chuyện này, cho nên hắn mang theo những thị vệ tinh nhuệ nhất của Ngụy gia đứng ở bờ sông Lăng, đối lập cùng Trương Dã không lùi một bước.

"Ngụy nhị gia, người đang khiêu khích Trương gia sao?" Trương Dã cầm roi ngựa trong tay, sát ý nồng đậm tràn ngập bầu trời u ám sắp vào đêm. Bầu không khí hết sức căng thẳng, đao kiếm đã rút khỏi vỏ, cung cũng đã lên dây.

"Trương công tử cứ nói đùa, tiểu thư nhà chúng ta bị bắt cóc, ta chạy tới chỉ vì bảo đảm không ai làm tổn thương tới tiểu thư mà thôi." Ngụy Vĩnh Tín không có chớp mắt lấy một cái, lạnh nhạt nói.

"Nực cười, tiểu thư nhà các người quý giá chẳng lẽ con cháu nhà chúng ta đáng chết sao?" Không nhường một bước, Trương Dã điềm nhiên nói: "Ta là nhị ca của Dân nhị, hôm nay không ai có thể ngăn cản ta báo thù cho hắn, Ngụy gia nếu dám nhúng tay vào thì chính là địch nhân của Trương gia ta...không chết không ngừng!"

Uy hiếp trắng trợn như vậy đã thể hiện rõ thái độ của Trương gia, căn cứ vào suy luận của Trương Dã thì hôm nay chắc chắn Ngụy gia sẽ không dám ngăn trở.

Nhưng mà, hắn đã coi thường lòng quyết tâm và sự dũng cảm của Ngụy Vĩnh Tín.

"Trương công tử, người đang uy hiếp ta sao?" Lòng mày nhướng lên, Ngụy Vĩnh Tín đột nhiên vẫy tay, những thị vệ phía sau lập tức xuất cường nỏ ra, tập trung gắt gao vào đám người của Trương gia: "Bây giờ có lẽ Ngụy gia không phải là đối thủ của Trương gia nhưng mà ta cam đoan rằng ở Ngụy gia không có người ham sống sợ chết, cho dù là...ngọc đá cùng tan."

Lời nói như chém đĩnh chặt sắt của Ngụy Vĩnh Tín phối hợp với mấy chục chiếc cường nỏ, đã đem khí thế không ngại tử chiến của họ đẩy lên tới đỉnh cao.

Con người Trương Dã đột nhiên co rụt lại, trong lòng hắn khẽ run lên một cái. Không sai, hiện tại Ngụy gia suy thoái thế nhưng hồ chết vẫn còn uy. Huống chi bây giờ con hổ Ngụy gia tuy rằng già yếu nhưng nó còn chưa tắt thở. Quan trọng nhất với cục diện hiện nay, nếu thật sự Ngụy Vĩnh Tín bắt chấp tất cả thì chắc chắn Trương Dã không phải là đối thủ.

Chẳng qua là, hắn thật sự không hiểu đến tột cùng điều gì đã mang đến cho Ngụy Vĩnh Tín sự tự tin và dũng cảm lớn như vậy.

Cho dù là hôm nay hắn chết tại đây thì một khi toàn diện khai chiến, Ngụy gia vẫn chỉ có một con đường chết mà thôi, Ngụy Vĩnh Tín dựa vào điều gì mà dám chẳng hề kiêng kỵ khiêu chiến với hắn ?

Sau khi cân nhắc vài lần, cuối cùng Trương Dã nở nụ cười lạnh: "Nhị gia quả nhiên danh bất hư truyền."

Hắn vung tay lên, hộ vệ Trương gia đồng thời thu hồi binh khí, Trương Dã coi như không thấy sự uy hiếp của những cái cường nỏ kia, thông dong nói: "Người đâu, mang rượu lên đây, ta muốn uống với Ngụy nhị gia vài chén."

Nghe vậy, trong lòng Ngụy Vĩnh Tín khẽ trầm xuống, nhưng hắn không có phản đối.

Tất nhiên Trương gia sẽ không chỉ phái ra một mình Trương Dã, cho dù hắn ngăn cản được Trương Dã thì cũng bị Trương Dã ngăn lại. Bây giờ hắn cũng chỉ có thể làm được vậy, chuyện còn lại đành đặt cược vào việc bọn Ngụy Nguyên có thể thoát khỏi sự truy sát của Trương gia hay không mà thôi. Thậm chí, để làm chuyện này, hắn cũng đã mạo hiểm lắm rồi.

Dù uống rượu nặng nhưng từ đầu tới cuối Ngụy Vĩnh Tín không cảm nhận được tí hương vị nào.

.....

Bóng đêm từ từ buông xuống, sau cơn mưa, bầu trời đêm chỉ tô điểm một vài ngôi sao sáng lấp lánh. Hoàn cảnh xung quanh cực kỳ âm u, mơ hồ, hầu như không thể thấy rõ thứ gì, chỉ nghe được tiếng nước sông chảy róc rách không ngừng, cho biết đã đến sông Lăng rồi.

Một chiếc thuyền nhỏ hiện ra giữa đám cỏ lau ven bờ.

Xe ngựa dừng ở bên cạnh bờ, cách con thuyền khoảng hơn mười mét. Chỉ cần bước lên thuyền là có thể vượt qua sông Lăng đến Kinh Châu, thành công ở ngay trước mắt nhưng mà giờ phút này, cái khoảng cách mười mét ngắn ngủn này sao mà thấy xa xôi đến thế.

Trong bóng đêm, ta có thể mơ hồ thấy được có một lão nhân đang đứng bên cạnh bờ, trong tay lão cầm một thanh đao quay lưng về phía xe ngựa. Đao không ra khỏi vỏ nhưng nặng tựa như núi làm cho người ta cảm thấy khó thở.

"Nguy đại tiểu thư, lão nô đợi ở đây đã lâu, thời tiết mát mẻ tốt nhất tiểu thư nên theo lão nô trở về." Giọng nói lão nhân có chút khàn khàn dường như mang theo một loại ma lực, khiến cho người ta khó có dũng khí phản kháng, cự tuyệt.

Nghe lời này, tâm tư Ngụy Nguyên chìm đến tận đáy cốc, nòng mồm mở miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Cũng không để ý tới nỗi khổ trong lòng Ngụy Nguyên, ánh mắt Giang Sở vẫn bình tĩnh như cũ, kiếm trúc trong tay không có nửa điểm run rẩy, hần lướt qua người Ngụy Nguyên tiến lên một bước, lẳng lẳng ngẩng đầu lên.

"Chàng trai trẻ, ngươi quả thật có vài phần can đảm, chớ trách Ngụy tiểu thư lại dám mạo hiểm như vậy." Gật đầu khen ngợi, lão nhân nói khẽ : "Nhưng đáng tiếc ngươi không có tinh lực."

Một câu nói đơn giản nhưng đã đập tan một niềm hy vọng cuối cùng trong nội tâm của Ngụy Nguyên, vô luận kiếm pháp có tinh diệu như thế nào thì cũng không cách nào thay đổi được sự thật không có tinh lực. Nếu là người khác có lẽ bọn hắn còn có sức liều mạng nhưng Ngụy Nguyên hiểu rõ thực lực của đối phương hơn bất cứ ai, cho dù vì vấn đề về tư chất nên không cách nào bước vào Ngưng Tĩnh cảnh được, nhưng tu luyện tinh lực cả đời nên hiện nay thực lực của lão nhân này cũng đã đạt được nửa bước Ngưng Tĩnh.

Hình như hiểu được tâm tư của Ngụy Nguyên nên sau một khắc trên tay lão nhân lộ ra một vòng tinh quang màu lam nhạt, mặc dù yếu ớt nhưng nó lại tồn tại một cách chân thật.

Theo lý thuyết chỉ có cường giả bước vào Ngưng Tĩnh cảnh mới có thể phóng tinh lực ra ngoài được, thế mà lão nhân này bằng vào tích lũy thâm hậu của mình có thể trong lúc chiến đấu tạm thời phóng ra ngoài, làm cho sức chiến đấu tăng lên mấy lần. Mặc dù so với cường giả Ngưng Tĩnh còn kém xa nhưng cũng không phải người bình thường có thể chống lại được.

Giang Sở cũng không có trả lời, thậm chí ngay cả nét mặt đều không có biểu lộ chút biến hóa nào.

Kiểm trúc phá không, nhanh như tia chớp!

Tốc độ của khoái kiếm nhanh hơn nhiều so với lúc Giang Sở chiến đấu cùng Trương Dần, chỉ trong một nhịp thở Giang Sở đã chém ra mười bảy kiếm, mỗi một kiếm đều chuẩn xác hướng về chỗ hiểm của đối phương. Nhìn từ bên ngoài, Giang Sở đã múa ra một đoàn quang ảnh, tại trong đêm tối lờ mờ trông thật quý dị đáng sợ.

Hai mắt lão nhân cẩn thận hít lại, cổ tay rung lên, đao trong tay bỗng nhiên ra khỏi vỏ, chém ngang một đao, lưỡi đao lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, chỉ một đao đã phá hết kiếm ảnh.

Không giống với khoái kiếm của Giang Sở, từ đầu tới cuối lão nhân chỉ vờn vờn ra một đao, nói về sự tinh diệu, một đao kia là kém xa. Thế nhưng chính một đao không hề hoa mỹ này lại đủ để phá tan toàn bộ kiếm ảnh, làm cho tất cả công kích của Giang Sở đều rơi vào khoảng không.

"Ta nói rồi, không có tinh lực, ngươi chẳng qua là người bình thường mà thôi." Lão nhân nhìn chằm chằm vào Giang Sở, không nhanh không chậm từng bước bước tới, trên lưỡi đao hiện lên sát khí.

Kiểm trúc bị chém đứt một đoạn, đây là lý do chính làm cho tất cả công kích của Giang Sở thất bại. Ở khoảng cách gần, tốc độ xuất đao của lão nhân cực nhanh, tuy không có bất kỳ kỹ xảo nào nhưng cũng có thể ứng phó công kích của Giang Sở một cách dễ dàng.

Không cho Giang Sở có thời gian suy nghĩ, đao thứ nhất thành công khiến lão nhân không chút nào do dự đập mạnh chân một cái, ánh đao như lụa chém xuống một cách tàn nhẫn, hoàn toàn không hề kiêng dè sự ngăn trở của Giang Sở. Thế đao đại khai đại hợp không một câu nói lý.

Nếu như là giao chiến bình thường chỉ cần mũi kiếm hơi vẩy một cái là có thể đánh bật mũi đao ra, thế nhưng hôm nay một khi kiếm trúc chạm vào lưỡi đao của đối phương thì khả năng duy nhất chính là một lần nữa bị chém đứt, nó căn bản không cách nào ngăn cản được đối phương. Thậm chí cho dù không phải là kiếm trúc mà là bảo kiếm sắc bén thì cũng không thể thay đổi được kết quả này, bởi vì vòng tinh quang màu lam nhạt bao quanh lưỡi đao đủ để giúp nó phá tan tất cả trở ngại.

Đây chính là lực lượng mà lão nhân dựa vào, thực sự khi đánh mới thấy, mặc cho ngươi có kỹ xảo tinh diệu thế nào thì đứng trước chiêu thức mạnh mẽ này đều hoàn toàn vô dụng.

Bàn chân khẽ đẩy, cả người Giang Sở ngã ra sau, bắn ngược như một mũi tên, lưỡi đao mạnh mẽ dừng trước mặt Giang Sở khoảng ba tấc, không cách nào đột phá.

"Keng!"

Trong khoảnh khắc, lợi dụng lúc tinh quang màu lam nhạt trên lưỡi đao đối phương biến mất, kiếm trúc trong tay Giang Sở lần nữa đâm ra, trúng ngay thân đao khiến nó bị văng ra.

Nửa bước Ngưng Tĩnh chung quy vẫn chỉ là nửa bước Ngưng Tĩnh, chỉ có thể phóng linh lực ra ngoài trong phút chốc mà thôi, không cách nào kéo dài được. Chính vì vậy Giang Sở mới có thể nhạy cảm nắm lấy cơ hội ngăn chặn được một đao gần như nhất định sẽ lấy mạng mình này.

Việc này nói ra thì dài dòng nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong tích tắc giao phong mà thôi, ngay cả Ngụy Nguyên cũng không có thấy rõ động tác của hai người.

Thuận thế, kiếm trúc tiếp tục đâm sát thân đao, nhanh như chớp quét ngang qua một bên má của lão nhân, làm cho làm lão kinh sợ, mồ hôi lạnh chảy ra đầy mình.

Một sự thay đổi đơn giản, khiến cho sự khinh thường trong mắt lão nhân biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt ngưng trọng hiếm thấy.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng trên kiếm cũng không có chút tinh lực chấn động nào, nó có thể ngăn chặn được đao của hắn, rồi lập tức nắm lấy cơ hội phản kích là hoàn toàn dựa vào loại kiếm thuật tinh diệu đến khó có thể lý giải kia.

Việc nắm bắt được khoảng thời gian ngắn ngủi tinh lực biến mất trên lưỡi đao nói thì đơn giản, nhưng trong chiến đấu có thể làm được chuẩn xác như vậy quả khó như lên trời. Không đầu xa, bản thân lão tuyệt đối làm không được.

"Tiểu tử khá lắm, ta đã xem thường ngươi rồi." Khẽ chớp mắt, lão nhân trầm giọng nói: "Quy thuận Trương gia, đồng thời giao kiếm kiếm pháp ra ta có thể tha cho ngươi một mạng."

Ngón tay trái gõ nhẹ lên thân kiếm trúc, trong ánh mắt Giang Sở lộ ra sát ý: "Tinh lực cũng không phải là vô địch, ít nhất bằng vào thứ tinh lực yếu kém của ngươi còn chưa có tư cách nói với ta những lời này."

Nửa bước Ngưng Tinh tuy đáng sợ nhưng đối với Giang Sở mà nói nó cũng chưa tới mức không thể chống lại được.

"Dùng lực phá xảo" không sai, nhưng khi kỹ xảo đạt tới trình độ nhất định cũng có thể xem nhẹ sự chênh lệch thực lực, hai điều này vốn cũng không phải là tuyệt đối.

Nếu như nói, lúc trước Giang Sở giết Trương Dân chẳng qua là tiện tay làm, thì lúc này đối mặt với sự uy hiếp của lão nhân hắn mới thật sự bắt đầu đem kiếm thuật kiếm pháp của mình ra sử dụng.

Kiếm thuật hắn sử dụng lúc này không đơn giản là khoái kiếm nữa. Một chiêu kiếm nhẹ nhàng đánh ra, nhìn như vô lực, lại làm ngưng trệ chiêu thức mà lão nhân muốn đánh ra. Điều này giống như lão chưa xuất chiêu đã bị Giang Sở tính toán đến chiêu thức mà lão sẽ đánh. Giang Sở đã xuất kiếm trước, nếu như lão vẫn tiếp tục ra tay thì chẳng khác nào là đưa tay cho đối phương đâm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Dịch Kiếm Thuật!

Thiên địa như kỳ cục, hành kiếm như lạc tử.(1)

Ngón áp út và ngón cái của tay trái siết chặt khuy áo, tay phải xuất kiếm, sắc mặt Giang Sở không hề thay đổi, mỗi chiêu kiếm xuất ra không phải quá nhanh, tựa hồ tùy ý một người nào đó đều có thể đối phó dễ dàng. Thế nhưng, chính những chiêu kiếm bình thường này lại khiến cho lão nhân sợ hãi, toát mồ hôi lạnh khắp cả người.

Dường như mỗi chiêu, mỗi thức, thậm chí mỗi động tác của hắn đều nằm trong tính toán của đối phương, bất luận hắn thay đổi chiêu thức thế nào, làm thay đổi vị trí ra sao đều bị bao phủ bởi kiếm thế của Giang Sở, phảng phất khi hắn ra tay chính là đang phối hợp cùng kiếm thế của đối phương. Nếu là tình cờ một hay hai lần thì cũng thôi, nhưng bây giờ liên tiếp hơn hai mươi lần thay đổi chiêu thức đều bị đối phương khống chế, kết quả như thế khiến lão nhân không sợ hãi không được.

Từ trước tới nay hắn chưa từng thấy qua kiếm pháp như vậy, đến nỗi hắn không thể tưởng tượng được trên đời này có người có thể sử dụng kiếm đến mức mà ngay cả những cường giả Ngưng Tinh cảnh cũng không thể làm được.

"Phập!"

Bước chân chỉ chậm một chút, cánh tay cầm đao của lão nhân lập tức bị trúc kiếm đâm trúng. Trong cơn đau nhức, lão nhân có thể cảm nhận rõ ràng được vị trí bị kiếm trúc đâm trúng đã bị bầm tím, nếu đây là thanh kiếm thực sự mà không phải là kiếm trúc thì một chiêu kiếm này cũng đủ để quyết định thắng bại rồi.

Do không thể áp chế cảm giác sợ hãi sinh ra trong lòng, ngay lập tức lão nhân cảm giác bản thân như con côn trùng bay vào trong tầng tầng lưới, hay như con rối bị người không chế, loại cảm giác trói buộc này cho dù bản thân nắm giữ thực lực nửa bước Ngưng Tinh cũng không cách nào thoát ra được.

Trong chốc lát, mồ hôi lạnh đã ướt đầm áo lót, giờ phút này nếu có thể lựa chọn, hắn chỉ muốn xoay người bỏ chạy mà thôi, nhưng bản thân hắn đang bị thế kiếm của Giang Sở bao phủ, muốn chạy cũng không thể chạy.

"Ta liều mạng với ngươi!"

Cảm giác sợ hãi không ngừng lớn mạnh, không kìm được ăn mòn đi tinh thần của hắn. Đột nhiên, lão nhân tự cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, mượn nỗi đau để đề cao tinh thần. Lão nhân liền đập mạnh chân xuống đất, nhảy vọt lên cao như một con hổ đói vồ mồi, trường đao trong tay bắn ra một vầng tinh quang, ánh đao cuộn cuộn như hoa mai nở rộ.

Toàn bộ trường đao được bao phủ bởi vô số tinh quang màu xanh nhạt, càng khiến cho nó thêm mấy phần sát khí.

Uy lực của một đao vừa rồi gần như đã đạt đến cực hạn của một người đạt đến nửa bước Ngưng Tinh, bất luận là độ mạnh yếu cũng như tốc độ đều vượt xa những người bình thường có khả năng phát huy.

Con ngươi của Ngụy Nguyên có rút lại, dù cho đang quan chiến ở bên ngoài, nàng cũng có thể cảm nhận rõ ràng uy lực của một đao kia, nó như sấm gió cuồng nổi đánh tới, một đao đáng sợ như vậy, chỉ sợ ngay cả kiếm thuật tinh diệu của Giang Sở cũng không thể chặn được. Đường như đây chính là đầu pháp liều mạng, lưỡng bại câu thương, ngọc đá cùng vỡ, cho dù phải chết cũng muốn đem Giang Sở chết cùng.

Nhưng mà, trong khi Ngụy Nhiên đang suy nghĩ về uy lực của một đao vừa rồi, thì nó lại phát sinh biến hóa lần thứ hai.

Bất kể là ai cũng khó có thể nghĩ đến, một đao chí mạng đột nhiên thay đổi, chuyển hướng trên không trung, lấy tốc độ nhanh nhất chém về phía Giang Sở.

Khóe miệng lão nhân chảy máu, khuôn mặt trông rất dữ tợn nhưng trong mắt khuất giấu được vẻ đắc ý.

Đây mới thực sự là một đao chí mạng, mới thực sự là sát chiêu mạnh nhất của hắn, ngay cả Trương gia cũng không một ai biết đến chiêu này, bởi vì tất cả những ai chứng kiến nó, đều đã chết. Một chiêu thay đổi quý dị như vậy được hắn luyện tập vô số lần, không tới bước ngoặt sinh tử, hắn sẽ không bao giờ thi triển ra. Một chiêu này cho dù là cường giả Ngưng Tinh cảnh nếu như bất cẩn cũng chịu thiệt thòi lớn, chứ đừng nói đến người không nắm giữ tinh lực như Giang Sở.

Khi mà lão nhân đang đợi chiến thắng cuối cùng với nụ cười trên gương mặt, thì dường như bị người khác cướp mất, gương mặt lão trở nên cứng đờ.

Trường đao phá không, không thể không nói đây là một đao kinh diễm, quý dị tàn nhẫn, đoạt mệnh truy hồn.

Nhưng mà, Giang Sở liền không chớp mắt lấy một cái, lẳng lặng cầm kiếm trong tay, chân trái bước lên nửa bước, thân thể hơi nghiêng tránh né, kiếm trúc trong tay giương lên, cũng không có chặn lại một đao của lão nhân mà chỉ về phía khoảng không trống rỗng.

Động tác nhìn như nông cạn vô dụng, vậy mà một đao kinh diễm kia lại trượt sượt Giang Sở, chém thẳng xuống đất, mà nguyên bản chiêu kiếm chỉ vào khoảng không trống rỗng, lại đâm trúng yết hầu lão nhân một cách chính xác cực kỳ.

Nhất kiếm, phong hầu!

"Ặc! Ặc!" Một tay che cổ, trong mắt lão nhân tràn đầy vẻ hoảng sợ, muốn gào lên tiếng mà không nói ra nửa chữ, bởi vì yết hầu của hắn đã bị kiếm trúc đâm xuyên qua.

Đến chết hắn cũng không thể nào tưởng tượng được, làm sao Giang Sở có thể đưa ra được phán đoán tinh chuẩn đến vậy. Giống như đã diễn luyện qua vô số lần, bất kể là việc bước lên nửa bước, thân thể hơi nghiêng tránh né, hay là kiếm chỉ khoảng không đều quá mức tinh chuẩn, không có nửa phần sai lệch nào.

"Thiên địa như kỳ cục, hành kiếm như lạc tử, đây chính là Dịch Kiếm thuật!"

Chậm rãi thu hồi kiếm, Giang Sở bình tĩnh mở miệng, tựa hồ đang giải thích cho lão nhân nghe, lại tựa hồ là đang nói cho Ngụy Nguyên biết, hoặc là đang tự nói với chính mình.

Giọt máu từ mũi kiếm rơi xuống, từng giọt, từng giọt rơi trên mặt đất tạo thành vũng máu lớn.

"Thời gian không còn sớm, đại tiểu thư mau lên thuyền đi."

Trong gió, tiếng của Giang Sở nhẹ nhàng truyền đến, dưới màn đêm này, nó lạnh lạnh lạ thường, nhưng lại rõ ràng như lời ân ái bên tai

...

Một chiếc thuyền nhỏ đi xuôi dòng.

Đêm sông Lăng rất đẹp, cho dù bây giờ chỉ có vài điểm tinh quang lơ lửng, cũng không cách nào che lấp được phần vẻ đẹp này.

Thiếu niên mặc áo xanh chấp tay mà đứng, bên hông đeo một thanh kiếm trúc, nhìn về phía xa xa trên mặt sông, thiếu nữ ngồi chèo thuyền, lặng yên không có tiếng động.

Nguy Vinh Tín đứng dậy, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, cầm chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch: "Trương công tử, sắc trời không

còn sớm nữa, trong người Ngụy mỗ có chút mệt mỏi nên không tiếp công tử uống rượu được."

Cứ việc trời đã tối, sông Lãng trở nên tối tăm và mơ hồ, nhưng vẫn như cũ hẳn có thể thấy rõ một chiếc thuyền từ từ đi xa, đương nhiên Trương Dã cũng thấy rõ ràng.

Cho dù Ngụy Vĩnh Tín đã quyết đoán lựa chọn cách làm phiêu lưu liều lĩnh tới cực điểm từ rất sớm, nhưng trong lòng không tránh khỏi có chút khẩn trương, mãi đến giờ phút này thì sự lo lắng khẩn trương mới được giải tỏa, rốt cục hẳn đã thắng trong trận giao phong không hề có một tiếng động này.

"Rốp ...!"

Trương Dã tức giận bóp nát chén rượu trong tay, máu tươi từ lòng bàn tay dòng chảy ra do bị mảnh vỡ đâm vào, nhưng dường như hẳn không có cảm giác, trong mắt tràn đầy sát khí, theo gió đêm lan ra ở bờ sông.

"Công tử, đã tìm thấy thi thể Lam thúc... Bị một kiếm chém đứt cổ."

Hoi ngừng lại, Trương Dã buông tay ra, mặc cho mảnh vỡ của chén rượu rơi rải rác xuống đất, sau một lúc lâu hẳn mới đứng vững, giọng nói khàn khàn: "Ngụy Vĩnh Tín, Ngụy nhị gia, sớm muộn chúng ta cũng tính toán rõ ràng món nợ này. . . Cho dù có đến Kinh Châu thì mọi chuyện cũng chưa chắc như người mong đợi. Người sẽ không may mắn mãi đâu."

Chú thích:

(1): Thiên địa như một ván cờ, dùng kiếm như đánh cờ, đây chính là Dịch Kiếm thuật mà Giang Sở sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Tinh Điện, Tinh Bìa

Phóng tầm mắt tới bờ sông không thấy một ai tiếp ứng, cho dù nàng đã chuẩn bị tâm tư từ trước nhưng trong mắt vẫn không tránh được vẻ thất vọng.

Từ Sở quận đến Kinh Châu, xuôi dòng mà xuống mất ba ngày, theo lý mà nói khoảng thời gian này đủ để chấp sự của Ngụy gia ở Kinh Châu nhận được tin tức, hiện tại chưa có ai tới chỉ sợ Kinh Châu cũng không được yên ổn, hay có thể nói bàn tay của Trương gia đã duỗi tới Kinh Châu.

Không nhanh không chậm, Giang sở khắc xong một dao cuối cùng, ngẩng đầu lên nói: "Đại tiểu thư, chúng ta đến Kinh Châu rồi."

Thuyền lặng lẽ cập bến, Ngụy Nguyên cắn chặt môi, mãi cho tới khi đứng ở trên bờ nàng mới mở miệng nói: "Giang Sở, người ở lại giúp ta được không?"

Đoạn đường đến Kinh Châu không hề bình yên, có thể an toàn đến nơi để cho Ngụy Nguyên thấy rõ thực lực của Giang Sở, nhưng giờ ước định cùng Giang Sở đã kết thúc, lẽ ra nên chủ động chia tay nếu như cảm thấy thoải mái. Nhưng Ngụy Nguyên lại không thấy thoải mái, nàng cũng không phải đại trượng phu, nàng chỉ là một người con gái mà thôi.

"Tuy rằng nó còn chưa hoàn thành triệt để, nhưng nếu như người thấy thích thì hãy giữ nó đi." Đưa tác phẩm điêu khắc trong tay cho Ngụy Nguyên, Giang sở nở nụ cười nhẹ nhàng: "Đại tiểu thư, để ta đưa người vào thành."

Dù Giang Sở cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai, mà Ngụy Nguyên vẫn cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Bất luận nàng nói làm sao cũng không thay đổi được tâm ý của Giang Sở.

Nàng muốn giữ Giang Sở lại, nhưng nàng không tìm được lý do nào. Nói cách khác, bây giờ nàng không thể bỏ ra vật gì để giữ Giang Sở được.

"Vào thành đi, trước tiên chúng ta sẽ tới Tinh điện, đoạt lấy tư cách tham gia Tinh chi truyền thừa." Trong lòng Ngụy Nguyên có chút chua xót, nhưng nàng vẫn xoay người đi về phía Kinh Châu.

...

Từ ba ngày nay, trước cửa Tinh điện thường tụ tập rất nhiều người.

Chỉ còn hai mươi ngày nữa là tới ngày mở ra Tinh chi truyền thừa, dù biết rõ không có cơ hội nào thu được tư cách tham gia nhưng vẫn có nhiều người đứng trước cửa ôm hy vọng vào vận may, tri hoãn không chịu rời đi.

Để đoạt được tư cách tham gia Tinh chi truyền thừa rất đơn giản, chỉ cần thỏa mãn hai điều sau.

Thứ nhất, tuổi tác dưới hai mươi.

Thứ hai, năng lực cảm nhận tình lực phải đạt tam tinh trở lên.

Trước cửa Tinh điện, dựng một khối bia đá mang phong cách cổ xưa mà quen thuộc, nhìn kỹ có thể thấy trên bia đá có khảm chín viên đá quý. Đưa tay đặt ở trên tám bia đá có thể cảm ứng tình lực, kiểm tra rõ ràng năng lực cảm nhận tình lực mạnh hay yếu. Số viên đá quý sáng lên càng nhiều thì khả năng cảm nhận tình lực càng mạnh. Năng lực cảm nhận tình lực đạt tam tinh trở lên, chính là làm cho ba viên đá quý sáng trở lên.

Đứng trước Tinh bia, không có một ai có khả năng dối trá, thậm trí với những người vượt qua hai mươi tuổi, cho dù có nắm giữ năng lực cảm nhận cửu tinh tình lực cũng không thể làm sáng lên một viên đá quý.

Trong ba ngày qua, có ít nhất hơn ngàn người đến thử nghiệm, thế nhưng có thể thông qua kiểm tra, đạt được tư cách tham gia Tinh chi truyền thừa lại chưa tới ba mươi người.

Những chuyện như thế này Ngụy Nguyên đã sớm biết, nhưng khi đứng ở trước Tinh điện, trực tiếp nhìn thấy từng người, từng người thất bại, trong lòng Ngụy Nguyên không tránh khỏi một trận thấp thòm.

Mặc dù cuộc kiểm tra thật đơn giản nhưng đối với nàng mà nói, nó không chỉ quyết định tư cách tham gia Tinh chi truyền thừa mà còn liên quan đến sự tồn vong của Ngụy gia.

Nếu ngay cả tư cách tham gia Tinh chi truyền thừa đều không lấy được, thì việc nàng phí hết tâm tư để chạy được tới Kinh Châu cũng chỉ trò cười mà thôi. Một khi tin tức này truyền lại Sở quân thì Trương gia sẽ không còn cớ kỵ nào nữa, khi đó chỉ sợ Ngụy gia đứng trước nguy cơ bị diệt dễ dàng.

Mồ hôi toát ra ướt lạnh lòng bàn tay, theo bản năng Ngụy Nguyên nhìn về phía Giang Sở.

"Đại tiểu thư, ngay cả bản thân mình cũng không có lòng tin thì cho dù thông qua cuộc kiểm tra, thậm trí là đạt được Tinh chi truyền thừa cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào." Thay vì an ủi, Giang Sở bình tĩnh nhìn Ngụy Nguyên, lời nói chứa đầy ý nghĩa sâu sắc.

"Chao ôi, Ngụy đại tiểu thư, tiểu thư cũng muốn tham gia kiểm tra sao?"

Đẩy những người trước mặt ra, mấy người đi tới trước mặt Ngụy Nguyên, mang theo nụ cười gằn, châm chọc.

Ánh mắt hơi ngưng lại, sắc mặt Ngụy Nguyên bình tĩnh lại: "Trương gia có thể lựa chọn thay Tinh điện từ lúc nào vậy?"

Lời này thực sự ác ý tới cực điểm, đừng nói mấy người này chỉ là nô tài của Trương gia, cho dù đích thân gia chủ Trương gia tới đây cũng không có gan thừa nhận việc này.

"Hiển nhiên chúng ta không dám làm việc đó, nhưng Ngụy đại tiểu thư nên nhớ điểm này, nếu thất bại, e rằng tiểu thư chẳng thể đi khỏi thành Kinh Châu này được." Nở nụ cười lạnh lùng, người cầm đầu khẽ nhún vai, nhìn như cung kính nhưng lộ ra sát ý lộ liễu.

"Ta e rằng cánh tay của Trương gia còn chưa với tới Kinh Châu." không đợi Ngụy Nguyên trả lời, Giang Sở bước ra một bước, một tay giữ trên kiếm trúc, cho dù hấn không hề tiến thêm một bước nữa nhưng cũng khiến mấy người của Trương gia cảm giác sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy khắp người.

"Ngũ tinh! Trời ạ, lại có thể là ngũ tinh." Lời này vừa ra, trước tinh bia vang lên những tiếng khâm phục, sau đó lan rộng toàn bộ quảng trường.

Trong mắt người thiếu niên tràn đầy kiêu ngạo, tiếp nhận lệnh bài từ trong tay chấp sự của Tinh điện, rồi đi về phía Ngụy Nguyên.

"Bân thiếu gia!" Nhìn thấy thiếu niên tới, mấy người của Trương gia cung kính thi lễ: "Chúc mừng Bân thiếu gia."

Thoáng nhìn Ngụy Nguyên, thiếu niên hồ hững nói: "Đây chính là Ngụy tiểu thư mà các người nói đến sao? Đúng là có chút sắc đẹp, nhưng không rõ có phải là chỉ được về bề ngoài hay không, bôn thiếu gia không có hứng thú gì những người như vậy."

Hít sâu một hơi, Ngụy Nguyên không có trả lời mà bước thẳng tới Tinh bia, lúc này nói điều gì cũng là thừa thãi, chỉ có thực lực chân chính mới có thể được mọi người tôn trọng.

Giang Sở vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt không thay đổi chút nào, dường như chẳng có chuyện gì khiến hấn thấy hứng thú.

"Người là tên sai vặt của Ngụy gia?" Không có đề ý đến phản ứng của Ngụy Nguyên, thiếu niên nhìn về phía Giang Sở ngạo nghễ nói: "Nghe nói người chém chết một cao thủ nửa bước Ngưng Tinh, cũng coi như có chút bản lĩnh, bôn thiếu gia cho người cơ hội được phục vụ ta, khi đó sẽ không thiếu chỗ tốt dành cho người."

Cuối cùng trên mặt Giang Sở cũng nở nụ cười, chỉ là nụ cười này chứa đầy sự mỉa mai.

Thái độ đó của Giang Sở không qua được ánh mắt của người thiếu niên, trong cơn tức giận, hấn lạnh lùng nói: "Chẳng qua là một tên nô tài mà thôi, người cho rằng bôn thiếu gia không dám giết người sao?"

Không giống đám người Trương gia, lúc thiếu niên nói chuyện không hề có sát ý nồng đậm nhưng lại có sự tự tin mạnh mẽ, dường như việc giết người đối với hấn mà nói chỉ là chuyện đơn giản cực kỳ, cho dù là ở Kinh Châu hay trước cửa Tinh điện đi chăng nữa.

"Người cũng có tư cách này sao?" Mí mắt hơi trùng xuống, Giang Sở nhìn về phía thiếu niên, chăm chú hỏi.

Trên gương mặt thoáng hiện một tia đắc ý, thiếu niên cười gằn nói: "Bổn thiếu gia họ Lâm, chữ Lâm trong Lâm Hiểu Đông - thành chủ của Kinh Châu."

Thành chủ của Kinh Châu! Qua lời vừa nói, Giang Sở liền biết vì sao đối phương lại kiêu căng như vậy, làm con của thành chủ, hẳn thực sự có tư cách không kiêng nể gì cả ở Kinh Châu. Đương nhiên ở đây cũng không bao gồm Giang Sở.

"Chỉ là một người cha tốt mà thôi, như vậy không đủ." Ánh mắt không hề thay đổi, Giang Sở nói với giọng châm biếm.

Đây là lần đầu tiên ở Kinh Châu có người dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với hắn, sắc mặt thiếu niên liền tái nhợt: "Bổn thiếu gia vừa kiểm tra xong, năng lực cảm nhận tinh lực đạt ngũ tinh, chắc chắn trong vài ngày nữa bước vào Ngưng Tinh cảnh, những điều đó có đủ hay không?"

"Không đủ!"

Giang Sở nhẹ giọng nói, như thể đây vốn là chuyện hiển nhiên.

Không ai biết Giang Sở dựa vào điều gì mà tự tin đến thế, nó khiến thiếu niên cảm thấy mình hứng chịu sỉ nhục lớn, hắn cười lạnh: "Người cho rằng người là ai cơ chứ? Ở Sở quận người có thể là một đại nhân vật nhưng ở Kinh Châu người chỉ là con giun con dế mà thôi."

"Ngũ tinh! Lại là ngũ tinh, chết tiệt, ta không nhìn lầm đó chứ, làm sao có khả năng lại cùng xuất hiện hai người đạt ngũ tinh tinh lực."

Không đợi Giang Sở trả lời, khắp nơi xung quanh lại nhốn nháo thêm lần nữa, nhưng lần này tiêu điểm của mọi người lại là một cô gái xinh đẹp.

Hai tay nắm thật chặt lệnh bài, trong lòng Ngụy Nguyên trở nên kích động, gằn như nói không ra lời.

Một đường chạy trốn từ Sở quận tới đây, giờ phút này nàng cũng có thể trút bỏ gánh nặng trong lòng, năng lực cảm nhận tinh lực đạt ngũ tinh cũng coi như thành tích tốt, tiềm lực như vậy gần như chắc chắn có khả năng bước vào Ngưng Tinh cảnh. Thậm chí có thể được Tinh điện chú ý đến.

"Chúc mừng đại tiểu thư." Khẽ mỉm cười, Giang Sở đi về phía Ngụy Nguyên, nhẹ giọng nói.

Trong phút chốc, sắc mặt thiếu niên trở nên nghiêm túc, là con trai của thành chủ Kinh Châu, so với bất kỳ ai khác hắn càng hiểu ý nghĩa của việc cảm nhận ngũ tinh tinh lực. Nếu như trước đó, hắn có thể không kiêng nể sỉ nhục, thậm chí là đánh chết nếu thấy không hợp ý, nhưng bây giờ hắn cũng hơi kiêng kỵ, đặc biệt là sắp tới thời gian mở gia Tinh chỉ truyền thừa.

"Ngụy tiểu thư, bổn thiếu gia ghi nhớ." Hơi gật đầu, thiếu niên đưa tay ra: "Một lần nữa hãy nhớ, Lâm Bản, con trai của thành chủ Kinh Châu."

"Ngụy Nguyên, Ngụy gia ở Sở quận." Sau một chút trầm mặc, Ngụy Nguyên liền đưa tay ra, Lâm Bản không giống với Trương gia, cho dù nàng có bước vào Ngưng Tinh cảnh đi chăng nữa thì vẫn phải duy trì sự kính trọng đối với con trai của thành chủ.

"Ngụy tiểu thư, ta muốn xin người một người." Chuyển đề tài, Lâm Bản chỉ về phía Giang Sở nói: "Không biết Ngụy tiểu thư có thể từ bỏ tên sai vật này hay không?"

Trong khi nói chuyện, Lâm Bản không chút nào kiêng dè, ở trong mắt hắn Giang Sở chỉ là một tên nô tài mà thôi, chỉ cần là người có đầu óc sẽ không ấu trĩ trở mặt với Lâm gia vì một tên nô tài.

Còn Giang Sở suy nghĩ thế nào đều không trọng yếu, một tiểu nhân vật hèn mọn như vậy không có bất cứ quyền nào để nói.

Lạnh lùng nhìn Giang Sở, Lâm Bản nở nụ cười, không phải người luôn ngông cuồng sao, chờ Ngụy tiểu thư đồng ý, sẽ là thời điểm mà người phải hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Cử Tinh Trong Nháy Mắt

Nếu như Giang Sở thật sự chỉ là nô tài của Ngụy gia thì Ngụy Nguyên không thể cự tuyệt yêu cầu của Lâm Bản, đằng này Giang Sở căn bản không phải là người mà Ngụy Nguyên có thể sai khiến. Trong mắt Ngụy Nguyên hiện lên một tia xấu hổ, nàng rất nhanh ổn định tâm tình của mình.

"Xin lỗi, Lâm công tử, Giang Sở là bằng hữu chứ không phải là người hầu của ta."

Câu trả lời này quả thật nằm ngoài dự kiến của Lâm Bản, nhất thời làm cho hắn có chút thất thần.

Mấy ngày nay, những lời đồn đại về Giang Sở rất nhiều, hơn nữa tin tức này đã được người của Trương gia nhanh chóng xác nhận, hôm nay lại đột nhiên biến thành như vậy làm cho Lâm Bản không khỏi có chút mất mặt. Chỉ một thoáng suy nghĩ, ánh mắt Lâm Bản hiện lên một tia âm lệ nhìn về phía mấy người Trương gia.

Người của Trương gia liền há to miệng, muốn giải thích nhưng còn chưa kịp nói thì đã bị Lâm Bản cắt đứt.

"Nói như vậy hắn không có quan hệ với Ngụy gia phải không?" Ánh mắt có chút phát lạnh, Lâm Bản một lần nữa mở miệng, sát khí trong câu nói lộ ra rõ rệt.

Cảm nhận tinh lực của Ngụy Nguyên cũng là ngũ tinh, trước mắt hắn không muốn trêu chọc, nhưng đối với Giang Sở, hắn không có chút kiêng kỵ nào. Nếu như không cho tên tiểu tử cuồng vọng này một chút giáo huấn thì chẳng phải người ta sẽ cười nhạo Lâm Bản hắn là kẻ mềm yếu, dễ dàng ức hiếp ư.

Tay Giang Sở vẫn cầm kiếm, hắn không có trả lời mà yên lặng đi về phía Tinh bìa.

"Sao? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn thông qua kiểm tra để dọa ta?" Trước hành động của Giang Sở, Lâm Bản khinh thường cười cười, nhưng hắn cũng không có ngăn cản Giang Sở: "Lẽ nào ngươi cho rằng cảm nhận tinh lực của mình cũng là ngũ tinh chăng?"

Mà có được tinh lực thì sao chứ, thậm chí cảm nhận tinh lực của Giang Sở có đạt đến yêu cầu tam tinh của Tinh Điện thì Lâm Bản cũng không thêm để ý. Trừ khi cảm nhận tinh lực của Giang Sở cũng đạt ngũ tinh trở lên giống như Ngụy Nguyên. Phải có thiên phú như vậy mới có tư cách để Tinh Điện chú ý.

Ngụy Nguyên không giống với Lâm Bản, trong lòng nàng có chút căng thẳng, nàng vẫn còn nhớ rõ lúc trước Giang Sở từng nói mình không thể ngưng tụ tinh lực, nếu lời đó không phải là giả vậy thì lần này hắn đi kiểm tra làm gì?

Bản thân Giang Sở không có chút danh tiếng nào, sẽ không làm cho ai chú ý đến, nhưng tranh chấp giữa hắn với Lâm Bản thì lại có rất nhiều người thấy rõ ràng. Trong tình huống này, việc tiếp nhận kiểm tra đã thu hút sự chú ý của mọi người, vì vậy mọi người đều tránh ra nhường đường cho hắn.

Chấp sự của Tinh Điện vẫn lẳng lặng ngồi ở trước Tinh bìa, vẻ mặt không hề thay đổi. Ngay cả lúc cảm nhận tinh lực của Ngụy Nguyên và Lâm Bản đều đạt ngũ tinh, hắn cũng chỉ liếc qua một cái mà thôi, còn về chuyện xung đột của đám người kia hắn không thêm quan tâm.

"Đặt tay lên Tinh bìa, ngươi có thời gian mười nhịp thở để cảm ứng tinh lực". Vị chấp sự của Tinh điện dẫn dò một cách máy móc sau đó nâng tách trà lên uống một ngụm, nhìn Giang Sở một cách hời hợt.

Bàn tay trắng nõn của Giang Sở đặt ở trên tấm bìa trông thật chói mắt nhưng cũng có mấy phần đặc biệt.

Một nhịp, hai nhịp, ba nhịp thở!

Trên Tinh bìa vẫn không có chút biến hóa nào, nó như đang nhếch miệng chế nhạo Giang Sở ngu ngốc, giống như vẻ mặt khinh thường của Lâm Bản.

Cho đến khi...Giang Sở nhắm mắt lại.

Đôi mắt khép hờ, Giang Sở tựa hồ như không hề quan tâm tất cả mọi thứ xung quanh, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vỗ một cái lên trên Tinh bìa. Ngay sau khi hắn nhắm mắt, lập tức phong vân biến đổi, tay áo trên người Giang Sở không gió mà bay, kiếm trúc bên hông bỗng chốc xuất hiện những rung động rất nhỏ. Bảo thạch nguyên bản tinh mịch trên Tinh bìa bỗng nhiên phát sáng, xuyên qua hết thảy trở ngại chiếu vào mắt mọi người xung quanh, làm cho mắt bọn họ không tránh khỏi một hồi đau nhức.

Trong tích tắc ngắn ngủi đó, chín viên bảo thạch trên Tinh bìa cùng tỏa sáng, Tinh bìa dường như sống lại, nó lộ ra một loại khí tức làm lòng người kinh hãi. Ngoại trừ Giang Sở cùng vị chấp sự của Tinh Điện, tất cả mọi người ở đây không tránh khỏi thất thần, thậm chí còn có người không chịu nổi, không tự chủ được liền lùi ra mấy bước, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Cửu tinh!

Trong tích tắc, toàn trường một mảnh tĩnh mịch, tựa hồ không ai có thể tiếp nhận kết quả như vậy.

Kể từ khi Tinh bìa được đặt ở đây, ở Kinh châu chưa có ai có thể làm cho Tinh bìa sáng lên cửu tinh, nhưng giờ, chuyện đó đã kết thúc trong tay vị thiếu niên trông rất bình thường ở trước mắt này. Không nghi ngờ chút nào, đây là một kỷ lục đáng sợ, thậm chí rất nhiều năm sau cũng chưa chắc có người có thể phá vỡ được.

Nhưng mà, cửu tinh cũng chỉ lóe lên trong nháy mắt mà thôi, không cho mọi người có thêm thời gian để nhìn, nó liền u ám trở lại tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mở mắt ra một lần nữa, sắc mặt Giang Sở có chút tái nhợt như bàn tay trắng nõn của hắn vậy. Khóe miệng nở nụ cười tự giễu. Giang Sở chậm rãi thu tay về. Hắn không thêm quan tâm về chuyện quy định thời gian mười nhịp thở, bình tĩnh hướng tới chấp sự của Tinh điện nói: "Như thế có được xem là thông qua không?"

Bầu không khí yên lặng bỗng nhiên bộc phát bởi câu nói kia của Giang Sở.

Tất cả mọi người đều như phát điên, họ dốc sức liều mạng cố gắng chen lấn tới trước để có thể tới gần thêm một chút, nhìn xem người có cảm nhận tinh lực cửu tinh rốt cuộc hình dáng như thế nào.

"Cửu tinh", hai chữ đơn giản này có sức hấp dẫn vô cùng lớn, làm cho người ta hít thở đều trở nên trầm trọng.

Ở bên dưới, sắc mặt Lâm Bàn lập tức trở nên tái nhợt, đặc biệt với một thiên tài có cảm nhận tinh lực đạt cửu tinh, cho dù là với thân phận của hắn cũng tuyệt đối là một chuyện vô cùng phiền phức. Nói không chừng cuối cùng hắn sẽ phải cúi đầu khuất phục đối phương cũng nên. Chuyện này khiến hắn cảm thấy rất lúng túng, không thể nói được câu nào.

Trong mắt vị chấp sự hiện lên một tia kích động, hắn không kiềm chế được cầm lấy tay Giang Sở: "Tại sao đột nhiên gián đoạn? Thời gian quá ngắn, đây là cảm nhận cửu tinh a..."

Nhưng một lát sau, sắc mặt vị chấp sự này bỗng nhiên biến thành cổ quái, bởi vì, sau phút chốc kích động hắn rõ ràng cảm ứng được trên người Giang Sở lại không có nửa điểm tinh lực, một chút cũng không có. Điều này căn bản không hợp với lẽ thường.

Nếu như một người có cảm nhận tinh lực đạt cửu tinh, cho dù hắn không có tập trung ngưng tụ tinh lực thì cũng không thể nào không có nửa điểm tinh lực như thế. Thế nhưng, chuyện Tinh bìa lóe lên cửu tinh hồi này là tuyệt đối không thể làm giả được.

"Bởi ta chỉ có thể làm cho nó sáng lên trong nháy mắt." Giang Sở cũng không có quan tâm đến ánh mắt của người khác, thậm chí cũng không thèm để ý tới thái độ của vị chấp sự, hắn không có nửa điểm do dự thản nhiên trả lời.

"Chỉ có thể làm cho nó sáng lên trong nháy mắt?" Cố gắng nghiền ngẫm hàm nghĩa ẩn bên trong mấy chữ này, sắc mặt của chấp sự càng trở nên ngưng trọng. Bỗng đầu ngón tay của hắn phát ra một vòng tinh quang màu xanh da trời, tinh lực từ đó tiến vào trong cơ thể Giang Sở để tìm kiếm.

Trước tình huống cổ quái này, chỉ có dùng tinh lực của chính mình đi dò xét mới có thể xác định được tình trạng cơ thể của Giang Sở. Càng dò xét sắc mặt chấp sự của Tinh điện càng trở nên khó coi, buông tay ra, một lúc lâu sau hắn mới thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc."

Mọi người hoàn toàn không hiểu ý nghĩa ở trong câu nói đó nhưng Giang Sở thì hoàn toàn hiểu rõ.

Theo như phản ứng lúc này của Tinh bìa thì điều không thể nghi ngờ là khả năng cảm nhận tinh lực của mình vô cùng tốt, nhưng dù có xuất sắc như vậy thì cũng không cách nào làm cho chính mình ngưng tụ tinh lực.

"Lan đại nhân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Là hắn gian lận sao?" Bản năng đã nhận ra một tia khác thường, Lâm Bàn không nhịn được mở miệng hỏi.

"Gian lận?" Vị chấp sự cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Người tới Tinh bìa thử gian lận một lần cho ta xem đi nào."

Tuy Lâm Bàn là con út của thành chủ Kinh châu nhưng với tư cách là chấp sự của Tinh Điện, Hải Lan vẫn như cũ không cho Lâm Bàn chút thể diện nào.

"Lan đại nhân, ta rốt cuộc có vượt qua kiểm tra không?" Không để ý tới nghi vấn của Lâm Bàn, Giang Sở bình tĩnh mở miệng lần nữa. Kết quả như vậy vốn nằm trong dự liệu của mình, Giang Sở không hề bất ngờ chút nào.

Hải Lan nhìn Giang Sở, muốn nói lại thôi, thật lâu sau hắn mới chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu tử, ta có thể hiểu tâm tình của ngươi lúc này, nhưng ta nhất định phải nói cho ngươi biết, ngươi không cách nào ngưng tụ tinh lực, bất kể cảm nhận tinh lực của ngươi có xuất sắc thế nào thì ngươi cũng không thể ngưng tụ tinh lực để bước vào Ngưng Tinh cảnh."

Rào!

Lời này vừa nói ra lập tức làm xôn xao toàn trường, không ai hiểu rốt cuộc có chuyện gì. Nhìn dáng vẻ của Hải Lan, Giang Sở không cho rằng đây là điều dối trá, nhưng cảm nhận tinh lực đạt cửu tinh, thiên phú khủng bố như thế làm sao có thể không cách nào ngưng tụ tinh lực? Theo lý mà nói, đáng lẽ ra phải dễ dàng bước vào Ngưng Tinh cảnh mới đúng a.

Giống như để giải thích mối nghi ngờ trong lòng mọi người, Hải Lan tiếp tục nói: "Đối với ngươi mà nói, kiểm tra căn bản không có chút ý nghĩa nào, bởi vì Tinh Hải của ngươi bị bế tắc hoàn toàn."

Tinh Hải bế tắc!

Bốn chữ đơn giản ấy đã giải thích rõ ràng hết thảy, tất cả mọi người ở đây đều vô cùng hiểu rõ ý nghĩa của bốn chữ này.

Tinh Hải là căn nguyên tu luyện tinh lực, Tinh Hải bị bế tắc thì căn bản không cách nào làm cho tinh lực lưu lại ở trong người, tự nhiên càng không cách nào tu luyện, cho dù có cảm nhận tinh lực đạt cửu tinh cũng không cách nào thay đổi được sự thật này.

Nếu như phải làm một cái ví dụ thì Giang Sở giống như là một cái phễu, vô luận cái phễu lớn bao nhiêu cũng không thể nào giữ nước ở bên trong được.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Ngụy Nguyên trở nên cực kỳ phức tạp, cho đến giờ phút này nàng mới hiểu được lúc trước Giang Sở nói không cách nào ngưng tụ tinh lực là có ý gì.

Cho dù biểu hiện bề ngoài của Giang Sở vô cùng thần nhiên, nhưng không nghi ngờ chút nào đây là khuyết điểm trí mạng. Vô luận Giang Sở có kiếm kỹ kinh khủng ra sao, nếu không cách nào ngưng tụ tinh lực thì hẳn nhất định không thể nào trở thành cường giả chân chính được, nửa điểm hy vọng cũng không có.

Thay đổi đột ngột như vậy quả thực thống khổ chẳng khác gì từ Thiên Đường rớt xuống Địa Ngục.

Tất cả mọi người cho rằng Giang Sở sẽ cảm thấy mất mát vô cùng, thậm chí là tuyệt vọng.

Nhưng mà Giang Sở lại chỉ đơn giản nói ra ba chữ, ba chữ khiến người ta không hề nghĩ tới.

“Ta biết rõ.”

Không sai, từ khi mới bắt đầu Giang Sở đã hiểu rất rõ điểm này, hôm nay Hải Lan nói ra cũng chỉ là khẳng định lại suy đoán của hắn mà thôi.

Dừng một thoáng, Giang Sở tiếp tục nói: “Ta chỉ muốn biết, như vậy có tính là vượt qua kiểm tra hay không?”

Giang Sở tỏ ra phi thường có chấp, vẻ mặt rất nghiêm túc, dường như hắn hoàn toàn không có bị kết quả như vậy đã kích.

“Tên ngươi là Giang Sở phải không?” Nhìn ánh mắt cổ chấp của Giang Sở, Hải Lan mở miệng nói: “Nếu như ngươi muốn, ta có thể cho ngươi lệnh bài, có thể làm cho Tinh bìa sáng lên tam tinh trở lên, dù chỉ là trong nháy mắt thì cũng có tư cách tham gia Tinh chi truyền thừa. Nhưng ngươi nhất định phải hiểu một điều, cho dù là Tinh chi truyền thừa cũng không cách nào thay đổi được tình trạng của ngươi. Tinh Hải bị bế tắc, chỉ có cường giả Toái Tinh cảnh trong truyền thuyết ra tay mới có thể đã thông cho ngươi được...nhưng ở Kinh Châu không có cường giả như vậy.”

Muốn tu luyện tinh nhất định phải đã thông Tinh Hải, nhưng căn bản không có ai có khả năng có thể giúp Giang Sở đã thông Tinh Hải.

“Ta hiểu.” Giang Sở khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Nhưng ta lại muốn thử, ta tin rằng trên đời này chắc chắn sẽ có kỳ tích xảy ra.”

Giọng nói của Giang Sở rất nhẹ lại hết sức nghiêm túc, thậm chí mang theo một loại tự tin mà Hải Lan không thể nào hiểu được, dường như Tinh Hải bị bế tắc đối với hắn cũng chỉ là một phiền toái nhỏ rất nhanh có thể giải quyết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Cửu Bộ Tinh Vân Thê

Giang Sở bước rất nhẹ, thậm chí đến tiếng bước chân cũng không thể nghe thấy.

Lệnh bài dất ở bên eo lại đặc biệt chói mắt, đoàn người tự nhiên nhường ra một con đường, nhưng không còn ai muốn tiến lên bắt chuyện. Trên thế giới này, có lẽ cũng có kỳ tích, nhưng kỳ tích dường như sẽ không xuất hiện ở đây, tại trên người tên thiếu niên không hề có bối cảnh này. Cổ chấp tới cuối cùng có lẽ cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

Ngụy Nguyên hé mồm nhưng cuối cùng vẫn không có lên tiếng.

Tinh Hải bế tắc, điều này đã định trước Giang Sở sẽ không có giá trị gì để lợi dụng. Cho dù Giang Sở có ơn với nàng thì lúc này cũng không thể mạo hiểm đi đắc tội với Lâm Bàn để giữ hắn lại. Giống như Ngụy Nguyên đã nói lúc trước, nàng không phải chỉ một người mà còn phải gánh vác cả sự tồn vong của toàn bộ Ngụy gia.

Giang Sở từng bước đi xa, trên mặt không vui không buồn... Ít nhất, không có ai nhìn ra vui buồn.

Lâm Bàn cũng không làm khó dễ nữa, chỉ là lắc đầu rồi quay người rời đi. Cho dù cửu tinh chi lóe lên trong chớp mắt thì cũng không giống với người thường rồi, lúc này mà lại ra tay chen ép cũng không phải là chuyện tốt, huống chi chen ép một người Tinh Hải đã bị bế tắc thì có gì đáng để khoe khoang?

...

Ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên lầu, trước mặt Giang Sở lại chỉ là nước trong mà thôi.

Con dao nhỏ trong tay hắn vẫn chắc chắn như cũ, không có một tia gọn sóng nào, những mảnh trúc vụn rơi rải đầy bàn, trúc điều càng ngày càng rõ ràng, trong đó mơ hồ có kiếm ý tỏa ra.

Thời gian mười ngày nhanh chóng qua đi.

Người tới Tinh bìa kiểm tra nói liền không dứt, nhưng người có tư cách đạt được lệnh bài cũng không tới hai trăm. Đương nhiên, những người này ai ai cũng là những thanh niên rất nổi tiếng trong chín quận Kinh Tương.

Nghe nói, có người tại Tinh bìa kiểm tra đạt được thành tích khủng bố - thất tinh, thậm chí kinh động đến Lâm Hiểu Đông - thành chủ Kinh Châu.

Ngược lại, Giang Sở, người đã từng đánh ra cửu tinh lại bị quên lãng.

Đúng như dự tính của Ngụy gia, sau khi tin tức Ngụy Nguyên được ngũ tinh được truyền ra, Trương gia lập tức thu liễm lại. Trái lại Ngụy Nguyên mấy ngày nay bốn ba khắp mọi nơi để giúp cho Ngụy gia có thể từng bước đứng vững gót chân tại Kinh Châu.

Đương nhiên những thứ này đều không có quan hệ gì tới Giang Sở.

"Vẫn còn thiếu một đao."

Lông mày Giang Sở hơi nhướng lên, hần để đao xuống, hơi trầm ngâm một lát chậm rãi đem trúc điều bỏ vào trong ngực rồi đứng dậy.

Mặt trời lặn về phía tây, trời đã tối.

Hôm nay, trước cửa Tinh điện so với lúc trước vắng vẻ hơn hẳn. Tinh chi truyền thừa mở ra, chỉ có người có được lệnh bài mới có tư cách đến đây, những người không có phận sự đều bị ngăn lại.

"Ồ, đó là... Giang Sở?" Xa xa, khi nhìn thấy Giang Sở chậm rãi đi tới, đám người nhất thời trở trên huyền não một lần nữa.

"Chắc chắn, không ngờ lại là thật, không ngờ hắn thật sự còn dám tới?"

"Quả thực là tự rước lấy nhục, Tinh Hải bế tắc cũng vọng tưởng tu luyện tinh lực? Sao hắn không mơ mình trở thành cường giả đệ nhất thiên hạ đi?"

Mĩa mai, cười khẩy, xem thường, khinh miệt,... Khi những hiệu quả tiêu cực này đồng thời chồng lên nhau, rất ít người có thể chịu đựng được, nếu là người khác chỉ sợ sẽ hổ thẹn và lập tức quay người rời đi. Nhưng đối với Giang Sở, những thứ này chỉ như gió mát lướt nhẹ qua mặt mà thôi, thậm chí đến tư cách để cho hắn nhú mày một chút cũng không có.

"Yên lặng!"

Âm thanh trầm lắng như sấm sét bên tai, giống như thiên uy, trong nháy mắt đem tiếng của tất cả mọi người đều ép xuống.

Hình dáng của Hải Lan một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, không còn ôn hòa như lúc trước nữa, những nơi ánh mắt hắn lướt qua giống như bị đao phong thổi tới vậy, cho dù là bướng bỉnh như Lâm Bản cũng đều lập tức câm như hến, cung kính hành lễ.

Không để ý tới mọi người, đầu ngón tay Hải Lan điểm nhẹ, thềm đá đi thông tới Tinh điện nhất thời được nhuộm lên một tầng tinh quang nhàn nhạt.

Thềm đá tổng cộng có chín bậc, dưới sự bao phủ của tinh quang lại có vẻ cực kỳ thần bí, giống như nối thông với tinh không sâu thẳm, làm cho người ta phải chùn bước.

"Đây là Tinh Vân thê, cũng là cửa thứ nhất của Tinh chi truyền thừa." Hải Lan chỉ vào chín bậc thềm đá, thản nhiên nói: "Bước lên Tinh Vân thê, các người sẽ phải chịu sự trùng kích của tinh lực, các người phải nỗ lực hết sức. Thời gian hạn định là ba canh giờ, ít nhất một nửa số người trong các người sẽ bị đào thải."

Ồn ào!

Lời này của Hải Lan vừa nói ra, đám người lại loạn cả lên. Dẫu sớm biết Tinh chi truyền thừa là không dễ dàng, hưng mà lúc này mới là cửa thứ nhất, tỉ lệ đào thải đã là một nửa, điều này cũng hơi quá tàn khốc nha?

"Hiện tại... Bắt đầu!"

Hoàn toàn không có ý giải thích, Hải Lan chỉ lạnh lùng tuyên bố bắt đầu, hần lảng lảng đứng ở trước Tinh Điện, dường như tất cả mọi chuyện ở đây không liên quan gì đến hắn.

Ba canh giờ nghe thì có vẻ lâu nhưng vào thời điểm này nào có ai dám lãng phí tí thời gian nào, bất kể trong lòng có bao nhiêu bất mãn thì điều trước hết phải làm là dốc sức liều mạng leo lên trên cái đã.

Oanh!

Một bước đạp lên Tinh Vân thê, bỗng nhiên có tinh quang đầy trời rơi xuống, hầu như chỉ trong một nhịp thở, sắc mặt của những người đầu tiên leo lên Tinh Vân thê liền lập tức đại ra, mồ hôi trên trán nhỏ ra từng giọt.

Bình thường ngưng tụ tinh lực là hết sức khó khăn, nhưng mà giờ phút này tinh lực lại giống như nước biển lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn hướng trước mặt đánh tới, người nào hơi bất cẩn một tí là bị đánh bay ra ngoài.

Trong chốc lát đã có người bị đánh bay xuống dưới, mặt mày xám xịt lần nữa trôi lên Tinh Vân thể.

Kiểm trúc treo bên hông, ánh mắt Giang Sở lướt qua mọi người một lần rồi bước lên Tinh Vân thể.

"Răng rắc!"

Trong một hơi thở Giang Sở liền cảm giác được xương cốt toàn thân mình như bị đập nát, đau đớn kịch liệt suýt nữa làm cho hắn hôn mê. Cảm giác đó giống như một người không biết bơi bị ngã vào sóng lớn, từng phút từng giây đều phải chịu sóng biển đánh vào.

Thậm chí Giang Sở có thể nghe được tiếng xương cốt trên người mình vang lên giòn giã do bị tinh lực đè ép, có thể cảm nhận được sự thống khổ của huyết dịch trong người do bị đè nén mà chảy ngược.

Mười hơi thở!

Vèn vèn thời gian mười hơi thở, Giang Sở liền bị tinh lực đánh rơi xuống, trên khoe miệng tràn ra vết máu nhàn nhạt, nhưng ánh mắt hắn lại trở nên sáng ngời.

Mặc dù chỉ vèn vèn mười hơi thở nhưng chừng đó cũng đã đủ để Giang Sở hiểu được ảo diệu của Tinh Vân thể.

Nói đây là một cửa ải, còn không bằng nói đây là một cơ hội trợ giúp người ta ngưng tụ tinh lực. Dưới sự trùng kích của tinh lực, thu nhiếp tinh thần, chỉ cần cảm nhận tinh lực đạt yêu cầu thì có thể ngưng tụ tinh lực, tăng thực lực lên với tốc độ nhanh nhất.

Ý nghĩa của việc kiểm tra khả năng cảm nhận tinh lực tại Tinh bìa lúc trước chính là ở chỗ này.

Người nào có cảm nhận tinh lực càng mạnh thì tại trên Tinh Vân thể càng dễ dàng hấp thu, càng nhanh chóng ngưng tụ tinh lực. Nếu như đoán không sai, cái Tinh Vân thể này, mỗi một bậc thang đòi hỏi khả năng chịu đựng tinh lực phải tăng lên ít nhất hai lần.

Nếu như là tình huống bình thường, với cảm nhận tinh lực của Giang Sở thì bậc thang thứ nhất căn bản sẽ không có chút áp lực nào đối với hắn, nhưng tiếc là Tinh Hải của hắn lại bế tắc.

Không có Tinh Hải thì không cách nào hấp thu tinh lực, chỉ có thể bị động chịu đựng tinh lực trùng kích, không chiếm được lợi ích gì.

Cường ép trôi lên Tinh Vân thể đối với Giang Sở quả thật như là một loại tra tấn, cho dù hắn cố gắng thế tới đâu thì cũng không thu được chỗ tốt nào.

Dường như để kiểm chứng suy đoán trong lòng, chỉ trong chốc lát này đã có hơn mười người dễ dàng leo lên bậc thang thứ hai, mà trong nhóm này liền có Lâm Bản và Ngụy Nguyên ở đó.

So những người khác thì cảm nhận ngũ tinh mạnh hơn nhiều lắm.

Mà ở phía trước mười mấy người này, có một thiếu niên mặc áo lam đã đứng ở trên bậc thang thứ ba, sắc mặt hắn vẫn như thường, không lộ ra chút cảm giác khó chịu nào.

Không hề nghi ngờ, thiếu niên áo lam lập tức này trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người.

Giang Sở chỉ liếc qua một cái sau đó không hề chú ý đến chuyện này nữa, bất kể người khác bước lên bậc thang thứ mấy thì đối với hắn đều không có bất cứ quan hệ nào. Hiện tại, hắn muốn tiếp tục đi, liền nhất định phải nghĩ cách đã thông Tinh Hải.

Giang Sở trầm mặc một lát, rồi đặt tay lên trúc kiếm tiếp tục bước lên Tinh Vân thể.

Thất bại? Từ khi vừa mới bắt đầu hắn đã hiểu rằng, một người Tinh Hải bế tắc muốn tham gia Tinh chi truyền thừa là gian nan cỡ nào, nếu chút áp lực này mà không chịu được thì căn bản không cần tới đây làm gì.

Muốn sáng tạo nên kỳ tích, chính mình cần phải nỗ lực cố gắng hơn, phải chịu đựng thống khổ nhiều hơn người bình thường gấp mười gấp trăm lần, thì mới có thể thành công, nếu không thì kỳ tích chẳng phải là quá rẻ mạt hay sao?

Lau vết máu ở trên khoe miệng, Giang Sở càng ngày càng kiên định, thông qua từng độc tác rất nhỏ để giảm thiểu áp lực trùng kích của tinh lực, nhằm cường ép thân thể của mình thích ứng với loại trùng kích này.

Ở đằng xa, ánh mắt Hải Lan nhìn lên người Giang Sở một lát, nhưng rốt cuộc vẫn thờ dài một hơi. Hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai giờ phút này Giang Sở đang phải chịu đựng áp lực cùng thống khổ như thế nào, cũng chính bởi vì hiểu rõ nên hắn càng ngày càng cảm thấy đáng tiếc cho Giang Sở.

"Tạo hóa trên người a..."

Nghị lực như vậy, ý chí như vậy, còn có cảm nhận tinh lực ưu tú như vậy, nếu như không phải Tinh Hải bế tắc, Hải Lan hoàn toàn có thể kết luận sau này Giang Sở chắc chắn dễ dàng bước vào Ngưng Tinh cảnh, thậm chí là đột phá Ngưng Tinh cảnh, trở thành cường giả chân chính.

Đáng tiếc, Tinh Hải bế tắc gần như đã hủy đi hết thấy hi vọng.

Ông trời cho hắn nhiều đãi ngộ tốt như vậy nhưng đồng thời cũng cho hắn tuyệt vọng.

Hải Lan có thể lý giải loại tâm tình không cam lòng này của Giang Sở, nhưng hắn cũng không có cách nào giúp được, đường chỉ có thể tự mình đi.

Có thể tưởng tượng, trải qua thất bại lần này, thiếu niên cố chấp này sẽ phải chịu đả kích tàn khốc mức nào, Hải Lan không đành lòng khi nghĩ tới kết quả như vậy. Đáng tiếc, thương xót thì thương xót nhưng hắn có thể làm được gì đây?

Khẽ lắc đầu, ánh mắt Hải Lan lần nữa nhìn về phía thiếu niên áo lam đang dần đầu.

Bậc thứ năm!

Chỉ không tới mười phút ngắn ngủi, thiếu niên áo lam đã bước lên thêm đá thứ năm, thân hình hắn bắt đầu mơ hồ dần trong tinh quang, bỏ lại mọi người ở phía sau, một mình độc lập đi tới.

Thiếu niên kiêu ngạo mặc dù mặt còn vài phần non nớt nhưng phần kiêu ngạo chôn sâu ở trong xương cốt lại lộ ra rõ ràng. Cho dù là Tinh Vân thế cũng không thể làm hắn dừng lại nửa bước.

Bởi vì hắn họ Long, bởi vì từ nhỏ hắn đã kiêu ngạo như vậy rồi.

Long Ngạo!

Sự kiêu ngạo một cách vô lý nhưng hình như lại là có lý nhất.

Hắn không cần người hiểu sự kiêu ngạo của hắn, người chỉ cần thấy là được, bởi vì chỉ cần hắn tồn tại thì nhất định phải là người chói mắt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Kiểm Ý Toái Tinh Hải

Thân thể Giang Sở run rẩy không ngừng, trong khoảnh khắc da hắn đã bắt đầu rướm máu, dường như cả người bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Vô luận thân thể run rẩy như thế nào, đôi tay Giang Sở vẫn luôn vững chãi, càng làm người ta khó có thể tin đó là lúc này hắn lại lấy trúc điều cùng dao nhỏ từ trong người ra, như bên cạnh không có ai bắt đầu khắc trúc.

Giống như ngày xưa ngồi ở bên ngoài rừng trúc, lúc này đây, vô luận là tinh quang đầy trời hay là người xung quanh đều không thể làm cho Giang Sở chú ý, như thể toàn bộ thiên địa chỉ còn lại có một con dao nhỏ cùng trúc điều sắp hoàn thành.

Tay của Giang Sở rất ổn định, cũng rất chậm, mặc dù da trên người đã bắt đầu nứt ra nhưng hắn cũng chưa từng nháy mắt một cái. Điều này thậm chí làm cho người ta hoài nghi hắn có phải đã hoàn toàn mất đi cảm giác đau rồi hay không.

Bước lên bậc thứ ba, Ngụy Nguyên có thể cảm nhận được rõ ràng tinh lực trong cơ thể mình đang tăng lên với tốc độ khủng khiếp, năng rót cực cũng thờ phào một hơi. Theo bản năng nàng quay đầu lại nhìn phía sau, vừa vận nhìn thấy Giang Sở đang khắc trúc.

Trong nháy mắt, trái tim của Ngụy Nguyên không tự chủ được run lên một cái.

Nàng không thể hiểu nổi, vì cái gì mà lúc này Giang Sở còn có tâm tư khắc trúc, chẳng lẽ khắc trúc đối với hắn có ý nghĩa đặc biệt nào đó?

Lúc ở trên xe ngựa rời khỏi Sở quận nàng đã hỏi về vấn đề này một lần rồi, đáng tiếc lúc đó Giang Sở chưa có trả lời. Mà giờ khắc này nàng muốn hỏi nhưng không có cơ hội nữa.

Mặc dù biết rõ với Tinh Hải bế tắc, vô luận Giang Sở cố gắng như thế nào thì cũng không có bất cứ thành quả gì nhưng Ngụy Nguyên lại luôn có một loại cảm giác nào đó khó nói ra lời. Hình ảnh Giang Sở chăm chú khắc trúc làm cho người ta có một loại cảm giác cực kì thần bí, khó có thể hiểu rõ được.

Cũng có không ít người chú ý tới Giang Sở giống như nàng, nhưng họ chỉ vội vàng nhìn lướt qua sau đó liền không thèm để ý tới nữa, thậm chí ngay cả cười nhạo cũng không thêm.

Theo thời gian trôi qua, sau nửa canh giờ, tại bậc thứ nhất cũng chỉ có một mình Giang Sở ở đó mà thôi.

Có thể đứng ở chỗ này, người kém nhất cũng có được cảm nhận tinh lực tam tinh, sau một đoạn thời gian thích ứng thì bậc thang thứ nhất không thể ngăn được bọn họ nữa.

Lúc này, Long Ngạo đã thành công bước lên bậc thứ bảy.

"Thực sự đối ứng với cảm nhận tinh lực sao? Khẽ lắc đầu, trong mắt Long Ngạo hiện lên một tia khinh thường: "Đối với ta mà nói, chỉ đơn thuần cảm nhận tinh lực không thể đại biểu cho tất cả mọi thứ."

Tay dùng sức tóm một cái, lòng bàn tay Long Ngạo bỗng nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy nhỏ, trong nháy mắt, một lực hút khủng khiếp bỗng nhiên bộc phát, tinh lực xung quanh cơ hồ dùng tốc độ gấp mười lần bình thường vọt tới người Long Ngạo. Trong phút chốc, toàn bộ cánh tay Long Ngạo đều bị bao phủ bởi tinh quang, nó gần như biến thành trong suốt. Tinh quang lóng lánh tỏa ra một loại lực lượng mạnh mẽ làm cho người ta say mê.

"Thanh Long tí!"

Ánh mắt Hải Lan rơi xuống trên người Long Ngạo, ba chữ kia chậm chậm từ trong miệng hắn phát ra, sau đó hắn bắt đầu cười khổ.

Những người khác có lẽ không rõ ràng, nhưng một chấp sự của Tinh điện như Hải Lan lại hiểu về Long gia rất rõ. Long Ngạo làm được thế này thì chỉ sợ tinh lực tích lũy trong cơ thể hắn đã đủ để trừng kích Ngưng Tinh cảnh. Áp chế như vậy, tiến thêm một bước cô đọng, tinh lực chắc chắn đã tích góp đến một mức độ đáng sợ. Một khi bước vào Ngưng Tinh cảnh, hắn có thể dễ dàng giết chết cường giả Ngưng Tinh cảnh bình thường chỉ trong nháy mắt.

Đương nhiên, chân chính quyết định địa vị của hắn vẫn không phải là cái này mà là...

"Oanh!"

Gần như đồng thời, một cổ kiếm ý sắc bén bỗng phóng lên trời. Trong khoảnh khắc đó, tại bậc thứ nhất, một cổ tinh lực đột nhiên cuốn ngược ra, tạo thành một khu vực nhỏ trống rỗng ở trên không trung.

"Đó là?"

Biến cố đột ngột này lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ngay cả Long Ngạo đang đưa ra Thanh Long tí cũng không ngoại lệ.

Tại trung tâm của sự chú ý, con dao nhỏ trong tay Giang Sở rốt cuộc cũng hoàn thành nhất cuối cùng.

Trúc điều trông rất sống động, yên tĩnh nằm dưới chân Giang Sở. Nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng, Giang Sở lần đầu tiên ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra nụ cười nhân hậu.

"Nát!"

Bộ đồ màu xanh đã bị thấm đỏ bởi máu tươi, chỉ có đôi bàn tay kia là vẫn trắng nõn.

Giữ kiếm mỉm cười, một chữ nhẹ nhàng từ trong miệng Giang Sở phát ra, trong sát na đó, một cổ kiếm ý khủng bố lấy hắn làm trung tâm điên cuồng tuôn ra, tạo thành một cơn lốc vô hình khuấy lay tinh quang.

"Tinh Hải...nát rồi?"

Đứng ở bậc thang thứ bảy, ánh mắt Long Ngạo hơi chăm chú, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ khó mà tin được.

Xoẹt một tiếng, Hải Lan đột nhiên nhảy lên nhìn chăm chăm về phía Giang Sở. Mặt hắn nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra trong lòng sớm đã nổi lên sóng to gió lớn.

Bằng vào thực lực của mình, hắn hiển nhiên nhìn thấy rõ ràng, theo một chữ "nát" từ trong miệng Giang Sở vang lên, Tinh Hải bé tắc trên người Giang Sở đã vỡ nát trong nháy mắt. Chỉ trong một hơi thở Hải Lan đã có thể cảm ứng được trên người Giang Sở xuất hiện sóng chấn động tinh lực nhân hậu, mặc dù yếu ớt nhưng nó chứng tỏ từ giờ khắc này Giang Sở đã có thể ngưng tụ tinh lực rồi.

Đó là việc gây chấn động như thế nào a?

Chỉ có cường giả Toái Tinh cảnh ra tay mới có thể đã thông Tinh Hải, vậy mà một thiếu niên bằng vào lực lượng của bản thân đã mạnh mẽ đánh nát, nếu không phải tận mắt nhìn thấy chuyện như vậy thì ai có thể tin, ai dám tin?

Trong nháy mắt, trong đầu Hải Lan đột nhiên hiện lên ánh mắt bình tĩnh của Giang Sở khi hắn nói cho Giang Sở biết chuyện không có khả năng tu luyện tinh lực.

Chẳng lẽ từ khi mới bắt đầu hắn đã có ý nghĩ đánh nát Tinh Hải, thậm chí hắn đã nghĩ mình chắc chắn có thể làm được?

"Phốc!"

Lại phun ra một bùm máu tươi nữa, sắc mặt Giang Sở vẫn không biến hóa chút nào, tay đang giữ kiếm hơi lơ lửng, kiếm ý theo đó mà thu lại. Song, khi

tinh lực từ trên không trung một lần nữa rơi xuống đánh vào Giang Sở, tinh lực dồi dào không còn cách nào tạo ra nửa điểm thương tổn cho Giang Sở nữa, tất cả đều bị nuốt vào.

Chỉ hơn mười hơi thở, tinh lực yếu ớt trên người Giang Sở đã từ từ trở nên rõ ràng. Thậm chí khí tức trên người hắn so với những người kia cũng không thua kém là bao.

Cảm nhận cửu tinh!

Khi Tinh Hải bế tắc bị đánh nát thì năng lực cảm nhận tinh lực khủng bố của Giang Sở triệt để thể hiện ra, tiềm lực kinh khủng đủ để làm cho bất cứ ai biến sắc.

Một bước!

Từ khi bắt đầu bước lên Tinh Vân thể, rốt cuộc Giang Sở cũng bước ra bước thứ nhất, một bước, chính là một bậc thang!

Trong một bước đó, tinh lực xung kích đột nhiên tăng lên gấp đôi, nếu như lúc ban đầu thì Giang Sở chắc chắn đã bị tinh lực đánh bay ra ngoài, thậm chí thân thể có lẽ trực tiếp bị vỡ nát, nhưng lúc này hắn lại như đi dạo trên sân vắng. Cảm giác đó cũng chỉ có Long Ngạo khi nãy mới có thể so sánh cùng.

Hai bước!

Giang Sở hầu như không hề dừng lại, hắn liền bước ra bước thứ hai.

“Kiếm Ý toái Tinh Hải” Yên lặng nghiền ngẫm một chút mấy chữ này, Long Ngạo hơi nhú mày, trong mắt hắn loé lên một tia tinh mang. Lần đầu tiên trên mặt Long Ngạo xuất hiện vẻ nghiêm túc, hơi suy tư một thoáng, không biết suy nghĩ vấn đề gì mà hắn lại thu hồi bước chân đang chuẩn bị bước ra.

So với Long Ngạo, những người khác càng là không chịu nổi.

Từ một tiểu tử Tinh Hải bế tắc bỗng nhiên biến thành một thiên tài cấp yêu nghiệt, tất cả mọi chuyện thực sự biến đổi quá nhanh, nó hoàn toàn không người ta có chút thời gian chuẩn bị tâm lý nào.

Nói cá chép hóa rồng sợ rằng cũng chẳng quá

Trước đó không ai nghĩ sẽ có kỳ tích xuất hiện, vậy mà lúc này kỳ tích lại hiện ra một cách trần trụi trước mặt mọi người, quả là trời xanh trên người. Những lời nói trào phúng, châm biếm lúc trước giờ lại biến thành những tiếng bạt tai vang dội.

Nếu như Giang Sở là một kẻ thù dai thì lúc này hắn hoàn toàn có thể cười nhạo lại tất cả. Nhưng đáng tiếc Giang Sở cũng không có thù dai, hoặc là nói những người này không đủ tư cách để cho hắn thù dai.

Tuy nhiên Lâm Bản lại không nghĩ vậy...

Nghĩ đến lúc trước mình sỉ nhục Giang Sở như vậy, trong nội tâm Lâm Bản không khỏi có chút phát lạnh, người như vậy, một khi vuron mình lên thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì đối với Lâm Bản hắn.

Nhưng bây giờ hắn có thể làm gì? Hắn chỉ có thể đứng nhìn mà thôi. Tâm trạng tốt đẹp khi bước lên bậc thứ ba hồi nãy của Lâm Bản biến mất hoàn toàn trong nháy mắt.

Trong chốc lát, Giang Sở bước ra bước thứ ba, cũng là tương ứng với bước lên bậc thứ ba.

“Giang Sở...” Ngụy Nguyên hơi do dự một chút nhưng rốt cuộc vẫn mở miệng, mặc dù lúc này mở miệng chẳng thích hợp chút nào.

“Đại tiểu thư” Về mặt Giang Sở không hề thay đổi, giống như hắn hoàn toàn không nhớ những hành động trước đó của Ngụy Nguyên khi hắn bị phán định Tinh Hải bế tắc.

Giọng nói Giang Sở vẫn nhẹ nhàng, ánh mắt vẫn ôn hoà như cũ, nhưng sự ôn hoà này khiến cho Ngụy Nguyên có cảm giác không biết phải làm sao, nàng không biết phải đón nhận nó như thế nào.

Ngụy Nguyên cười khổ một cái rồi tránh ra một bước, những lời nói nàng đã chuẩn bị đánh phải nuốt trở lại.

Tay Giang Sở vẫn đặt ở trên kiếm trúc, hắn mỉm cười nhàn nhạt rồi bước qua, bất kể Lâm Bản hay là Ngụy Nguyên đều không thể để cho hắn dừng chân lại lâu hơn được.

Cũng không có nói chuyện quá nhiều nhưng trong khoảnh khắc Giang Sở bước đi qua người mình, Ngụy Nguyên có thể hiểu được, chút tình cảm lúc trước giữa hai người cũng đã kết thúc theo bước chân đó. Hoặc nói theo một cách khác, nó đã kết thúc từ cái ngày nàng để Giang Sở một mình từ trong đám người rời đi rồi.

Ào ồ? Hối hận?

Cảm xúc này đáng lẽ phải có, nhưng bây giờ Ngụy Nguyên lại không có, trong lòng nàng chỉ có cảm giác thất lạc, mất mát khó nói thành lời.

Giang Sở đi rất chậm, mỗi một bước chân đều cách nhau khá lâu, tinh lực trên người càng nồng đậm hơn khi hắn bước ra mỗi một bước.

Thân thể Giang Sở giống như là một khối bọt biển cực lớn, diện cuồng hấp thu tinh lực đang không ngừng trùng kích tới.

Từ bậc thứ nhất đến bậc thứ bảy, tổng cộng Giang Sở bước ra sáu bước, mà sáu bước này vừa tròn một canh giờ.

"Còn có nửa canh giờ"

Ngay lúc Giang Sở đạp lên bậc thứ bảy thì Long Ngạo rốt cục mở miệng, bên trong giọng nói lạnh như băng ẩn chứa sự kiêu ngạo không thể che giấu. Mặc dù Giang Sở đã thể hiện ra tiềm lực cùng thực lực đáng sợ như thế nhưng điều đó cũng chưa hề làm cho sự kiêu ngạo của Long Ngạo giảm đi chút nào.

"Người đang chờ ta?" Giang Sở trầm mặc một lát rồi nhẹ giọng mở miệng.

"Người là một đối thủ không tồi, ta cho người một cơ hội để bại dưới tay ta". Lặng lẽ nhìn Giang Sở, Long Ngạo thần nhiên nói: "Một cơ hội công bằng."

Dùng cảm nhận thất tinh đánh bại cảm nhận cửu tinh, đây có phải là một chuyện hết sức thú vị, rất đáng để kiêu ngạo không?

Long Ngạo rất kiêu ngạo, kiêu ngạo không cần bất kỳ lý do gì.

Cho nên, hắn cho rằng Giang Sở nên lấy làm cao hứng vì có tư cách làm đối thủ của hắn, càng phải vui lòng nhận lời thách đấu đó.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Thế Thì Sao?

Vinh quang.

Tất cả mọi người đều cho rằng việc có thể để Long Ngạo để ý rồi khiêu chiến như vậy vốn đã là niềm vinh quang. Nhất là một khắc trước, Giang Sở còn là một tiểu nhân vật không tiếng tăm, hắn nên quý trọng cơ hội như vậy, thậm chí là mừng như điên mới đúng.

Giang Sở gật gật đầu, sau đó khoanh chân ngồi trên bậc thang như chưa xảy ra việc gì.

Hành động này lập tức khiến Long Ngạo nhíu mày, một lần nữa nhắc nhở: "Còn nửa canh giờ nữa."

"Ta biết rồi." Giang Sở trả lời, không hề có ý đứng dậy, trong lúc hô hấp, tinh lực nhanh chóng tụ vào trong cơ thể làm lóe lên hào quang màu lam nhạt.

"Người nghe không hiểu à?" Sắc mặt trầm xuống, Long Ngạo lạnh giọng nói: "Ta đã chờ người ở đây được một canh giờ rồi."

"Người đang khiêu chiến ta ư?"

"Không phải là khiêu chiến, ta đang cho người một cơ hội bại dưới tay của ta." Long Ngạo phản bác, khiêu chiến là việc kẻ yếu làm với kẻ mạnh, Long Ngạo không cho rằng Giang Sở có tư cách để cho hắn đi khiêu chiến, khác biệt trong đây nhất định phải nói rõ ràng.

"À." Giang Sở thành thật gật đầu. "Cảm ơn người, nhưng ta không cần cơ hội này."

Lời vừa dứt, Giang Sở liền cúi đầu xuống và không thêm để ý.

"..."

Đối với câu trả lời mà Giang Sở có thể nói ra, có người phán đoán các khả năng khác nhau, nhưng không ai ngờ Giang Sở sẽ dùng phương thức hồi hột như thế này để từ chối. Điều này khiến người ta vô cùng tức giận mà cũng có thể làm cho người ta vì nó mà chán nản nhất. Đây giống như việc đánh ra một quyền nặng tựa ngàn cân mà đối phương lại đột nhiên biến mất. Một quyền này đánh vào không khí, để người ta ức học máu.

"Lấy kiếm ý đánh nát Tinh Hải, lại có cảm nhận cửu tinh, ta vốn tưởng người cũng là một nhân vật. Không ngờ người lại nhát gan như thế này, quả là khiến người ta thất vọng." Hừ lạnh một tiếng, Long Ngạo ngẩng đầu lên, khinh bỉ nhận xét. "Loại người như người không xứng làm đối thủ của ta."

Long Ngạo cũng không có hạ thấp giọng, cho nên câu nói này đều truyền vào tai của tất cả mọi người xung quanh một cách rõ ràng. Đây chắc chắn sẽ

tạo thành một cỗ áp lực hướng tới Giang Sở, hoặc có thể đây vốn là một cách mà Long Ngạo dùng để ép Giang Sở.

"Thế thì sao?" Giang Sở xòe tay ra và nhìn Long Ngạo, hần vô cùng nghiêm túc hỏi ngược lại.

Nhìn bề ngoài, Giang Sở dường như không có sự kiêu ngạo như Long Ngạo, nhưng lúc hần chân chính gặp Long Ngạo, người mới phát hiện rằng hần còn kiêu ngạo hơn.

Hần không muốn mượn danh tiếng của ai để lên ngôi, cũng không lấy việc làm đối thủ của ai mà đắc ý, người khác châm biếm và giễu cợt thì có liên quan gì đến hần? Lúc Tinh Hải bế tắc, hần không thèm để ý tới việc bị người ta xem thường, hiện tại dù đã là một trong những người nổi tiếng nhất ở đây, hần cũng sẽ không đắc ý vênh vao. Hần càng sẽ không quan tâm tới việc Long Ngạo nhìn hần như thế nào, có coi hần là đối thủ hay không.

Dù Long Ngạo đã kiêu ngạo đứng ở đây đợi một canh giờ chỉ để phân thắng thua với hần, nhưng... Thế thì sao? Có lẽ câu trả lời và hành động như thế này sẽ bị người khác coi là già vờ tinh tướng, nhưng vẫn câu nói đó, thế thì đã sao?

Giang Sở ngồi ngay ở đó, ngưng tụ tinh lực và tu kiếm.

Ngón tay hơi run lên một lúc, trong lòng Long Ngạo cuối cùng cũng cảm giác thất bại lần đầu tiên từ khi sinh ra. Khi một kẻ kiêu ngạo gặp phải một kẻ còn kiêu ngạo hơn hần, sự đả kích mà hần phải chịu chắc chắn là gấp đôi.

"Người rất là thú vị. Chúng ta sớm muộn sẽ có ngày giao thủ." Lặng im nhìn Giang Sở, Long Ngạo nghiêm túc nói. "Ta chờ người ở phía trên."

Dứt lời, Long Ngạo không còn lưu luyến gì mà cất bước bước lên bậc thứ tám. Hư ảnh thanh long ở trên tay phải phát ra một tiếng gầm giận dữ, cứng rắn đem tinh lực đẩy trời xé ra một lỗ hổng, căn nát tinh lực đang rơi xuống rồi nhanh chóng nuốt vào trong tay phải.

Trên lý luận thì cảm nhận thất tinh chỉ có thể bước lên bậc thứ bảy, nhưng đây cũng không phải chắc chắn. Hiện tại, Long Ngạo không ngờ lấy phương thức này nói cho tất cả mọi người rằng hần có thể phá vỡ quy tắc. Dù hần chỉ có cảm nhận thất tinh cũng tuyệt đối sẽ không kém người có cảm nhận cửu tinh như Giang Sở, thậm chí còn mạnh hơn.

Vào lúc này, đối với Giang Sở mà nói thì những việc trên đều không quan trọng rồi.

Quan trọng chính là hần phải tận dụng hết khả năng, mượn cơ hội này để ngưng tụ tinh lực.

Bước lên bậc thứ bảy, Giang Sở đã có thể cảm nhận rõ ràng, bắt đầu từ chỗ này tinh lực xung kích đã hoàn toàn bất đồng. Đó không phải chỉ đơn giản là một loại tăng gấp bội về số lượng nữa mà là chân chính thay đổi về bản chất.

Kiểm ý đánh nát Tinh Hải, một đường chiếm đoạt tinh lực một cách điên cuồng, nhìn thì giống như đề thăng rất là nhanh nhưng căn cơ nhất định sẽ bất ổn. Nếu tiếp tục như vậy, có lẽ dựa vào ý chí mạnh mẽ và cảm nhận cửu tinh, Giang Sở cũng có thể lên đỉnh. Nhưng đó lại không phải là kết quả mà Giang Sở muốn.

Giang Sở nhìn thấy rất rõ ràng, cái gọi là thí luyện Tinh Vân thể, bản thân nó chính là một cơ hội tuyệt hảo để rèn luyện tinh lực, chỉ có dốc hết sức mượn cơ hội này nâng cao thực lực mới là quan trọng nhất. Tranh chấp danh dự gì đó với người khác căn bản chỉ là hành động theo cảm tính, trừ việc được một cái hư danh ra thì không hề có chỗ tốt nào cả.

Mục đích của Giang Sở rất rõ ràng, cho nên dù ai nghĩ thế nào, hần vẫn cứ khoanh chân ngồi đây, không ngừng chuyển hóa tinh lực để củng cố cảnh giới.

Khác với tất cả mọi người, Hải Lân càng thêm tán thưởng Giang Sở. Biết tiến thoái, hiểu được mất, dù là đối mặt Long Ngạo cũng chưa từng mất đi bình tĩnh, sáng suốt làm ra lựa chọn thích hợp nhất, thiếu niên như vậy chính là viên ngọc thô tốt nhất, mài dũa thêm một chút liền có thể trở thành một viên ngọc đẹp.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, Long Ngạo thuận lợi đi lên đến đỉnh. Lâm Bàn và Ngụy Nguyên không hề bất ngờ đã dừng lại tại bậc thứ năm, dù Ngụy Nguyên đã bước ra được một chân hướng đến bậc thứ sáu nhưng mãi vẫn không thể chân chính bước lên.

Về phần Giang Sở, hần vẫn ngồi mãi ở trên bậc thứ bảy đến khi chỉ còn lại một phút cuối cùng.

Lúc Giang Sở đứng lên, tinh lực ngưng tụ được đã hòa lẫn vào với kiếm ý. Một tay cầm kiếm, trong mắt hần tỏa ra một tia tinh mang óng ánh, làm người ta không dám nhìn gần.

Không hề nghỉ ngơi, Giang Sở vừa đứng lên liền một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người.

Hai bước!

Giống như lúc trước, Giang Sở cứ bước một bước là đi lên một bậc.

Từ bậc thứ bảy lên bậc thứ chín, Giang Sở cũng chỉ bước có hai bước. Hơn nữa, hai bước này thậm chí còn là sát nhau, từ lúc đứng lên tới lúc đến đỉnh cũng chỉ mất mấy hơi thở mà thôi.

Chấn động!

Hai bước tuy đơn giản, nhưng đối với những người khác mà nói, đây chắc chắn là một loại chấn động mạng tính lật đổ. Phải biết rằng, mặc dù chỉ là hai bậc, nhưng khác biệt trong đó lại là một trời một vực. Muốn yên ổn chịu đựng loại áp lực từ tính lực đó, nhất thiết phải có thời gian để thích ứng. Đến ngay như Long Ngạo cũng mất gần nửa canh giờ mới bước hết được hai bậc cuối cùng. Việc đó cũng đã đủ để mọi người thần phục rồi.

Mà hiện tại, Giang Sở không ngờ chỉ mất có mấy hơi thở.

Tích lũy lâu rồi dùng một lần!

Tới giờ phút này mới có người phản ứng, ngồi ở trên bậc thứ bảy cũng không phải là do lực lượng của Giang Sở chỉ có vậy, mà là hấn dùng phương thức này để tích lũy lực lượng nhằm bước nốt hai bậc cuối cùng trong nháy mắt.

Mặc dù Giang Sở không đồng ý so tài với Long Ngạo, nhưng hai bước cuối cùng này lại đã dùng một loại phương thức khác để nêu ra đáp án.

Long Ngạo có thể lên đỉnh trong thời gian ngắn như vậy sao?

Nhìn Giang Sở, tay của Long Ngạo bỗng nắm chặt lại, trong mắt một lần nữa hiện lên chiến ý không thể khống chế.

"Thử thách đầu tiên... Kết thúc!"

Không để ý đến tâm tình phức tạp của mọi người, tiếng của Hải Lan vẫn vang lên đúng hạn, không sai một giây.

Trong nháy mắt, tinh quang đầy trời lập tức từ từ biến mất, thêm đá lại là thêm đá bình thường, không còn có cảm giác thần bí và mờ ảo đó nữa. Song, khoảng cách của mọi người trên thêm đá lại vẫn rất là gai mắt.

"Người thông qua mau chóng nhập điện. Những người khác giải tán."

Hải Lan vẫy tay một cách thần nhiên, một nửa số người đứng ở cuối thêm đá đột nhiên bị một cỗ tính lực nhẹ nhàng nâng lên rồi đưa khỏi thêm đá, đồng thời cũng tuyên bố kết quả của lần thử thách này.

Không hề nghi ngờ, chú ngựa ô Giang Sở đã trở thành ngôi sao mới chói mắt nhất, thậm chí có xu thế vượt quá Long Ngạo.

Nếu như từ lúc bắt đầu, mọi người đối với việc Giang Sở có thể đánh nát Tinh Hải rồi cá mẫn xoay mình còn có chút ghen ghét, thì bây giờ số người này chắc chắn đang nhanh chóng giảm xuống.

Khi mà khác biệt lớn tới một trình độ nhất định thì đến cả ghen ghét cũng cần phải có tư cách mới được.

Đương nhiên, trong này không bao gồm Lâm Bàn. Mặc dù hấn chưa mở miệng, nhưng khuôn mặt u ám đã để lộ ra sự tức giận của hấn. Lâm Bàn thậm chí còn hơi chán nản, mình vì sao không giết quách Giang Sở từ trước, để giờ đây phải rơi vào thế bị động như thế này.

Không biết là nghĩ tới cái gì, Lâm Bàn lại một lần nữa nhìn vào mấy tên trông rất tầm thường ở trong đoàn người.

Tất nhiên nếu để Ngụy Nguyên chú ý tới, nàng sẽ phát hiện ra, không ngờ người mà Lâm Bàn nhìn lại là người của Trương gia.

Nhìn Giang Sở một cái, Long Ngạo im lặng quay người dẫn đầu bước vào Tinh Điện.

So với những người khác, hấn vô cùng rõ ràng, cuộc so tài ở trên Tinh Vân thế lần này hấn cuối cùng vẫn kém một bậc.

Có lẽ nếu dốc hết toàn lực, hấn cũng có thể nhanh chóng lên đến đỉnh trong thời gian ngắn, nhưng tuyệt đối không thể làm hơi hột giống như Giang Sở được. Cho dù hấn có thiên phú và các thủ đoạn khác để bù đắp, nhưng cảm nhận cửu tinh và thất tinh dù sao vẫn còn có khác biệt. Dù không muốn thừa nhận, Long Ngạo cũng rất rõ ràng là mình đã thất bại một lần.

Nhưng như vậy thì cũng không nói lên điều gì.

Thứ có thể chân chính xác định thực lực và tiềm lực cũng không phải cảm nhận tinh lực, cho dù kém một bậc ở trên Tinh Vân thế thì cũng không sao.

Tinh chi truyền thừa tiếp theo đây mới thật sự quyết định tất cả.

"Lần sau ngươi sẽ không còn cơ hội nữa đâu."

Hai tay nắm chặt, trong mắt Long Ngạo vẫn tràn đầy sự kiêu ngạo như lúc trước

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Dạ Ma Tinh

Đêm đen cho ta màu đen con mắt.

Theo thời gian trôi qua, không ngừng xuất hiện ở Giang Sở cảm ứng bên trong, cũng chỉ là một vệt hắc ám, chỉ là này trong bóng tối, mơ hồ lộ ra một điểm quang minh.

Vì cấp hai mắt, càng là đem loại này cảm xúc phóng to đến cực hạn. Giang Sở thậm chí không có mở mắt, một điểm tinh lực chậm rãi từ mi tâm lộ ra, lưu chuyển toàn thân, lập tức rót vào đến dưới thân ngôi sao bên trong, chậm rãi hướng về trong trời sao một vùng tăm tối khu vực na đi.

Như Long Ngao cùng Lâm Bản những thiên tài này, đều là có lựa chọn cảm ứng bản mạng tinh, làm đệ nhất lựa chọn. Nhưng mà, Giang Sở nhưng hết lần này tới lần khác dường như những người bình thường kia giống như vậy, không hề khống chế, hoàn toàn dựa vào từ nơi sâu xa cảm ứng đi cảm ngộ. Vì lẽ đó, cho dù là đã phán đoán ra phương vị, Giang Sở cũng vẫn như cũ cũng không rõ ràng, chính mình muốn cảm ứng bản mạng tinh đến tốt cùng là cái gì.

Đương nhiên, điều này cũng cùng Giang Sở bây giờ cảm ứng được bản mạng tinh có chút đặc thù có quan hệ, cái kia một vệt trong bóng tối quang minh như ẩn như hiện, căn bản là không có cách nào nhận biết trong đó quy tắc.

Tại tinh không ảo cảnh bên trong, cái gọi là khoảng cách, đều là đối lập.

Xác định cảm ứng bản mạng tinh phương vị, muốn di động quá khứ, vậy thì hoàn toàn dựa vào người đối với quy tắc cảm ứng.

Hay là chớp mắt đã áp sát, cũng có thể là mặc dù không có thời gian hạn chế, người cũng vĩnh viễn phi không qua đi.

Nói toạc ra, này bản thân liền là thiên phú thể hiện, cũng không phải là có một người đều có tư cách cảm ứng được bản mạng tinh, mà tinh không ảo cảnh, cũng bất quá là tại loại này đặc biệt trong hoàn cảnh phóng to hiệu quả mà thôi. Nhưng, cuối cùng, như không có thiên phú bảo đảm, cũng đồng dạng không thu hoạch được gì.

"Đáng chết, tốc độ của hắn làm sao nhanh như vậy?" Đi sát đằng sau tại Giang Sở phía sau, Trương gia mấy người sắc mặt âm trầm hầu như có thể nhỏ xuống thủy đến, cất lực khống chế dưới chân ngôi sao hướng về Giang Sở đuổi theo.

Từ bỏ cảm ứng bản mạng tinh, chỉ là đơn thuần đuổi một người, cái kia liền dễ dàng nhiều.

"Đừng oán trách, dù sao cũng là nắm giữ cửu tinh nhận biết yêu nghiệt, tinh lực so với chúng ta tinh thuần nhiều." Có chút oán hận nói một câu, người cầm đầu bỏ sung nói, "Tiểu tử này cũng không biết đến cùng lai lịch gì, nhìn dáng dấp, là đã cảm ứng được quy tắc phương vị, tuyệt đối không thể để cho hắn thành công."

Trương gia cùng Ngụy gia bây giờ đã trở thành tử thù, có một cái Ngụy Nguyên, cũng đã đủ làm người đau đầu, nếu để cho Giang Sở trưởng thành, quả thực là không hề vơ mình chỗ trống.

Cửu tinh tinh lực nhận biết, một khi thành công ngưng luyện ra bản mạng tinh, hầu như nhất định sẽ bị Tinh Điện thu làm môn hạ.

Cũng chính bởi vì vậy, mặc dù biết rõ là bị Lâm Bản lợi dụng, bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì nhảy ra.

... ..

"Hắc ám... Hay hoặc giả là quang minh?"

Cau mày, Giang Sở dưới chân ngôi sao đã chỉ có nguyên bản một nửa to nhỏ, may mà chính là, bây giờ, hắn cũng đã chạy tới cảm ứng bên trong phương vị, cái kia mơ hồ quy tắc cũng từ từ rõ ràng lên. Cứ việc vẫn chưa thể nắm chặt trong đó mạch lạc, thế nhưng, dù vậy, cái loại này huyền diệu cảm ngộ cũng đủ để khiến nhân mê muội.

Giang Sở hai mắt vẫn như cũ đóng chặt, nhưng mà theo dõi với quy tắc cảm ngộ sâu sắc thêm, mi tâm lộ ra tinh lực cũng thuận theo biến hóa, dưới thân ngôi sao vỡ vụn tốc độ đồng dạng kéo theo chậm lại, đồ nát tốc độ, chỉ có nguyên lai khoảng một nửa.

"Không đúng... Đây là... Đêm đen cảm giác!"

... ..

"Dạ ma!"

Hải Lan trong mắt lộ ra một vệt tinh mang, bỗng nhiên đứng dậy, kinh hi lộ rõ trên mặt, xuyên thấu qua ảo cảnh, hắn đã có thể rõ ràng cảm nhận được Giang Sở thích khách trên người tản mát ra quy tắc sóng chấn động.

Tại hết thấy phân loại bản mạng tinh bên trong, dạ ma đồng dạng là phi thường đặc thù tồn tại, hầu như rất ít người có thể ngưng luyện thành công.

Dạ ma giết chóc, ẩn giấu ở hắc ám bên dưới, là kinh khủng nhất giết chóc.

Tan vỡ lịch vị lấy dạ ma làm gốc mệnh tinh tồn tại, hầu như đều là cất bước cùng trong bóng tối vương giả, bây giờ Kinh Tương chín quận bên trong, đáng sợ nhất một vị sát thủ, bản mạng tinh đó là dạ ma tinh.

Ngay cả là Tinh Điện, cũng không muốn trêu chọc nhân vật như vậy.

Mà bây giờ, thiếu niên này, bản mạng tinh, dĩ nhiên lại là dạ ma tinh sao?

Trong nháy mắt, Hải Lan liền đã hạ quyết tâm, dù như thế nào, lần này Giang Sở nhất định phải bị bắt vào Tinh Điện bên trong, như vậy thiên tài, tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Ân?"

Liền ở một khắc tiếp theo, Hải Lan bỗng nhiên nhìn thấy mấy người thân ảnh hướng về Giang Sở vị trí bức bách tới, lông mày đột nhiên thượng thiêu, mồ hôi chảy ra nhàn nhạt về chán ghét.

Tinh không ảo cảnh bên trong quy củ, bản thân là có thể cướp giật đối phương ngôi sao, những người này đi cướp Giang Sở đặt chân ngôi sao cũng vô khả hậu phi, tuy rằng, Hải Lan cũng không cho là dựa vào mấy cái phế vật có thể uy hiếp đến Giang Sở. Thế nhưng, không nghi ngờ chút nào, như vậy tranh đấu thế tất sẽ lãng phí tìm hiểu quy tắc, ngưng luyện bản mạng tinh thời gian. Bây giờ Hải Lan hầu như đã đem Giang Sở coi là Tinh Điện người, đối với những người này hành vi tự nhiên liền căm ghét lên.

Bất quá, căm ghét quy căm ghét, loại thời điểm này, hắn cũng không thể nào đứng ra ngăn cản! Quy củ chính là quy củ, cho dù là Tinh Điện chấp sự, cũng không có phá hoại quy củ quyền lực.

... ..

Dựa theo bình thường Logic, những này diễn viên quần chúng khiêu lúc đi ra, hắn là luôn có một phen phí lời.

Đáng tiếc, cũng không phải là mỗi một cái diễn viên quần chúng đều có loại này tự giác, vì lẽ đó, Trương gia mấy người chạy tới sau khi, liền một câu nói phí lời đều không có, gần như là đồng thời ra tay, mạnh mẽ hướng về Giang Sở vị trí công tới.

Tận mắt nhìn tại tinh vân bậc thang lúc, Giang Sở gần như yêu nghiệt biểu hiện, muốn nói không kiêng kỵ, đây tuyệt đối là giả.

Huống hồ, từ lúc Giang Sở tới rồi Kinh Châu trên đường, Giang Sở một đường giết tới Kinh Châu tin tức cũng đã truyền khắp Trương gia, mấy người này tuy rằng thường ngày có chút hà hê, thế nhưng, điểm ấy tự mình biết mình vẫn phải có. Không có bước vào ngưng tinh, đem bọn hắn bằng đến một khối, cũng không phải là Lam Thúc đối thủ, có thể chém giết Lam Thúc Giang Sở, tự nhiên càng không phải là bọn hắn có khả năng chống lại.

Loại thời điểm này, chỉ có lấy tốc độ nhanh nhất, hạ tử thủ, mới có thành công khả năng.

Từ chạy tới đến đột nhiên ra tay, toàn bộ quá trình bất quá ngăn ngắn chớp mắt thời gian, sắp tới thậm chí không kịp chớp mắt.

Mí mắt hơi nhảy một cái, cho dù là nhắm mắt lại, Giang Sở nhận biết cũng đồng dạng dị thường nhạy cảm, thậm chí căn bản không cần suy tư, một tay vỗ một cái bên hông trúc kiếm, như quý mị xuất liên tục sáu kiếm phân lấy sáu người.

Nhanh nhanh, kiếm trong tay, càng nhanh hơn!

Một cái hoảng thần chỉ kiếm, sáu thân thể con người đồng thời bay ngược ra ngoài, cùng nhau phun ra một ngụm máu tươi.

Cứ việc trong lòng cũng sớm đã có chuẩn bị, bị Giang Sở thắng thán như vậy gọn gàng đánh tan, cũng không nhịn được để trong miệng vài người một trận phát khổ, như vậy biến thái, ở đâu là bọn họ có khả năng chống lại.

Bất quá, cũng may, từ vừa mới bắt đầu, mục tiêu của bọn họ cũng không phải là Giang Sở, mà là Giang Sở dưới chân đặt chân ngôi sao.

Vén vén là trong nháy mắt giao kích, Giang Sở dưới chân ngôi sao liền lần thứ hai sụp đổ rồi một nửa, vén vén chỉ còn lại có bốn phạm vi năm mét.

Bình thường cướp giật, bất kể là ai cũng sẽ không công kích đối phương dưới chân ngôi sao, bằng không, tranh đoạt cũng chưa có bất cứ ý nghĩa gì, thuần túy là lưỡng bại câu thương, nhưng là, Trương gia mấy người này nhưng căn bản cũng không có lưu ý những này ý tứ, bọn họ ra tay duy nhất mục đích, chính là phá hoại Giang Sở đối với bản mạng tinh ngưng luyện.

"Trương gia?" Một tay theo : đề kiếm, Giang Sở lẳng lặng đứng ở ngôi sao bên trên, ánh mắt lại vẫn như cũ vẫn là nhắm.

"Giang Sở, ta biết ngươi là thiên tài, bất quá, ngươi chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, chúng ta sẽ đích thân đánh nát ngươi hi vọng." Lạnh lùng nhìn Giang Sở, dẫn đầu người kia đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, âm trầm mở miệng nói.

Ngón tay vuốt ve bên hông trúc kiếm, Giang Sở nhàn nhạt hỏi ngược lại, "Ngươi cho rằng, các ngươi đủ tư cách sao?"

Kiều ngạo mà lạnh lẽo, giờ khắc này, Giang Sở trong lòng là thật sự nổi lên sát khí, trước đó là không có nghĩ đến bọn họ sẽ không cố kỵ chút nào, liều mạng bị thương cũng muốn công kích chính mình dưới chân ngôi sao, lúc này mới bị thất thế. Bây giờ, nếu đã hiểu mục đích của đối phương, làm sao có thể để bọn hắn lại chiếm được tiện nghi.

"Giang Sở, người cho rằng, chúng ta cũng chưa có chuẩn bị sao?" Ánh mắt lộ ra một tia oán độc tâm ý, người kia trong khi nói chuyện, trong tay nhất thời xuất hiện một tấm phù.

Màu đỏ nhạt lá bùa, chỉ có to bằng bàn tay, nhưng mà, chính là này to bằng bàn tay phù, nhưng lộ ra một cổ dị thường ba động đáng sợ, ngay cả là Giang Sở, giờ khắc này, cũng đồng dạng cảm nhận được một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Trong nháy mắt, nguyên bản đang nhắm mắt, đột nhiên mở.

Tại này dưới trời sao, trong hai mắt lộ ra tinh mang, xán lạn như ngôi sao!

Không chút do dự nào, Giang Sở trong tay trực kiểm, đột nhiên tuôn ra một đạo rực rỡ ánh kiếm, dường như xé rách hắc ám chớp giật, lóe lên hiện ra.

Giờ khắc này, Giang Sở kiểm, đã nhanh đến mức cực hạn, nếu là đối phương, tồn công kích Giang Sở tâm tư, không giống nhau: không chờ đem phù thả ra, thì sẽ bị Giang Sở chém giết, nhưng là, người kia nhưng căn bản cũng không có như vậy hy vọng xa vời.

Lấy ra phù trong nháy mắt, liền đồng thời làm nổ.

Này một đạo phù, căn bản không phải đơn thuần vì công kích Giang Sở, mà là không khác biệt phạm vi công kích, trong nháy mắt đem này một mảng nhỏ không gian vây kín mít cùng với bên trong, âm âm nổ tung.

Liệt diễm phản thiên!

Cực nóng hỏa diễm trong nháy mắt bốc lên, phảng phất dưới bầu trời đêm toả ra khói hoa, rực rỡ khiến lòng người trì hoa mắt, đồng thời nhưng cũng tấu vang lên nguy hiểm nhất tử vong chương nhạc.

Qua trong giây lát, thủ khí trong đó, Trương gia mấy người liền đồng thời bị liệt diễm thôn phệ, kể cả dưới chân ngôi sao đồng thời diệt, nửa diễm vết tích đều không lưu lại.

Sau một khắc, một đạo ánh kiếm màu lam nhạt nhất thời đâm thủng bầu trời, kiếm ý khuấy động tinh không.

Liệt diễm toả ra trong nháy mắt, Giang Sở cảm ứng được thấu xương kia cảm giác nguy hiểm, nhất thời không dám tiếp tục có chút bảo lưu, đem trong cơ thể tinh lực cùng kiếm ý, không hề bảo lưu thả ra, lấy kiếm quang mạnh mẽ đem này phản thiên Liệt Diễm Trảm mở ra một tia khe nứt.

... ..

"Vô liên si!"

Liệt diễm phù nổ tung trong nháy mắt, Hải Lan bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt nhất thời biến tái nhợt, không nhận được mống to lên tiếng.

Người bên ngoài không nhận ra, hắn nhưng là biết, cái kia rõ ràng chính là liệt diễm phù, chế tác dị thường gian nan, Kinh Châu bên trong có thể lấy ra loại đồ vật này người, tuyệt đối không vượt qua mười chỉ số lượng! Ngưng Tinh Cảnh dưới, căn bản không ai có thể chống lại, dù cho tâm thường Ngưng Tinh Cảnh cường giả, cũng đủ để bức lui.

Mà một nhóm này tham gia tinh chi truyền thừa người trong, đủ tư cách nắm giữ đồ vật này, cũng cũng chỉ có hai người, một là Long Ngạo, hai là... Lâm Bản!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Cầm Kiếm Tư!

Ảo cảnh, chung quy chỉ là ảo cảnh.

Mặc dù tinh không ảo cảnh bên trong, chân thực cùng hư huyền đã có tương dung, nhưng chung quy cũng vẫn là ảo cảnh.

Tại tinh không ảo cảnh bên trong tử vong, cũng không phải là chân thực tử vong, thế nhưng không nghi ngờ chút nào, sẽ bị trực tiếp đào thải, mất đi ngưng luyện bản mạng tinh cơ hội, nếu là bình thường bản mạng tinh thì cũng thôi, thế nhưng như dạ ma tinh loại này đặc thù bản mạng tinh, cảm ứng bản thân liền có chứa rất lớn vận may thành phần. Một khi rời khỏi tinh không ảo cảnh, lại nghĩ cô đọng, tỷ lệ thành công căn bản không đủ lúc này một phần

mười.

Nếu là bởi vậy để Giang Sở không cách nào cảm ứng dạ ma tinh, đây tuyệt đối là một loại tồn thất thật lớn.

Nhưng là, hết lần này tới lần khác tất cả những thứ này đều tại tinh không ảo cảnh quy củ cho phép trong phạm vi, mặc dù trong lòng hấn tức giận hơn nữa cũng không cách nào phát tác.

Ý niệm chuyển động trong lúc đó, Trương gia mấy người nhất thời bị tung ảo cảnh, Hải Lan thậm chí liền nhìn nhiều đều căm ghét, hất tay trong lúc đó liền trực tiếp ném ra ngoài, hơn nữa hết sức dùng sức, mạnh mẽ đem mấy người quăng ngã cái sưng mặt sưng mũi.

"Ồ?"

Trong đầu đã tại suy tư nên xử lý như thế nào Giang Sở chuyện, nhưng mà, Hải Lan nhưng bỗng nhiên phát hiện, Giang Sở vẫn chưa cùng mấy tên kia đồng thời bị quăng đi ra, hơi run run, định thần lần thứ hai hướng về ảo cảnh bên trong nhìn lại.

Sau một khắc, Hải Lan về mặt liền đột nhiên đại biến, gất gao nhìn thẳng cái kia liệt diễm bên trong bóng người mơ hồ.

"Đó là. . . Cầm kiếm tu! Đáng chết, Giang Sở, Giang Sở. . . . Người đến tột cùng là ai?"

Đầy trời liệt diễm bên trong, Giang Sở một cước giơ lên, thành đạp hư thái độ, tay phải trực kiếm hơi đưa lên, tay trái niết kiếm quyết dẫn dắt, bày ra một cái cực kỳ ưu nhã cầm kiếm tư thế.

Nếu là Ngụy Nguyên tại này, sẽ phát hiện, bây giờ Giang Sở giở ra tư thế, dĩ nhiên cùng lúc trước hấn vẫn điều khắc khắc trực trên người, giống nhau như đúc, chỉ là bây giờ do Giang Sở bày ra, kiếm ý ngập trời, hơn nhiều lúc trước nhìn thấy khắc trực mãnh liệt mấy chục lần.

Dưới chân ngôi sao tại này đã kích cường liệt dưới, từ lâu đỏ nát, chỉ là, Giang Sở dưới chân đạp cái kia một khối nhỏ nhưng vẫn như cũ tồn tại, cũng chính là này một điểm nhỏ như đá vụn bình thường ngôi sao tồn tại, mới để cho Giang Sở vẫn như cũ có thể ở lại chỗ này, mà không phải rơi vào tình không.

Trong mắt bắn ra một vệt hàn mang, Giang Sở ánh mắt đột nhiên lạc hướng về phương xa, sát khí lẫn liệt.

Giang Sở cũng không phải người ngu, đối với Trương gia thực lực cũng là phi thường rõ ràng, tùy tiện liền vút ra như vậy liệt diễm phù, Trương gia vẫn không cái này nội tình.

Không nghi ngờ chút nào, cái này căn bản là một lần nhằm vào chính mình sát cục, mà sau lưng làm chủ giả, tất nhiên đó là Lâm Bản.

Đương nhiên, Giang Sở không bỏ ra nổi chứng cứ đến, bất quá, Giang Sở cũng căn bản là không cần chứng cứ, chỉ cần có thể phán đoán ra được, cũng đã đủ rồi.

Cật lực khống chế tinh lực lưu chuyển, đem dưới chân này vén vén chỉ đủ một cái chân hạ xuống mảnh vỡ ngôi sao bao vây lấy, trong lòng yên lặng tính toán một chút , dựa theo chính mình bây giờ lực khống chế, này một điểm nhỏ đá vụn nhiều nhất cũng là vén vén chỉ có thể chống đỡ một phút thời gian.

Sát khí lóe lên một cái rồi biến mất, hầu như hoàn toàn không do dự, trong một sát na, Giang Sở thân ảnh liền đột nhiên hóa thành một đạo màu lam nhạt quang ảnh, hướng về xa xa bay lượn mà đi.

. . .

"Răng rắc!"

Bên trên thân thể, một vệt nhàn nhạt tử mang thoáng hiện mà ra, Lâm Bản sắc mặt nhất thời lộ ra vẻ mừng như điên. Cứ đến trước đó, liền đã có niềm tin tương đối, thế nhưng, bây giờ chân chính chương không một tia lỗi đình quy tắc, có thể bắt đầu ngưng luyện bản mạng tinh thời gian, trong lòng cũng khó tránh khỏi vẫn là một trận kích động.

Lôi đình tinh, chỉ cần bước quá một bước này, ngay lập tức sẽ có thể bước vào Ngưng Tinh Cảnh, chân chính bước lên con đường tu luyện.

Dưới chân ngôi sao còn có phạm vi gần mười mét , dựa theo bây giờ cảm ngộ tốc độ, tuyệt đối đủ để chống đỡ đến ngưng luyện ra bản mạng tinh tới . Còn nói, có người đến cướp đoạt? Lấy Lâm Bản thân phận, bây giờ lại có ai dám đến tranh đoạt?

"Vù!"

Bên này ý niệm vẫn không chuyển lại đây, Lâm Bản liền đột nhiên cảm ứng được một cỗ khủng bố sát khí cuộn cuộn mà đến, gần như là theo bản năng sùnn hạ thân tử, rồi đột nhiên cảm thấy một cỗ mãnh liệt kiếm ý đập vào mặt mà tới, tà tà sát mặt của mình tránh qua. Mạnh mẽ đem chính mình từ đối với lôi đình tinh ngưng luyện bên trong kéo đi ra.

Trúc kiếm phá không, trong nháy mắt, Lâm Bản liền thấy rõ đối phương. Chỉ là thấy rõ trong nháy mắt, con người nhưng là không tự chủ được đột nhiên co rút nhanh.

"Giang Sở? ! ! !"

Trong mắt loé ra một vết vè kinh hãi, Lâm Bàn nhất thời đại hô lên.

"Xin lỗi, cho người thất vọng, một Trương Liệt điểm phù, còn chưa đủ lấy giết chết ta." Hừ lạnh một tiếng, Giang Sở nhàn nhạt mở miệng nói.

"Giang Sở, người nói hươu nói vượn cái gì?" Tâm bỗng nhiên chìm xuống, Lâm Bàn trên miệng nhưng thề thốt phủ nhận, bây giờ tất cả những thứ này tuy nhiên đều vẫn tại Tinh Điện giám thị dưới, dù cho mọi người đều có thể đoán được là hấn làm, chỉ cần hấn không thừa nhận, sẽ không ai có thể bắt hấn làm sao.

Dứt tiếng trong nháy mắt, Lâm Bàn lúc này mới chú ý tới, bây giờ Giang Sở đạp ngôi sao, đã cùng chỉ có một đủ nơi.

"Bàn Thiếu dưới chân ngôi sao không sai, ta rất yêu thích, kính xin Bàn Thiếu để một chút đi." Nhàn nhạt mở miệng, chỉ là trong đó trào phúng cùng châm chọc tâm ý, nhưng tràn ra với biểu, căn bản không hề có chút che giấu nào.

"Làm càn! Giang Sở, người biết người tại với ai nói chuyện sao?" Nghe được Giang Sở, Lâm Bàn nhưng là đột nhiên cảm thấy, phổi đều cũng bị tức nổ tung, thẳng nhai ranh khinh người quá đáng.

"Ta nhận được người là Kinh Châu chủ nhân áu tử, kiểm trong tay, nhưng nhận không ra." Cười lạnh một tiếng, Giang Sở lại không nỡ phần do dự, trong tay trực kiểm như tia chớp đâm ra, trực lấy Lâm Bàn yết hầu.

"Người điên, người tên người điên này!" Lâm Bàn bị tức đến phát cuồng, nhưng hết lần này tới lần khác không có bất kỳ biện pháp nào, con mắt trừng đỏ chót, quả thực muốn đem Giang Sở ngàn đao băm thây.

Cô động bản mạng tinh đã đến trọng yếu nhất thời điểm, bây giờ thời gian, nửa điểm đều làm lỡ không nổi, có thể hết lần này tới lần khác Giang Sở này vô liêm sỉ dĩ nhiên điên rồi như thể nhảy ra.

Cái kia mấy cái phế vật nếu không thể đem hấn đuổi ra cục, hấn chẳng lẽ không hấn là dành thời gian đi ngưng luyện bản mạng tinh sao? Làm sao còn có tâm tư tới đây đến cùng chính mình liều mạng?

Đối với Giang Sở thực lực, Lâm Bàn cũng vẫn là có hiểu biết, cứ việc bây giờ dưới chân ngôi sao chỉ có một đủ nơi, thế nhưng, bây giờ này tinh không ảo cảnh bên trong, ngoại trừ Long Ngạo ở ngoài, chỉ sợ cũng căn bản là không ai là hấn đối thủ. Có tìm tới chính mình thời gian cùng tinh lực, cũng sớm đã đủ để cướp giật một viên người khác ngôi sao.

Chỉ ít, tự vẫn nếu là đôi chỗ mà xử, Lâm Bàn tuyệt đối không làm được điên cuồng như vậy.

"Àm!"

Ngắn ngủi giao kích trong lúc đó, Lâm Bàn liền vẫn như cũ bị Giang Sở gắt gao áp chế ở hạ phong bên trong.

Dịch kiếm thuật!

Giang Sở mỗi một kiếm đưa ra, phảng phất đều trải qua tinh chuẩn tính toán, hoàn toàn không chế chiến đấu nhịp điệu, liền dường như không ngừng bện sa lưới con nhện, chỉ chờ cuối cùng thu vồng một khắc.

Nếu như nói, trước đó đối với Giang Sở kiếm kỹ chỉ có một cái rất hiện ra hiểu rõ, như vậy, bây giờ trận chiến này, nhưng là rõ ràng để hấn cảm nhận được trong đó chênh lệch.

Khủng bố kiếm thuật, ngay cả là lấy Lâm Bàn ánh mắt cũng từ không thấy, này tựa hồ đã thoát khỏi kiếm chiêu phạm trù, hoàn toàn không phải Ngưng Tinh Cảnh bên dưới nhân có khả năng chống lại.

"Giang Sở, người không nên ép ta!" Nghiến răng nghiến lợi mắng một câu, Lâm Bàn cuồng loạn hô, "Người bây giờ lui lại, đi cướp người khác ngôi sao vẫn tới kịp, bằng không, ta cho dù đánh không lại người, cũng tất sẽ phá hủy dưới chân ngôi sao, cho người không thu hoạch được gì."

Đến loại thời điểm này, cũng không chứa được do dự nữa, Lâm Bàn thẳng thắn dứt khoát uy hiếp nói.

Tựa hồ sợ Giang Sở hiểu sai, Lâm Bàn lại tiếp tục bổ sung nói, "Nơi này chỉ là ảo cảnh, người cho dù giết ta, cũng chỉ là đem ta loại bỏ ra ảo cảnh, đào thải đi mà thôi."

Lời này có thể cũng không phải là hư ngôn đe dọa, cứ việc thực lực không bằng Giang Sở, thế nhưng, nếu là quả thật liều mạng, muốn kéo Giang Sở đồng thời đào thải ra khỏi cục, Lâm Bàn cũng vẫn có niềm tin, chỉ là hấn hôm nay nhưng không nỡ lòng bỏ lãng phí như vậy cơ hội tốt.

"Người nếu dám tính toán ta, cái kia liền muốn làm tốt bị ta trả thù chuẩn bị, bây giờ nói những này, không chê quá muộn sao?" Trong tay trực kiểm không có nửa điểm thả lỏng, thế tiến công trái lại càng tăng lên mấy phần.

Trên thực tế, Lâm Bàn nói tới những này, Giang Sở tự nhiên cũng rõ ràng.

Thế nhưng, bị tính toán như thế, ăn thiệt thòi lớn như thế, nếu là còn muốn nhịn xuống con giận này, vậy cũng liền không cần tu kiếm.

Kiểm là kiều ngạo, nình gầy bất khuất, như không có một viên kiều ngạo tâm, liền căn bản không cách nào hiểu ra kiểm chi chân lý.

Cướp giật người khác ngôi sao cố nhiên dễ dàng, thế nhưng, nếu là như vậy hành vi, lại cùng Lâm Bản có gì phân biệt?

Kiểm tâm như kỷ tâm, như vậy kiều ngạo, Lâm Bản tự nhiên không hiểu.

Tâm ý đã quyết, Giang Sở nhất thời đem dịch kiểm thuật phát huy đến cực hạn, hoàn toàn không cho Lâm Bản nửa điểm giãy dựa chỗ trống.

"Giang Sở, đây là ngươi buộc ta!" Áp lực càng ngày càng to lớn, Lâm Bản cũng rốt cục không chịu nổi, hai mắt đỏ chót, điên cuồng hô lên tiếng, phát tay trong lúc đó, ba tấm phù đồng thời bắn nhanh ra, trong nháy mắt, liền đem vị trí này toàn bộ một mảnh không gian làm nổ.

Cùng liệt điểm phù phẩm chất tương đương phù, Lâm Bản trên người tự nhiên còn có, những này vốn là Kinh Châu chủ nhân giữ cho hấn bảo mệnh dùng, bây giờ tại tình không ảo cảnh bên trong làm nổ, thực sự có chút lãng phí. Bất quá, bây giờ cũng căn bản không có biện pháp khác có thể tương tượng.

Mặc dù là công tử bột, thế nhưng Lâm Bản trên người cũng vẫn có một cỗ vượt xa người thường về quyết tâm. Một khi xác định, không cơ hội đánh bại Giang Sở, liền nhất thời quả đoán lựa chọn lưỡng bại câu thương phương thức.

"Àm!"

Một hơi làm nổ ba tấm phù, cái loại này lực trùng kích quả thực khủng bố cực điểm!

Chân trái nhẹ giương, trong tay trực kiểm lần thứ hai đưa lên, thanh y phiêu phiêu, Giang Sở tựa hồ là cũng sớm đã toán được rồi kết quả này giống như vậy, không có nửa phần hoảng loạn.

Cầm kiểm tư!

Sắc bén kiểm ý phong dâng lên mà ra, ý thấu thiên địa, kiểm động ngân hà!

"Phốc!"

Khùng bố nổ tung chậm rãi tiêu tán, Giang Sở trong miệng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nhưng càng ngày càng thanh minh, dưới chân ngôi sao, dĩ nhiên chỉ còn lại to như nắm tay.

Yên lặng nhìn lướt qua tình không, Giang Sở dưới chân bỗng nhiên giẫm một cái, cuối cùng một điểm nhỏ đặt chân ngôi sao cũng đột nhiên đỏ nát, một tay theo : đè kiểm, thông dong rơi vào hư không.

Loáng một cái thần trong lúc đó, Giang Sở liền đã xuất hiện ở Hải Lan trước mặt.

Nhìn về phía trước mặt này cố chấp hay hoặc là nói kiều ngạo thiếu niên, Hải Lan trên mặt cũng không nhịn được lộ nở một nụ cười khổ.

Giang Sở làm lựa chọn tự nhiên không thể gạt được hấn, nhìn từ bề ngoài tựa hồ có hơi lỗ mãng, nhưng mà, trên thực tế, lại tựa hồ như lại hợp lý nhất.

"Quả nhiên a, liền tính tình này cũng như này giống nhau. . . . Nhưng là, như quả nhiên là. . . . Lại sao rơi xuống tình cảnh như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Điều TrúC Bí Ẩn

Thanh y trực kiểm.

Thậm chí liền góc áo đều không có nửa phần ngổn ngang, Giang Sở hơi thất thần, chợt khôi phục bình tĩnh, ánh mắt rơi về phía cách đó không xa lấy oán độc ánh mắt nhập như độc xà nhìn mình chăm chăm Lâm Bản, khỏe miệng giương lên, lộ ra một tia châm biếm về.

"Giang Sở, ngươi chẳng lẽ cho rằng, thiếu gia ta không dám giết ngươi sao?"

Mất thấy bản mạng tính liền muốn ngưng luyện thành công, nhưng tại thời khắc cuối cùng công thiết thời với tan vỡ, dù là lấy Lâm Bản định lực cũng buồn bực muốn điên, nhìn chăm chăm Giang Sở, từng chữ từng chữ lạnh giọng uy hiếp nói.

"Làm càn!"

Không chờ Giang Sở trả lời, Hải Lan âm thanh liền truyền tới, nhân chưa đến, nhân nhạt uy áp liền ép tới, ép nhân không thờ nổi.

"Người cho rằng đây là nơi nào? Dám làm càn như vậy?" Ánh mắt hơi lạnh lẽo, Hải Lan nhìn về phía Lâm Bân nói, "Vẫn là người cho rằng, ý vào phụ thân người, người liền có thể tại ta Tinh Điện muốn làm gì thì làm?"

"Lan đại nhân." Ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, Lâm Bân lập tức cười lạnh nói, "Tinh Điện uy nghiêm, ta tự nhiên không dám khiêu khích, bắt quá, người này nhưng cũng không phải là Tinh Điện bên trong nhân chứ?"

Nếu là dĩ vãng, Lâm Bân là sẽ không chống đối Hải Lan, thế nhưng, bây giờ nhưng là đã giận điên lên, nhìn thấy Hải Lan có thiên hướng Giang Sở xu thế, lúc này liền nổi.

"Nơi này, vẫn là Tinh Điện." Cũng không có một chút nào nổi giận ý tứ, Hải Lan quét Lâm Bân một chút nhàn nhạt mở miệng nói.

"... Hắc, tiểu tử, người hay nhất vẫn trốn ở Tinh Điện bên trong." Trầm mặc chốc lát, Lâm Bân chung quy không dám quá mức làm càn, âm trầm ánh mắt từ Giang Sở trên người đảo qua, uy nghiêm đáng sợ mở miệng.

Dứt tiếng, Lâm Bân cũng không quay đầu lại rời khỏi Tinh Điện, ngưng luyện bản mạng tinh thất bại, cũng liền mất đi kế tục tiếp thu tinh chi truyền thừa tư cách, ở lại chỗ này căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Đa tạ lan đại nhân." Khẽ khom người thi lễ một cái, Giang Sở nhẹ giọng nói, "Giang Sở cáo từ."

"Chờ chút!"

Ra ngoài Giang Sở dự liệu, hắn còn chưa tới cùng xoay người, liền bị Hải Lan ngăn lại.

"Giang Sở, người kiếm, học tự người phương nào?" Lặng lặng nhìn Giang Sở, Hải Lan chậm rãi mở miệng hỏi, trong mắt tràn đầy chăm chú vẻ.

"Không ai dạy ta, " thoáng trầm mặc chốc lát, Giang Sở nhẹ giọng nói, "Ta biết người có thể không tin, bắt quá, sự thực xác thực như vậy."

"Nếu như vậy, cầm kiếm tư, người lại từ hà học được?" Cũng không hề bị Giang Sở nói đánh động, Hải Lan thật liên tục đón hỏi tới. Đây là hấn trong lòng to lớn nhất nghi vấn, thế tất muốn hỏi cái rõ ràng, mới có thể yên tâm.

"Người là nói cái này sao?" Trầm mặc chốc lát, Giang Sở đáp bước trong lúc đó, cầm trong tay trúc kiếm lần thứ hai bày ra cái kia cầm kiếm tư thế.

Ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, Hải Lan nhất thời gât đầu, "Không sai! Chẳng lẽ, người muốn nói, này cầm kiếm tư, cũng là người tự nghĩ ra sao?"

Sự tình đến mức độ này, Hải Lan cho rằng đã tìm được chân tướng, định thần nhìn Giang Sở, phảng phất nhìn một con lộ ra chân tướng giáo hoạt Tiểu Hồ Ly.

"Không tính, nhưng là cũng không phải là người khác truyền thụ." Chậm rãi lắc đầu, Giang Sở cũng chưa cùng Hải Lan biện luận ý tứ, tiện tay từ trong lồng ngực móc ra một đoạn gãy trúc, cánh tay trắng nõn, nhẹ nhàng nắm chặt tiểu Dao, cứ như vậy tại Hải Lan trước mặt điều khắc lên.

Giang Sở tay rất ổn, lạt đao cũng cực nhanh, bắt quá, ngăn ngăn không tới thời gian mười phút, một cái hình người khắc trúc liền trông rất sống động đã xuất hiện ở Hải Lan trước mặt.

Hoàn thành trong tay cuối cùng một đao, một vệt nhàn nhạt kiếm ý nhất thời từ cái kia khắc trúc bên trên toả ra mà ra, thanh linh chính là cầm kiếm tư, không có nửa phần sai lệch.

"Ta từng gặp gỡ một toà pho tượng, vì lẽ đó, điều trúc mấy năm." Nhẹ nhàng đem khắc trúc đưa cho Hải Lan, Giang Sở bình tĩnh nói, phảng phất này bản thân liền là một cái đơn giản cực điểm sự tình.

Nhưng mà, một câu nói kia, đối với Hải Lan chấn động nhưng quả thực không khác một hồi động đất.

"Điều trúc?" Hải Lan âm thanh có chút phát sấp, cũng nhất thời hồi tưởng lại trước đó tại tinh vân bậc thang trên, Giang Sở điều trúc một màn, lúc trước, hấn không phản ứng lại, bây giờ hồi tưởng lại, chẳng phải chính là Giang Sở có thể lấy kiếm ý toái tinh hải căn nguyên sao?

Trên lý luận, tinh hải đồ tắc, chỉ có toái tinh cảnh trở lên cường giả mới có thể đã thông, thế nhưng, nếu như tu thành người kia cầm kiếm tư, dựa vào kiếm ý tự toái tinh hải, cũng liền có thể đủ nói còn nghe được.

Nhưng là... Lẽ nào, vẹn vẹn thông qua điều trúc, liền có thể lĩnh ngộ cầm kiếm tư sao?

Cầm kiếm tư nhìn như chỉ là một cái đơn giản tư thế, ai nhìn thêm hai lần, cũng có thể bày ra, thế nhưng, khuyết thiếu trong đó thần vận cùng kiếm ý, liền căn bản không xưng được là cầm kiếm tư.

Đồng dạng khắc trúc, cho dù là cầm cho am hiểu nhất điều khắc đại sư, cũng tuyệt đối điều không ra như vậy kiếm ý được.

Giống như, Hải Lan rõ ràng nhận thức cầm kiếm tư, hơn nữa, có thể một tia không kém đem tư thế bắt chước được đến, thế nhưng, cái kia chung quy không phải cầm kiếm tư.

Trong lúc nhất thời, Hải Lan có chút thất thần, hần đoán không được Giang Sở những lời này đến tột cùng có mấy phần chân thực tính, càng không biết nên làm sao trả lời.

"Nếu như không có chuyện gì, Giang Sở cáo từ."

Nghe được này, Hải Lan mới rốt cục phản ứng lại đây, "Chờ một chút! Ngươi bây giờ không thể đi."

"Àn?" Giang Sở dừng bước, ánh mắt vẫn như cũ bình tĩnh, ngược lại cũng không có hoài nghi Hải Lan muốn đối với mình bắt lợi.

"Lâm Bàn vì làm Kinh Châu chủ nhân ấu tử, bất luận việc này nguyên nhân là cái gì, ngươi phá hủy hần cô động bản mạng tinh cơ hội, đó là đại thù! Chỉ cần rời khỏi Tinh Điện, ngươi chỉ sợ sẽ không cơ hội rời khỏi Kinh Châu." Hải Lan lắc lắc đầu trầm giọng nói rằng.

Trầm mặc lại, Giang Sở vẫn chưa trả lời.

Trên thực tế, chính là bởi vì như vậy, vì lẽ đó, hần mới có thể sót ruột rời khỏi, Lâm Bàn bố trí cũng là cần phải thời gian, chỉ có mau chóng rời khỏi Kinh Châu, mới có một đường sinh cơ.

"Làm sao, ngươi dự định bỏ mạng thiên nhai sao?" Tựa hồ xem thấu Giang Sở tâm tư, Hải Lan khoe miệng lộ ra một vẻ trào phúng, "Kinh Tương chín quận, đều ở Kinh Châu chủ nhân nắm trong bàn tay, ngươi có thể trốn đi được sao?"

"Ngay cả là may mắn, cho ngươi thoát thân, ngươi tuổi còn trẻ, đã nghĩ quá loại này như chuột chạy qua đường giống như sinh hoạt sao?"

Lời này nói sắc bén, thế nhưng là xác thực đâm vào Giang Sở chỗ đau trên, nếu có lựa chọn, ai đồng ý bỏ mạng thiên nhai, đem thời gian dài đều lãng phí ở lưu vong trên đường.

"Không bằng này, chẳng lẽ muốn quỳ gối cầu xin tha thứ sao?" Long mày hơi đưa lên, Giang Sở trên mặt tự nhiên lộ ra một vết thuộc về thiếu niên ngạo khí, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

"Ngươi lẽ nào sẽ không nghĩ tới, nhờ bao che cùng Tinh Điện sao?" Nhìn Giang Sở, Hải Lan lộ ra vẻ một chút ý cười, nhẹ giọng hỏi.

"! ! !"

Vậy đơn giản một câu nói, đối với Giang Sở mà nói, tương tự là một cái rung động thật lớn, trong lúc nhất thời, thậm chí đều không thể phản ứng lại.

"Ta không phải đã bị đào thải sao?" Hơi ngẩng đầu lên, Giang Sở chậm rãi nói.

Trước đó Hải Lan cũng đã nói, không thể thông qua tinh không ảo cảnh người, liền bị đào thải. Lúc trước, tới rồi tham gia tinh chi truyền thừa, vốn là có chứa mấy phần trùng hợp, Giang Sở đối với tinh chi truyền thừa cũng không hề ôm có quá nhiều hi vọng, chỉ là nhân duyên tế hội, ra sức một kích thôi.

"Mọi việc đều sẽ có ngoại lệ." Mang theo vài phần ý cười, Hải Lan khẽ lắc đầu nói, "Huống hồ, ta cũng không phải trực tiếp thu ngươi nhập Tinh Điện, chỉ là lại cho ngươi một cơ hội mà thôi, có thể hay không nắm chặt, cũng tất cả chính ngươi."

Nói tới loại trình độ này, Giang Sở làm sao vẫn không rõ, cái này căn bản là Hải Lan hữu tâm trợ giúp chính mình.

"Xin hỏi lan đại nhân, ngươi vì sao như vậy giúp ta?" Mặc dù là chuyện tốt, thế nhưng Giang Sở cũng vẫn là không nhận được mở miệng hỏi lên.

"Ngươi tuy không phải truyền nhân của hần, nhưng, có thể hiểu ra cảm kích tư, đó là hữu duyên." Chậm rãi lắc đầu, Hải Lan ánh mắt lộ ra một vết hồi ức về, nhẹ giọng thờ dài nói, "Ngày xưa, ta từng chịu người kia đại ân, nhưng đến nay như không cần báo đáp. Ngươi nếu cùng hần hữu duyên, ta giúp ngươi một tay, có cái gì không được?"

Nghe vậy, Giang Sở lần thứ hai trầm mặc lại, một lúc lâu, rốt cục lần thứ hai hướng về Hải Lan thì lễ một cái.

"Đa tạ lan đại nhân giúp đỡ, Giang Sở suốt đời khó quên."

Tuy rằng ngạo, thế nhưng Giang Sở nhưng chung quy cũng không phải là cô hù người, dưới tình huống này, vẫn từ chối Hải Lan trợ giúp, đó mới là đứn gốc.

"Đừng vội cảm ơn ta." Đưa tay vỗ vỗ Giang Sở vai, Hải Lan lắc đầu nói, "Tinh Điện có Tinh Điện quy củ, muốn trở thành Tinh Điện đệ tử, cũng không như vậy đơn giản, ngươi nếu là không đạt tới yêu cầu, ta cũng không giúp được ngươi."

"Giang Sở rõ ràng!" Đối với điểm này, Giang Sở không có bất kỳ dị nghị gì, dù sao, Hải Lan cũng chỉ là Tinh Điện chấp sự, không thể nào khoảng chừng : trái phải Tinh Điện quy củ, huống hồ, Giang Sở đối với mình cũng có cực kỳ mãnh liệt tự tin, căn bản không tin, chính mình không đạt tới Tinh Điện yêu cầu.

"Đi theo ta đi, đợi được tinh chi truyền thừa kết thúc, đó là ngươi chứng minh chính mình thời điểm." Gật đầu, Hải Lan nhưng cũng không có ngay lập tức sẽ nói cho Giang Sở, xoay người đem Giang Sở đưa vào nội điện ở trong.

Một gian đơn giản tiểu viện, trong sân khoảng chừng có bảy, tám gian phòng dáng vẻ, bố trí sạch sẽ ngăn gọn, đương nhiên, đó cũng không phải đơn độc

sắp xếp cho Giang Sở chỗ ở.

Tuy rằng Hải Lan đối với Giang Sở rất có hảo cảm, thế nhưng, trước đó thí luyện Giang Sở chung quy hay là đã thất bại, không coi là Tinh Điện người, tự nhiên không thể nào hưởng thụ đến Tinh Điện đệ tử đãi ngộ.

"Lần này thông qua tinh không ảo cảnh thử thách người, đều sẽ phân phối đến cái tiểu viện này đến, các người có thể làm quen một chút." Đơn giản dặn dò một câu, Hải Lan tiếp tục nói, "Người ở tạm cùng này, có thể tự mình thử nghiệm ngưng luyện bản mạng tinh, thực lực càng mạnh, thông qua thử thách cơ hội mới càng lớn."

Hơi run run, Giang Sở giờ mới hiểu được, này bằng với cùng đã là cho mình một cái tương đương với thông qua cửa thứ hai đãi ngộ.

Đương nhiên, sau khi tinh chi truyền thừa, mình là không thể nào tham gia.

Thất bại chính là thất bại, bất luận có lý do gì cũng không có thể che giấu thất bại sự thực. Ngay cả là Hải Lan cũng không thể nào dành cho chính mình hoàn toàn bình đẳng đãi ngộ, bằng không, đó là hồng rồi quy củ.

Bất quá, đối với Giang Sở mà nói, những này cũng đã đủ rồi.

"Đa tạ lan đại nhân."

Cũng không có quá nhiều dặn, Hải Lan rất nhanh rời đi tiểu viện. Tinh không ảo cảnh thử thách cũng không hề kết thúc, hẳn phải đi trông coi những người khác.

Về phần đối với Giang Sở, hẳn điều có thể làm, cũng là chỉ có những thứ này, có thể đi tới một bước nào, cũng chỉ có thể xem Giang Sở bản lãnh của mình.

Trong lòng âm thầm một tiếng thở dài, Hải Lan đúng là vẫn còn tạm thời nhấn xuống cái khác ý niệm.

"Cũng thật là câu đố như thế tiểu tử a. Bất quá, nếu người quả nhiên là người kia hậu nhân hoặc là truyền nhân... Điểm ấy thử thách, thế tất không làm khó được người... . Tiểu tử, cũng đừng làm cho ta thất vọng a!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15: Không Thân Mật Hàng Xóm

Mặt trời mới mọc lơ lửng chân trời!

Đón luồng thứ nhất nắng sớm, tiếng bước chân tại trong sân nhỏ vang lên, đột ngột phá vỡ cái kia phân yên tĩnh.

Ngồi ở sân một góc trên tảng đá, Giang Sở trong tay bày đặt một bát thanh thủy, bát bên cạnh đặt trúc kiếm, đối một thân sạch sẽ bạch y, hai mắt vi cáp, tựa hồ căn bản là nhận thấy được mọi người đến.

"Chư vị, chúng ta tổng cộng là bảy người, gian phòng nhưng có tám, dư thừa trong kia, vừa vặn dùng để thả tạp vật, đại gia nghĩ như thế nào?"

Tần tiến nhất đến thiếu niên áo lam nhìn lướt qua tiểu viện bố trí, cười híp mắt xoay người lại hướng về mọi người nói.

Đơn giản một câu nói, nghênh đón nhưng là yên lặng một hồi, trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người cũng bắt giác đồng thời rơi xuống Giang Sở trên người.

Không gì khác, trong viện tử này, ngoại trừ vừa tới bảy người này ở ngoài, còn có Giang Sở.

"Tốt vô cùng, đang lo đồ ngôn ngữ không địa phương thả ni, ta xem cứ như vậy định đi." Thiếu niên áo lam đồng bạn bên cạnh khóe miệng hơi giương lên, cao giọng phụ họa, âm thanh rất lớn, tựa hồ chính là cố ý nói cho Giang Sở nghe.

"Lan đại nhân sắp xếp Giang Sở cũng ở nơi này, chúng ta làm như vậy, sợ là không tốt sao?" Do dự một chút, Ngụy Nguyên rốt cục vẫn là đứng dậy.

Một nhóm này thông qua tinh không ảo cảnh trong bảy người, thành linh liền có Ngụy Nguyên tồn tại, sự thực chứng minh, vị này bị Trương gia kiêng kỵ. Ngụy gia Đại tiểu thư tại tinh lực tu luyện tới, quả thật là có cực giai thiên phú.

"Ồ?" Lòng này nhẹ nhàng vậy một cái, thiếu niên áo lam kia hững hờ quét Giang Sở một chút, "Giang Sở, hẳn không phải là bị đào thải sao? Chắc là vu vạ nơi này không chịu đi, Lan đại nhân nhất thời nhẹ dạ, thu rồi hẳn làm người hầu, hầu hạ chúng ta chứ?"

"Chúc huynh nói chính là, ngược lại hẳn nguyên bản chính là gã sai vặt sao, bây giờ cũng bắt quá là trọng thao cự nghiệp mà thôi."

"Nhưng là. . ." Ngụy Nguyên vẫn muốn nói gì, nhưng nhất thời liền bị thiếu niên áo lam đánh gãy xuồng.

"Ngươi tiểu thư, ngươi nếu là còn tưởng là hẳn là ngươi Ngụy gia người, không bằng, liền để hẳn với ngươi trụ làm sao?" Thiếu niên áo lam thanh âm không lớn, cũng đã nhiên mang tới một vết hàn ý, ý uy hiếp không cần nói cũng biết.

Ngụy Nguyên một bé gái, nếu là cùng Giang Sở trụ đến cùng một chỗ, danh tiếng chỉ sợ ngay lập tức sẽ phá hủy.

Huống hồ, Chúc gia tại Kinh Châu cũng là vài được với thế lực một trong, vừa tới Kinh Châu, Ngụy Nguyên liền từng bãi phòng quá Kinh Châu các thế lực lớn, bây giờ nếu là cùng hẳn quay về đến, chẳng phải là đem trước nỗ lực hết mức phó chư nước chảy?

Bây giờ tuy rằng đã ngưng luyện xuất ra bản mạng tinh, ngưng tinh sắp tới, nhưng, có thể hay không bãi vào Tinh Điện môn hạ, cũng còn nói không cho phép.

Nếu không thể trở thành Tinh Điện đệ tử, lại đắc tội những người này, chẳng những là nàng, toàn bộ Ngụy gia đều sẽ gặp nguy hiểm, như vậy hiểm, Ngụy Nguyên không dám bốc lên.

Bây giờ có thể đến nơi này, đại thể đều có một ít bối cảnh, cũng không phải sợ hãi thiếu niên áo lam, chỉ là, vô duyên vô cớ, cần gì phải vì một cái người không liên quan đi đắc tội đối phương đây?

Giang Sở là nắm giữ cửu tinh nhận biết thiên tài không sai, thế nhưng, thiên tài này không phải không có thể ngưng luyện ra bản mạng tinh sao?

Cõi đời này, tinh lực nhận biết không sai, thế nhưng là không cách nào cảm ngộ quy tắc ngưng luyện bản mạng tinh nhân có thể tuyệt đối không phải số ít, không kém Giang Sở này một cái.

Ngưng tụ ra bản mạng tinh, bọn họ bản thân liền cực kỳ kiêu ngạo, tuy rằng không dám phản đối Hải Lan quyết định, thế nhưng muốn nói, đối với Giang Sở cái này bị đào thải, nhưng vẫn đi cửa sau ở lại chỗ này, không hề có một chút oán niệm, đó cũng là tuyệt đối không thể nào.

Kể từ đó, tại thiếu niên áo lam dẫn đầu hạ, cũng liền chấp nhận loại này lựa chọn.

Long Ngạo cũng không hề phản ứng bọn họ, thậm chí không đi với bọn hắn cùng nhau, nhưng mà, đối với bọn hắn làm khó dễ Giang Sở cử động, cũng không có bất luận biểu thị gì.

Thiếu niên áo lam vẫn cẩn trọng chú ý Long Ngạo phản ứng, bây giờ Long Ngạo cũng không ngăn cản, lúc này mới triệt để yên tâm. Tuy rằng trên danh nghĩa, bây giờ ở chỗ này, ngoại trừ Giang Sở, đại gia địa vị đều là tương đồng, thế nhưng, nếu như ai thật sự cho rằng, chính mình có tư cách cùng Long Ngạo đứng ngang hàng, đó mới là nào tào.

Yên tĩnh tọa ở trên tảng đá, đối với tất cả những thứ này, Giang Sở tựa hồ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, xa xa nhìn tới, giống như là chịu thua như thế.

Xem thường liếc nhìn Giang Sở một chút, thiếu niên áo lam nhất thời lần thứ hai bước ra một bước, "Tinh Giang Địch, ngươi không nghe thấy chúng ta nói chuyện sao? Còn không khăn trương, đem phòng của ngươi dâng ra đưa cho chúng ta làm tạp vật."

Nghe vậy, Giang Sở rốt cục ngẩng đầu lên, chậm rãi mở mắt ra.

Thậm chí không cần nói chuyện, vền vền là một đạo ánh mắt, liền nhất thời để chu vi mấy cái theo muốn ồn ào nhân ngậm miệng lại, giống như quét tới, căn bản không phải ánh mắt, mà là sắc bén mũi kiếm.

"Ngươi, là đang nói chuyện với ta?"

Ung dung thông thả đem trức kiếm hệ với bên hông, Giang Sở nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Trong nháy mắt, ngay cả là thiếu niên áo lam kia, khí thế cũng không nhịn được vì đó một tiết, thật giống không tự nhiên liền thấp đối phương một con tựa như, chỉ là, bắt quá, chốc lát thời gian, hẳn cũng liền phản ứng lại đây. Nghĩ đến mình đã ngưng luyện ra bản mạng tinh, mà Giang Sở nhưng là thất bại người, dừng khí nhất thời nhiều thêm mấy phần.

"Ngươi cho rằng ngươi là ai? Bắt quá là một cái bị đào thải phế vật mà thôi, tại sao phải theo chúng ta đứng ngang hàng?"

"Bằng ta kiếm trong tay!"

Một tay cầm kiếm, Giang Sở trong mắt lộ ra nhàn nhạt sát khí, lạnh giọng mở miệng nói.

Giờ khắc này, Ngụy Nguyên lần thứ hai từ Giang Sở trên người cảm giác được loại quen thuộc kia cảm, giống nhau lúc trước Giang Sở gọt trúc làm kiếm, mang theo nàng một đường giết tới Kinh Châu khi đến khí tức.

Cứ việc bây giờ đã ngưng luyện ra bản mạng tinh, bước vào Ngưng Tinh Cảnh cũng bắt quá chính là vấn đề thời gian mà thôi, đối mặt Giang Sở thời điểm, Ngụy Nguyên cũng vẫn như cũ vẫn có một loại nói không ra sợ hãi cảm, thậm chí thẳng không nổi động thủ dừng khí.

"Thật can đảm, người đây là đang khiêu khích chúng ta sao?"

Khẽ lắc đầu, Giang Sở lạnh nhạt nói, "Bất quá là Lâm Bản một con chó mà thôi, người, không đủ tư cách đối địch với ta."

Nói dứt lời, Giang Sở nhưng là lại không có hứng thú nhìn lâu hẳn một chút, thẳng xoay người hướng về phòng của mình đi đến.

"Người muốn chết!"

Mí mắt bỗng nhiên nhảy một cái, thiếu niên áo lam mặt trưởng đỏ chót, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Giang Sở, muốn rách cả mí mắt.

Hắn chủ động khiêu khích, tuy rằng vốn là chịu đến Lâm Bản xúi giục, cũng tồn một ít lấy lòng Lâm Bản tâm tư, nhưng nói hắn là Lâm Bản cầu, lời này liền thực sự quá sỉ nhục người, trước mặt nhiều người như vậy bị làm mất mặt. Làm sao còn có thể nhẫn xuống.

Xấu hổ dưới, nhưng là nhất thời cái gì đều đành phải vậy, giờ tay chính là một cái tát hướng về Giang Sở sau não vỗ tới.

"Vù!"

Trong một sát na, trúc kiếm tiếng xé gió đột nhiên vang lên, một cái hô hấp trong lúc đó, Giang Sở trong tay trúc kiếm liền tinh chuẩn cực kỳ điểm tới thiếu niên áo lam trên lòng bàn tay.

"Phé vật, người biết cái gì là bản mạng tinh sao? Bỏn thiếu gia bản mạng tinh vì làm, kim linh tinh, đừng nói là một cái chẻ tre kiếm, coi như là ba thước thanh phong, lại làm sao có thể thương ta mấy may?"

Thiếu niên áo lam trên lòng bàn tay tránh qua một vết hào quang màu vàng kim, đặc ý nhìn Giang Sở, tựa hồ đang cười nhạo Giang Sở không biết tự lượng sức mình.

Chỉ là, đặc ý dưới, hắn nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, cái kia yếu đuối trúc kiếm, vì sao tại lần này va chạm dưới, vẫn không có gãy vỡ.

Căn bản không có trả lời hứng thú, trúc kiếm khẽ giương lên, sau một khắc, Giang Sở dưới chân bước chân hơi một bên, một vết nhân nhạt ánh sao đột nhiên đã xuất hiện ở trúc kiếm bên trên, giờ kiếm vỗ một cái, nhất thời tại thiếu niên áo lam trên mặt rút ra một đạo hồng dấu.

Lần này, tuy rằng cũng không thể thật sự thương tổn được hắn, thế nhưng là thực sự quá mức mất mặt, trong lúc nhất thời, thiếu niên áo lam nhưng là suýt chút nữa không có bị tức thổ huyết.

Trong miệng phát sinh gầm lên giận dữ, một quyền âm âm đánh ra, trực lấy Giang Sở đầu.

Ngưng luyện kim linh tinh làm gốc mệnh tinh, tuy rằng còn chưa triệt để bước vào Ngưng Tinh Cảnh, thế nhưng là đã có thể lại trình độ nhất định trên phụ gia một ít kim chi quy tắc, một quyền này đủ có thể đá vụn, nếu là rơi xuống Giang Sở trên đầu, trong nháy mắt liền đủ để nổ nát.

"Phốc!"

Gần như là cùng một thời gian, Giang Sở dưới chân một sai, trúc kiếm bên trên, ánh sao lóe lên một cái rồi biến mất, dường như lọt vào đậu hũ giống như vậy, thẳng thần dứt khoát gai mặc : xuyên thấu thiếu niên áo lam cánh tay, máu tươi tung toé.

Ánh mắt phát lạnh, Giang Sở nghiêng người dùng vai mạnh mẽ đụng vào áo lam bộ ngực của thiếu niên trên, mạnh mẽ đem va bay ra ngoài, dựa vào xung lượng, trong tay trúc kiếm từ đối phương cánh tay bên trong rút ra, như tia chớp điểm hướng về yết hầu.

Này liền tiếp động tác, gọn gàng nhanh chóng, như nước chảy mây trôi giống như, vui tai vui mắt.

Đương nhiên, đối với thiếu niên áo lam mà nói, tất cả những thứ này đều quả thực chính là ác mộng, mãi đến tận bị trúc kiếm chảy xuống huyết mũi kiếm, chống đỡ đến yết hầu bên trên, hắn mới đột nhiên phát hiện, chính mình vẫn lấy làm kiêu ngạo thực lực, tại Giang Sở trước mặt, thậm chí ngay cả hoàn thủ chỗ trống đều không có.

Trong nháy mắt, mặt xám như tro tàn, khó nói lên lời sợ hãi đột nhiên xuất hiện trong lòng, hàm răng không cách nào không chế run lên, một chữ đều cũng không nói ra được.

"Xem ở Lan đại nhân phần trên, tha cho người một mạng!" Nhân nhạt quét đối phương một chút, Giang Sở thông dong thu kiếm, xoay người lần nữa hướng về gian phòng của mình đi đến.

Nơi này dù sao cũng là Tinh Điện, hơn nữa, đối phương mặc dù chán ghét chút, đều là tham gia tinh chi truyền thừa ứng cử viên, nếu là cứ như vậy giết, cũng không dễ hướng về Hải Lan giao cho.

Về phần nói, cái gọi là ngưng luyện bản mạng tinh, Giang Sở nhưng là hồn nhiên vẫn chưa để vào trong mắt.

Bản mạng tinh, đại biểu chỉ là một loại quy tắc, là ngày sau phát triển một phương hướng mà thôi! Bây giờ, đối phương cũng bất quá là mới vừa ngưng luyện ra bản mạng tinh, đối với kim chi quy tắc có thể có bao nhiêu hiểu rõ? Đạo thương bất nhập, quả thực chính là một chuyện cười.

Tinh vân bậc thang ngưng tụ tinh lực, bây giờ Giang Sở trong cơ thể tinh lực, cũng đã sớm đạt đến ngưng tinh tiêu chuẩn, đem tinh lực bám vào cùng trúc kiếm bên trên, trình độ sắc bén đó là so với kiếm thật cũng không chút nào kém.

Đối với Giang Sở mà nói, như vậy khiêu khích, căn bản cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Rất tốt, Giang Sở, ngươi quả nhiên không làm cho ta thất vọng."

Vẫn thờ ơ lạnh nhạt Long Ngao, giờ khắc này, cuối cùng mở miệng, một bước trong lúc đó đã xuất hiện ở Giang Sở trước mặt.

"Ngươi, cũng dự định theo ta động thủ sao?"

Hơi nhũ mây, Giang Sở trên mặt rốt cục lộ ra mấy phần vẻ ngưng trọng, cùng thiếu niên áo lam không giống, Giang Sở có thể cảm giác đến, Long Ngao thực lực khủng bố cực điểm, ngay cả là giờ khắc này chính mình, cũng không có niềm tin tất thắng.

Trợn tròn mắt, Long Ngao xem thường nhìn lướt qua những người khác, "Đừng bắt ta cùng những tên phế vật này so đấu, ngươi không thể ngưng luyện ra bản mạng tinh nguyên nhân ta biết rõ, ta với ngươi sẽ có một trận chiến, nhưng không phải hiện tại, ta nói rồi, ta sẽ cho ngươi một cái thua với ta cơ hội. Công bằng cơ hội."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Áo Nghĩa Võ Học!

Nếu như không thể để cho yêu thích, vậy thì làm người sợ hãi.

Giang Sở tồn tại, không nghi ngờ chút nào không thể nào khiến những người này yêu thích, nhưng sợ hãi điểm này, tại Giang Sở cường thế ra tay dưới, nhưng là dễ dàng làm được.

Ngưng luyện bản mạng tinh thành công, để những thiên tài này tự tin tăng vọt, thậm chí hơi có chút coi thường thiên hạ anh hùng khí phách, nhưng, Chúc Ngâm Phong này một bại, nhưng là để bọn hắn rõ ràng biết được, nguyên lai, bọn họ nắm giữ kiêu ngạo, tại Giang Sở loại này yêu nghiệt trước mặt, căn bản không đỡ nổi một đòn.

Mọi người đều yên lặng trở lại gian phòng của mình, trước đó thuận lợi thông qua tinh không ảo cảnh kiểm tra hưng phấn, bị đã kích cái thất thất bát bát. Đặc biệt là kết hợp Long Ngao, càng là mơ hồ rõ ràng, Giang Sở sở dĩ không thể ngưng luyện ra bản mạng tinh, e sợ cũng không phải là tư chất vấn đề.

Đương nhiên, những này kỳ thực đều không quan trọng.

"Chúc thiếu, chúng ta bây giờ nên làm gì?"

Cẩn trọng nhìn một chút Chúc Ngâm Phong sắc mặt, Trịnh Cầu vẫn là không nhìn được hơi lên. Vốn cho là liền bản mạng tinh đều không dùng, Giang Sở tất nhiên là cái quả hồng nhũn, vô cùng phấn khởi đem này cho rằng một cái lấy lòng Lâm Bản cơ hội, nhưng không muốn, một cước liền đá vào tấm sắt bên trên.

Nếu như nói, Chúc Ngâm Phong là Lâm Bản tùy tùng, như vậy,

Không nghi ngờ chút nào, Trịnh Cầu chính là Chúc Ngâm Phong tùy tùng.

Ngay cả là bây giờ, tương tự ngưng luyện xuất ra bản mạng tinh, như vậy địa vị cũng không có một chút nào thay đổi. Gặp phải loại phiền toái này, Trịnh Cầu tự nhiên không có chủ ý, tội nghiệp chờ Chúc Ngâm Phong cho một câu trả lời hợp lý. Thậm chí là đã bắt đầu hối hận đi trên chọc Giang Sở.

"Đồ vô dụng, ngươi sợ cái gì?" Trừng Trịnh Cầu một chút, Chúc Ngâm Phong nắn một câu, hai tay nắm chặt, trầm giọng nói, "Tinh chi truyền thừa vẫn không kết thúc, thực lực của chúng ta, rất nhanh sẽ có thể lần thứ hai tăng lên trên diện rộng, nhưng là hán Giang Sở nhưng chỉ có thể dậm chân tại chỗ, chẳng lẽ còn sợ hán hay sao?"

Nhắc tới cái này, Trịnh Cầu tinh thần vì đó rung một cái, "Đúng rồi, Chúc thiếu, ngày mai muốn kiểm tra thế nào? Ngươi trước tiên cho ta thấu cái đề?"

Tuy rằng chỉ có ngăn ngắn một đêm thời gian, thế nhưng, cùng tham gia tinh chi truyền thừa trước đó so với, mọi người thực lực, quả thực đã là khác biệt một trời một vực. Đây chính là tinh chi truyền thừa mang đến chỗ tốt, cũng là bọn họ bỏ qua Giang Sở tự tin vị trí.

Khẽ hừ một tiếng, Chúc Ngâm Phong liếc mắt nhìn đã đóng kỹ môn, lúc này mới nhỏ giọng hỏi đáp.

"Biết cái gì là áo nghĩa võ học sao?"

Dứt tiếng trong nháy mắt, Trịnh Cầu liền không nhận được bỗng nhiên nhảy lên, khó có thể tin nhìn về phía Chúc Ngâm Phong, "Chúc thiếu, ngươi là nói, chúng ta có học tập áo nghĩa võ học cơ hội?"

Áo nghĩa võ học là cái gì, hẳn tự nhiên phi thường rõ ràng.

Ngưng luyện ra bản mạng tinh sau khi, bước kế tiếp chính là tìm hiểu áo nghĩa, chừng không áo nghĩa, cũng là Ngưng Tinh Cảnh cường giả sở dĩ khủng bố trọng yếu một trong những nguyên nhân.

Đương nhiên, tâm thường Ngưng Tinh Cảnh là rất khó có cơ hội tiếp xúc đến áo nghĩa, chỉ có thể dựa vào bản thân đối với bản mạng tinh nhận biết đi chậm rãi tìm hiểu. Thế nhưng, đối với một ít thể lực lớn mà nói, nhưng nắm giữ tương quan võ kỹ đến giúp người tham ngộ áo nghĩa, tăng lên sức mạnh! Đây cũng là áo nghĩa võ học.

Đối với Ngưng Tinh Cảnh cường giả mà nói, có hay không nắm giữ áo nghĩa võ học, tuyệt đối là khác nhau thực lực cứng nhắc tiêu chuẩn. Bây giờ, nghe nói, thậm chí có khả năng tiếp xúc đến áo nghĩa võ học, Trịnh Cầu lại làm sao có thể không kích động?

"Áo nghĩa võ học, đối với chúng ta mà nói, cố nhiên quý giá, thế nhưng ngươi đừng quên, nơi này là Tinh Điện." Võ võ Trịnh Cầu vai, Chúc Ngâm Phong chậm rãi nói rằng, "Tinh Điện bên trong, không cái gì là không thể nào."

Lâm Bản dù cho là cao quý Kinh Châu chủ nhân ấu tử, nhưng cũng vẫn là một lòng một dạ muốn bái vào Tinh Điện bên trong, nguyên nhân chính là ở đây. Nếu bàn về nội tình, Kinh Tương chín quận bên trong, không có cái gì so đầu Tinh Điện càng thâm hậu hơn.

Đương nhiên, Chúc Ngâm Phong bản thân cũng không có tư cách tiếp xúc đến những này, những này tin tức tất cả đều là Lâm Bản đề lộ cho hắn. Đây bản thân liền là cùng Lâm Bản giao hảo phúc lợi một trong.

"Như vậy, chúng ta ngày mai sẽ có thể học được áo nghĩa võ học?" Trịnh Cầu kích động xoa động hai tay, rất nhiều không thể chờ đợi được nữa ý tứ, hận không thể ngay lập tức sẽ đến ngày mai đi học tập áo nghĩa võ học mới tốt.

"Đừng cao hứng quá sớm, áo nghĩa võ học cũng không phải ai cũng có thể nắm giữ, Tinh Điện bây giờ chỉ là vì chọn đệ tử, không phải là cho ngươi miễn phí tìm hiểu! Đến thời điểm, tất nhiên có thời gian hạn chế, có thể tìm hiểu bao nhiêu, liền xem chúng ta chính mình." So với Trịnh Cầu, Chúc Ngâm Phong ngược lại là bình tĩnh hơn nhiều, cũng càng rõ ràng hơn trong đó then chốt.

"Vậy cũng đã rất tốt rồi." Hưng phấn gạt đầu, Trịnh Cầu nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, trầm giọng nói, "Nếu là chúng ta có thể tìm hiểu một ít áo nghĩa võ học, lại thu thập cái kia Giang Sở chẳng phải là dễ như trở bàn tay?"

Bây giờ Giang Sở là mạnh hơn bọn hắn, thế nhưng, một khi học được áo nghĩa võ học, dù cho chỉ là tìm hiểu một chút da lông, đối với thực lực tăng lên cũng là chất bay vọt.

"Không sai, ngày hôm nay ăn thiệt thòi, chúng ta rất nhanh sẽ có thể tìm trở về." Sắc mặt âm trầm gạt đầu, theo trụ bị trúc kiếm đâm thủng, mới băng bó cẩn thận cánh tay phải, Chúc Ngâm Phong uy nghiêm đáng sợ nói rằng.

Nghĩ đến vừa chịu đến sỉ nhục, Chúc Ngâm Phong liền giận dữ và xấu hổ muốn chết. Đây quả thực là vô cùng nhục nhã, chỉ có dùng máu tươi mới có thể rửa.

....

Một ngày thoáng qua liền qua.

Giang Sở cùng những này cũng không thân mật hàng xóm cũng không hề có quen biết gì, cho dù là Ngụy Nguyên, cũng không có cùng Giang Sở tiếp xúc, đương nhiên, cũng không có mặt không mở nhân trở lại trên chợ Giang Sở.

Thần hi vi quang rắc, Hải Lan đứng giờ chạy tới, đem mọi người mang đi kể tục tiếp thu tinh chi truyền thừa thử thách. Đương nhiên, Giang Sở cũng không hề tư cách này. Trên thực tế, không có ngưng luyện ra bản mạng tinh, hẳn cũng căn bản là không cách nào cảm ngộ áo nghĩa.

Ngoài ý muốn chính là, lần này, Long Ngạo cũng đồng dạng cũng không có đi.

Cũng không phải là không có tư cách, cũng không phải là ai nhằm vào Long Ngạo, mà là Long Ngạo chủ động bỏ qua cơ hội này.

"Ngươi xem ra tâm tình không sai."

Đi tới tảng đá gần đó, nhìn yên lặng ôm kiếm mà đứng Giang Sở, Long Ngạo thuận miệng nói rằng.

"Tâm tình của ngươi tựa hồ cũng không tồi." Quay đầu, Giang Sở nhún vai, hồ hững trả lời.

"Ngươi không muốn biết bọn họ muốn tiếp thu thử thách là cái gì không?" Nghiêng đi thân thể, tại tảng đá tại ngồi xuống, Long Ngạo hững hồ nhìn Giang Sở hỏi.

"Biết, có ý nghĩa sao?" Đem trúc kiếm hệ với bên hông, Giang Sở bùng lên thanh thủy uống một hớp, bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Bọn họ đi tìm hiểu áo nghĩa võ học." Cũng không để ý Giang Sở thái độ, Long Ngạo tự mình tự giải thích, "Nếu như người rõ ràng cái gì là áo nghĩa võ học, liền sẽ rõ ràng, tiếp đó, người sẽ có phiên toái."

"Phiên toái của ta vẫn không ít." Con người hơi co rút lại, Giang Sở vẻ mặt vẫn như cũ không hề sóng lớn.

"Thú vị thuyết pháp." Khá là tán đồng gật đầu, Long Ngạo nghiêng đi thân thể, "Hi vọng người cũng không phải là tự đại, bằng không, ta sẽ rất thất vọng."

"Người thất vọng, phiên toái của ta có lẽ sẽ ít một chút." Có ý riêng trả lời một câu, Giang Sở hỏi ngược lại, "Nếu áo nghĩa võ học trọng yếu như vậy, người tại sao không đi?"

"Bởi vì ta họ Long." Long Ngạo chậm rãi đứng dậy, khắp khuôn mặt là kiêu ngạo, "Ta bản mạng tinh, là long tinh!"

Kiều ngạo trả lời, tựa hồ rất nói chuyện không đâu, thế nhưng Giang Sở cũng hiểu được Long Ngạo ý tứ.

Bởi vì họ Long, vì lẽ đó, hẳn xem thường đi học cái khác áo nghĩa võ học, mặc dù đó là Tinh Điện áo nghĩa võ học.

"Người hay nhất cần trọng một ít, Tinh Điện áo nghĩa võ học, uy lực bất phàm, cẩn thận lật thuyền trong mương." Cũng không giống nhau: không chờ Giang Sở trả lời, Long Ngạo miễn cưỡng nhắc nhở.

"Không biết." Mí mắt hơi buông xuống, Giang Sở bình tĩnh lắc đầu.

"Ồ?"

"Bởi vì ta trong tay có kiếm." Tựa hồ rõ ràng Long Ngạo muốn nói điều gì, Giang Sở đồng dạng kiêu ngạo hỏi đáp.

"Ha ha!"

Nghe vậy, Long Ngạo nhất thời không nhịn được phá lên cười, thông dong đứng dậy, bung lên bên cạnh cái đĩa chén nước, cũng không để ý đó là Giang Sở uống qua, mạnh mẽ quán một cái.

"Ta rất chờ mong, vì lẽ đó, phiên toái của người e sợ muốn càng nhiều một điểm."

.....

Phù thành chủ.

Lâm Bản sắc mặt cực kỳ khó coi, Giang Sở bị Hải Lan ở lại Tinh Điện tin tức đã xác định. Mà Chúc Ngâm Phong ra tay, nhưng bại vào Giang Sở tay tin tức cũng truyền trở về, điều này làm cho hắn phi thường lúng túng, cũng càng ngày càng bất an.

So với Chúc Ngâm Phong, hắn càng rõ ràng hơn Giang Sở đáng sợ. Có một cái địch nhân như thế đủ để khiến bất luận người nào ăn ngủ bất an.

"Đến phúc, đi nói cho phụ thân, liền nói, ta nguyện ý đi tranh thủ cái cơ hội kia."

Cẩn rằng, Lâm Bản rốt cục vẫn là hạ quyết tâm, trầm giọng phân phó nói.

Nếu Giang Sở có thể thông qua Hải Lan quan hệ, tranh thủ đến cơ hội, dựa vào thân phận của hắn, tự nhiên cũng đồng dạng có thể tranh thủ đến.

Chỉ là, quen thuộc trong đó tin tức Lâm Bản, càng hiểu rõ độ khó bên trong, nếu như là thông qua tinh chi truyền thừa thử thách độ khó là mười, như vậy, cơ hội này độ khó chính là một trăm.

Dù cho hắn vẫn rất có lòng tin, đối mặt loại này độ khó trong lòng cũng khó tránh khỏi lo sợ bất an, nghĩ tới những thứ này, hắn liền càng ngày càng thống hận Giang Sở, nếu không phải cái này vô liêm sỉ gia hỏa, hắn thì lại làm sao sẽ lạc tới mức này.

Nếu không phải Giang Sở mang đến áp lực quá to lớn, để hắn luôn có một loại cảm giác bất an, hắn cũng sẽ không đi đánh cược cơ hội này.

Phải biết, cái kia cơ hội cũng không giống như tinh chi truyền thừa như thế an toàn, một cái không cẩn thận, ngay cả là hắn, cũng có trọng thương, thậm chí là tử vong khả năng.

Bất quá. . . . Nguy hiểm tự nhiên là đôi lập.

Hắn đều gặp nguy hiểm, như vậy Giang Sở dĩ nhiên là càng nguy hiểm hơn, đặc biệt là. . . Nếu như hắn nguyện ý nhúng tay.

Trong mắt loé ra một vết hàn mang, Lâm Bản lạnh giọng lần thứ hai phân phó nói, "Người đến, đi đem người của Trương gia cho bốn thiếu gia tìm đến, nhớ kỹ, nói cho Trương gia, không phải tùy tiện cái gì a miêu a cầu, là chân chính có thể thế Trương gia làm chủ người."

"Vâng, thiếu gia!" Mặc dù có chút không rõ, nhưng những này gã sai vặt nhưng cũng không dám hỏi nhiều, bây giờ Lâm Bản tính khí cũng không quá tốt, tới hôm qua, thường ngày cực kỳ được sủng ái tiểu thiếu đều bị Lâm Bản đánh cho một trận to vì bởi khó lừa, chớ nói chi là bọn họ những hạ nhân này.

Về phần người của Trương gia có phải hay không sẽ không may, đây cũng không phải là bọn họ muốn lo lắng chuyện.

Bưng lên trước mặt chén trà, Lâm Bàn ánh mắt càng ngày càng âm u, đầu ngón tay một vết ánh sao chớp động, chén trà nhất thời bị nắm nát tan, cái chén mảnh vỡ lẫn lộn lá trà cùng thủy mạnh mẽ đập xuống, văng đến Lâm Bàn góc áo bên trên, có thể thấy rõ ràng.

"Giang Sở, bốn thiếu gia sẽ không để cho ngươi còn sống rời khỏi, coi như là Hải Lan lão già kia. . . Cũng không giữ được ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Tinh Mộ Cùng. . . Trộm Tinh Giả

Cảm ngộ ảo nghĩa trở về, Chúc Ngâm Phong cũng không hề lập tức tìm Giang Sở gây phiền phức.

Không phải hẳn không thể cảm ngộ ảo nghĩa võ học, mà là bởi vì, Hải Lan tới hơn nửa mang theo một cái tin tức đủ để khiến mọi người động lòng.

- "Tinh mộ, vốn là cỗ chiến trường, trong đó mai táng ta vô số hài cốt cường giả Kinh Tương chín quận. Chúng ta hậu bối có trách nhiệm thù hộ." Thanh âm trầm thấp tại tiểu viện chậm rãi vang lên, Hải Lan sắc mặt cũng đồng dạng dị thường chăm chú.

- "Tinh mộ bị tiền bối Tinh Điện ta phong ấn. Nhưng mà, từ ba mươi năm trước phong ấn nơi lòng, cách mỗi ba năm, sẽ xuất hiện một tia khe nứt, duy trì ba ngày! người Ngưng Tinh Cảnh trở xuống có thể tiến vào thăm dò, cảm ngộ khí tức tiền bối lưu lại thậm chí là một ít ảo nghĩa võ học." Dừng một thoáng, Hải Lan tiếp tục nói: "Này vốn cũng không tính chuyện xấu, nhưng mỗi lần nhưng đều sẽ có cơ hội cho một số kẻ vô sỉ tiến vào, trộm lấy di vật tiền bối, thậm chí là hài cốt, những người này, được gọi là trộm tinh giả."

- "Bây giờ, Tinh Điện ta cần mấy người tự nguyện tiến vào, bắt giết những trộm tinh giả này." Trong lúc nói chuyện sát khí trào ra, Hải Lan sử dụng từ cũng không phải là 'trục xuất', mà là 'bắt giết', bản thân điều này đại diện cho một loại thái độ Tinh Điện.

- "Bởi vì quy tắc có hạn, vì lẽ đó, thiên các tài người vừa ngưng luyện ra bản mạng tinh, nhưng còn chưa bước vào Ngưng Tinh Cảnh, đó là lựa chọn tốt nhất. (vì vào mộ chỉ người dưới NTC mới vào được-DG)"

- "Đương nhiên, Tinh Điện cũng sẽ không khiến các người uống công khổ cực:" Bằng vào bắt giết những kẻ trộm tinh giả, muốn để những người các người mạo hiểm, nhất định phải phải có đầy đủ lợi ích, mà Tinh Điện không nghi ngờ chút nào có thể dành cho bọn người lợi ích động tâm.

- "Lấy đầu lâu đối phương làm chứng, phạm giết ba người, có thể đổi một môn sơ cấp ảo nghĩa võ học, giết mười người, có thể đổi một môn trung cấp ảo nghĩa võ học, giết năm mươi người, liền có thể đổi một môn đỉnh cấp ảo nghĩa võ học." Nói đến đây, Hải Lan dừng lại một chút, cho thời gian mọi người tiêu hóa một chút, kế tiếp bổ sung nói: "Ngoài ra, giết mười người trở lên, có thể trực tiếp đặc cách bái nhập Tinh Điện, trở thành đệ tử Tinh Điện."

Trong nháy mắt, toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, có thể từ trong mắt mọi người nhìn thấy vẻ hưng phấn khó nói lên lời. Không thể không nói, dù hoặc như vậy thực sự quá lớn đi.

Đỉnh cấp ảo nghĩa võ học, cái kia là khái niệm gì? Đó đủ để khiến Ngưng Tinh Cảnh đỉnh cao cường giả cũng vì đó mà động lòng.

Không nói những cái khác, riêng là đánh giết mười người trở lên liền có thể trực tiếp bái nhập Tinh Điện, cái điều kiện này cũng đủ để làm người điên cuồng.

Phải biết, bây giờ một nhóm này thông qua tinh chi truyền thừa kiểm tra, trong bảy người theo thông lệ, cũng nhiều nhất chỉ có hai người có thể thuận lợi bái nhập Tinh Điện. Huống hồ, ngay cả là đệ tử Tinh Điện, cũng không phải là mỗi người đều có tư cách học tập ảo nghĩa võ học. Mà tham gia bắt giết trộm tinh giả lần này, không nghi ngờ chút nào đó là một con đường tắt.

Đương nhiên, muốn thu hoạch được bao nhiêu, thì phải trả giá bao nhiêu, tiến vào tinh mộ săn bắt trộm tinh giả, tự nhiên cũng là có thể có ngược lại bị trộm tinh giả chém giết, chỗ tốt như vậy vốn là dùng mệnh đổi lấy.

Dám vào tinh mộ làm trộm tinh giả, không có người nào mà không phải là hạng người lòng dạ độc ác, liều mạng tranh đấu kinh nghiệm phong phú hơn nhiều, viễn (xa) so với những thiếu niên này. Thậm chí có một ít cường đại trộm tinh giả, vốn là vẫn áp chế cảnh giới không bước vào Ngưng Tinh, một khi tiến vào tinh mộ, thả ra áp chế có thể bước vào Ngưng Tinh.

Cùng đối thủ như vậy là địch, vẫn muốn chém giết mười người trở lên, đó là gian nan cỡ nào. Về phần nói, chém giết năm mươi người trở lên, đổi lấy đỉnh cấp ảo nghĩa, vậy khác gì là treo cà rốt ở trước mặt con lừa, chỉ có thể tưởng tượng, căn bản không thể nào đạt được.

- "Sau ba ngày, tinh mộ thì sẽ mở ra. Ta đã nói xong, có hay không tham gia hoàn toàn là tự nguyện, muốn làm cái dạng quyết định gì, chính các người cân nhắc đi."

Đơn giản câu nói này, Hải Lan thối lui thẳng sang một bên, tiểu viện cũng thuận theo lâm vào trong yên lặng.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua trên những người ở đây, trầm mặc đã đủ duy trì một thời gian uống cạn chén trà, Hải Lan cũng vẫn như cũ cũng không lên tiếng giục, chỉ là lẳng lặng chờ nguyên tại chỗ.

Đối với mọi người mà nói, này bản cũng không phải là một cái lựa chọn dễ dàng.

- "Không có hứng thú."

Ngẩng lên đầu, Long Ngạo lộ ra một vẻ trào phúng, người đầu tiên phá vỡ trầm mặc, nhưng cũng không phải là mọi người suy nghĩ tán thành, mà là trước tiên làm ra quyết định rời khỏi.

Khẽ gật đầu, đối với Long Ngạo trả lời, Hải Lan không có nửa điểm bất ngờ, này cơ hội đối với những người khác mà nói quý giá, thế nhưng đối với Long Ngạo nhưng bây giờ khuyết thiếu sức mê hoặc, người Long gia, vốn là không thiếu áo nghĩa vô học.

- "Ta tham gia." Ngón tay nhẹ nhàng nắm trục kiếm, Giang Sở nhẹ giọng mở miệng nói.

Hải Lan sờ dĩ lưu hấn ở nơi này, chính là vì cơ hội này, tuy rằng nguy hiểm, thế nhưng đối với Giang Sở mà nói, đây cũng là cơ hội duy nhất bá nhập Tinh Điện.

Có Long Ngạo cùng Giang Sở đi đầu, mọi người cũng đều dồn dập làm ra quyết định.

Ngoại trừ Long Ngạo ở ngoài, còn lại trong sáu người, vừa vặn có một nửa lựa chọn tham dự, hơn nữa ba người này đối với Giang Sở mà nói, tựa hồ tất cả đều là người quen.

Chúc Ngâm Phong, Trịnh Cầu còn có... Ngụy Nguyên!

... ..

Đẩy cửa phòng Giang Sở ra, Ngụy Nguyên không hề có một tiếng động Giang Sở bàn đối diện ngồi xuống.

- "Xin lỗi, là ta liên lụy ngươi."

Trầm mặc nửa ngày, Ngụy Nguyên vẫn là trước tiên phá vỡ bình tĩnh, nhẹ giọng tạ lỗi.

Câu này xin lỗi, kỳ thực nàng sớm nên nói, lúc trước, nếu không phải là vì giúp nàng, Giang Sở cũng sẽ không chọc Lâm Bản, tự nhiên càng sẽ không bị tính toán tại trong tinh chi truyền thừa, đến bây giờ cũng không thể ngưng luyện bản mạng tinh.

- "Đại tiểu thư không cần như vậy, việc này không có quan hệ gì với ngươi." Ngẩng đầu nhìn Ngụy Nguyên một chút, Giang Sở rót cho Ngụy Nguyên một chén trà: "Ngược lại là ngươi, không nên tiến vào tinh mộ."

Tuy rằng rất có thiên phú, cũng thành công ngưng luyện xuất ra bản mạng tinh, thế nhưng này đồng dạng không cách nào thay đổi, Ngụy Nguyên không có liều mạng tranh đấu, thậm chí là không có kinh nghiệm chiến đấu thực sự. Lấy loại trạng thái này tiến vào tinh mộ cùng trộm tinh giả chém giết, nói là cửu tử nhất sinh tuyệt đối không có nửa điểm khoa trương.

- "Ta không có lựa chọn khác." Trong mắt lộ ra một vết tâm ý phức tạp, Ngụy Nguyên nhìn Giang Sở nói: "Ngụy gia đối mặt cái dạng tình huống gì, ngươi cũng rõ ràng, nếu như ta không thể trở thành đệ tử Tinh Điện, tương tự không cách nào ngăn cản Trương gia."

Trầm mặc một thoáng, Giang Sở cũng không trả lời.

- "Ta hi vọng ngươi có thể sẽ giúp ta một lần." Cấn môi, Ngụy Nguyên cúi đầu mở miệng.

Giang Sở bùng chén trà tay có chút dừng lại, nhưng vẫn như cũ không đáp.

- "Ta biết yêu cầu như thế có chút quá đáng, thế nhưng, đây là cơ hội duy nhất của ta." Tựa hồ là theo bản năng duỗi tay nắm lấy cánh tay Giang Sở, Ngụy Nguyên thấp giọng nói: "Ta biết, ngươi không giống bọn hấn, coi như là tìm hiểu một chút áo nghĩa vô học, bọn họ cũng đồng dạng không phải là đối thủ của ngươi."

- "Ta ngưng luyện bản mạng tinh, khuyết thiếu chỉ là kinh nghiệm chiến đấu, chỉ cần ngươi đồng ý giúp ta, ta tin tưởng, ta có thể làm được." Trong mắt lộ ra vẻ kiên định, Ngụy Nguyên lần thứ hai khấn cầu.

- "Xin lỗi, ta không giúp được ngươi." Cánh tay trắng nõn chậm rãi hướng về trong rót đầy chén trà, Giang Sở lắc lắc đầu.

Ân tình Ngụy Nguyên, thời gian từ lúc mang theo Ngụy Nguyên đến Kinh Châu cũng đã trả hết nợ.

Giang Sở trọng tình nghĩa không sai, thế nhưng nhưng không vì thế hấn chính là làm người tốt. Trước đó Ngụy Nguyên lựa chọn, có lẽ có phần nào là bất đắc dĩ, thế nhưng cái đối xử lạnh lùng cũng không phải vẹn vẹn là một câu xin lỗi liền có thể xóa bỏ.

Càng trọng yếu là, tại bên trong tinh mộ, Giang Sở cũng cũng không có nắm chắc có thể bảo vệ an toàn của nàng. Mạnh mẽ mang theo Ngụy Nguyên đồng thời chỉ có thể đem cũng kéo chính mình vào nguy cấp.

Liều mạng bên trong tranh đấu chân chính, một cái đồng bọn không hề kinh nghiệm, không chỉ mang không đến chút nào trợ giúp, trái lại có thể sẽ dẫn đến nguy cơ trí mạng.

Chỉ ít, bây giờ Ngụy Nguyên tại trong lòng Giang Sở, còn lâu mới có ý muốn như vậy.

- "Xin lỗi, là yêu cầu của ta quá đáng." Trong mắt loé ra vẻ thất vọng, Ngụy Nguyên trầm mặc một lát sau, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

Ngụy Nguyên đi rất chậm, tựa hồ đang chờ Giang Sở thay đổi chủ ý. Nhưng mà, mãi đến tận nàng hoàn toàn biến mất ở ngoài tầm mắt Giang Sở, Giang Sở cũng từ đầu đến cuối không có mở miệng giữ lại.

... ..

- "Công tử, chúng ta thật sự muốn đi vào?" Do dự luôn mãi, thiếp thân thị vệ Trương Dĩ không nhịn được lên tiếng hỏi.

- "Chúng ta không có lựa chọn khác." Ngón tay bên trên roi ngựa vẩy vẩy, Trương Dĩ trong mắt loé ra một hơi khí lạnh, trầm giọng nói: "Thói quen khó sửa, bây giờ coi như chúng ta muốn thu tay lại cũng không kịp, Ngụy gia một khi vươn mình, Sở quận cũng không có nơi dung thân."

- "Ta sẽ đích thân bóp chết hy vọng cuối cùng Ngụy gia." Dùng sức vung vẩy roi ngựa, trên không trung lưu lại một thanh âm Trương Dĩ giục ngựa lao nhanh, hướng về Kinh Châu thành chạy đi.

... ..

Ngoại thành Kinh Châu, trên mặt đất một mảnh tiêu điều, mơ hồ lộ ra nhàn nhạt sóng chấn động không gian. Ba động như thế này, kéo dài rờn rã mấy trăm dặm.

Nguyên bản, nơi này hoang tàn vắng vẻ, hầu như chưa từng có người nào đi qua, nhưng mà bây giờ bên trong mấy trăm dặm hoang dã này, nhưng thường xuyên có thể thấy được một ít cảnh tượng thân ảnh vội vã.

Mà những người này, đều không ngoại lệ, trên người đều mang nhàn nhạt sát khí, cho dù là tội phạm chiếm núi làm vua, sợ cũng chưa chắc có nồng nặc sát khí như thế.

Không ai biết những người này đến từ nơi nào, cũng không rõ thân phận của bọn họ. Nhưng mà, bọn họ lúc này, đều có một cái tên thông dụng... ..
‘Trộm tinh giả!’

Màn xe bị nhẹ nhàng vén lên, trong cửa sổ xe, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo đến cực điểm, tuyệt mỹ dung nhan (khuôn mặt tuyệt đẹp) hầu như đủ để điên đảo chúng sinh.

Thiếu nữ mặc một bộ bạch y thanh tú tay chống đầu, liếc mắt nhìn xung quanh, dùng lạnh lạnh thanh âm nói: "Dừng lại ở chỗ này đi, từ giờ trở đi, không cho bất luận người nào tới gần chúng ta trong vòng mười dặm, nếu không nghe khuyên bảo, trực tiếp giết chết, không cần báo ta biết."

- "Chủ nhân yên tâm, Nô Nhi biết rõ nên làm như thế nào."

Khóe miệng lộ ra một tia nụ cười tàn nhẫn, hán tử cả người cơ bắp từ trên xe ngựa nhảy xuống, giống như thiết sắt vậy, đem mặt đất giẫm xuất ra từng cái từng cái vết chân rõ ràng.

Lười biếng ngáp một cái, thiếu nữ nửa tựa trên thùng xe, duỗi một chân, đem giày đá rơi xuống, lộ ra như chân ngọc, óng ánh long lanh, cho dù là đáng về lười biếng này, cũng tràn đầy dụ hoặc, khiến người ta hận không thể quý xuống đến hôn mỗi bàn chân ngọc nhỏ nhỏ kia.

- "Thực sự là không thú vị a, trộm tinh giả, xưng hô này có thể thực sự không êm tai tí nào... Các đòi cường giả lưu lại của cái, Tinh Điện tại sao phải độc chiếm? Lại còn đem người bên ngoài nói thành là trộm tinh giả, tổ chức người bắt giết, thực là đáng ghét."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 18: Dạ Ma Tinh Chủ

Vết rách xé trời, thu hút tâm thần người ta. Chỉ có chân chính nhìn thấy khe nứt kinh khủng này, người mới rõ ràng cảm nhận được phong ấn khủng bố đó, vậy cơ hồ là một vùng không gian khác, đem cổ chiến trường này bao phủ, thường ngày nửa phần vết tích cũng không thấy, tận lúc này phong ấn nói

lông mới có thể từ bên trong cái khe nứt xé trời kia cảm nhận được khí tức mãnh liệt giữa cổ chiến trường.

Đương nhiên, cái gọi là phong ấn nói lông xuất hiện một tia khe nứt, cũng không phải là thật sự cũng chỉ có một khe nứt có thể tiến vào. Trên thực tế, trần ngập mây trầm đậm cổ chiến trường, bây giờ khắp nơi đều có khe nứt bé nhỏ, thông qua những khe nứt này đều có thể thuận lợi tiến vào bên trong tinh mộ.

Bất quá, điều này cũng vèn vèn hạn chế người Ngưng Tinh Cảnh trở xuống, một khi vượt quá Ngưng Tinh Cảnh, thời gian thông qua khe nứt sẽ phải chịu lực lượng công kích của phong ấn, trong nháy mắt cũng sẽ bị nghiền nát tại trong hư không.

Bên hông buộc trúc kiếm, Giang Sở yên lặng đi vào bên trong mảnh hoang dã này, nhưng cũng không có ngay lập tức sẽ tiến vào tinh mộ.

Dù cho lần này người Tinh Điện, mục tiêu đều là trộm tinh giả, cũng không thể khẳng định, sẽ không có người ra tay với chính mình, thêm một phần cân trọng là không bao giờ sai.

Trên thực tế, lần này tiến vào bên trong tinh mộ, cũng hầu như toàn bộ những người khác đều là tách ra một mình tiến vào. Một tay cầm kiếm, trên người mơ hồ lộ ra một vết kiếm ý, Giang Sở lúc này mới một bước bước chân vào bên trong khe nứt.

- "Ồ ô... "

Âm phong từng trận, mang theo một phần khí tức quý dị đập vào mặt mà tới, thanh âm chói tai, tựa hồ xâm thực vào bên trong bộ não người, khiến người ta không tự chủ đẩy lòng sinh ra sợ hãi.

Trời âm u, rất khó nhận biết phương vị, dày đặc từ khí tràn ngập vùng không gian, tràn đầy cảm giác ngột ngạt.

- "Ồ, tôi một thằng nhãi con Tinh Điện, lão đại người xem kẻ này da mỏng thịt non, không biết lược lên dễ ăn không."

Bước chân vừa mới đứng vững vàng, cách đó không xa, mơ hồ âm thanh vang lên, dường như ác quỷ dạ khóc (khóc vào ban đêm).

Quay đầu lại, lông mày Giang Sở khẽ nhíu, trong mắt tinh quang lóe lên một cái rồi biến mất. Nói chuyện chính là cái đại hán mặt vàng, khuôn mặt xấu xí nhíu mồm há to, ngược lại là thật có mấy phần cảm giác muốn ăn thịt người, tiêu chuẩn có thể đem tiêu hài dọa khóc.

- "Là nhãi con Tinh Điện, nhân gia là tới bộ giết chúng ta, lẽ nào, người còn đứng chờ chết sao?" Bên người mặt vàng đại hán có hai người cũng đều một mặt dấu hiệu hung ác, trên người lộ ra nồng nặc sát khí, được gọi là lão đại hồng y hán tử mặt liếc Giang Sở một cái, lạnh lùng mở miệng nói.

Tinh Điện phái người đến bắt giết những trộm tinh giả này, đồng thời, những này trộm tinh giả tại bên trong tinh mộ, một khi nhìn thấy người Tinh Điện, cũng đồng dạng sẽ xuất thủ đánh giết, này vốn là đôi lập. Về phần nói, nhận biết người Tinh Điện, chuyện này quả là quá dễ dàng.

Trộm tinh giả cơ bản tuổi đều không nhỏ, mỗi người đều là một thân sát khí, mà người Tinh Điện phái ra cơ bản đều là tuổi tại hai mươi trở xuống, trên người cũng không có sát khí nồng như vậy.

Giang Sở khuôn mặt vốn là thanh tú, da dẻ trắng nõn, nhìn qua giống như là một cái thiếu niên nhu thuận, tự nhiên liền có thể bị người ta nhận ra được thân phận.

- "Được rồi!" Nhếch miệng cười một tiếng, mặt vàng đại hán trở tay vỗ một cái sau lưng quý đầu đại đao, liếm liếm môi nói: "Nhãi con, coi như người vận may không tốt, vừa tiến đến liền đụng vào chúng ta, đời sau đầu thai nhớ tới, đừng ... theo Tinh Điện hồ đồ nữa."

Ánh mắt vẫn bình tĩnh như nước, tựa hồ căn bản cũng không có nghe được mặt vàng đại hán nói, Giang Sở tay vững vàng đặt tại bên trên trúc kiếm, lặng lẽ nhìn đại hán mặt vàng nhanh chân tiếp cận, nhưng trước sau thò ơ.

Dám đến nơi này trộm tinh giả, người nào không phải nhân tinh, tuy rằng ngoài miệng một bộ đáng vẻ xem thường người bên trong Tinh Điện, thế nhưng trên thực tế đối với người Tinh Điện tràn đầy kiêng kỵ.

Có thể vừa ý Tinh Điện, hầu như bọn chúng đều là thiên tài, hơn nữa nắm giữ một ít ảo nghĩa võ học, nói riêng về thực lực, đại đa số trộm tinh giả cũng không sánh nổi, bọn họ duy nhất khiêm khuyết, bất quá là kinh nghiệm liều mạng tranh đấu mà thôi. Nếu là bất cẩn một điểm, bị nắm lấy cơ hội, đó mới là không duyên có nộ mạng, cho đối phương tăng cường kinh nghiệm chiến đấu.

Trong mắt hung mang lóe lên một cái rồi biến mất, nguyên bản chậm rãi đạp bước lại đây đại hán mặt vàng đột nhiên gia tốc, trong miệng phát sinh một tiếng quát âm, quý đầu đao giữa trời chém xuống, tràn đầy cảm giác bạo phát mãnh mẽ, không cho Giang Sở cơ hội phản ứng, tâm tư muốn trực tiếp một đao chém làm hai đoạn.

Như vậy một đao, khí thế mười phần, chỉ cần người lùi trên một bước, khí thế thì sẽ bị đoạt, đao mất sẽ rơi vào bên trong đao ảnh đối phương bao phủ khó có cơ hội trở mình.

Khuôn mặt xấu xí đột nhiên rống lên, phối hợp gia tốc chém ra một đao gia tốc, người khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, trước tiên phản ứng tuyệt đối là theo bản năng lùi bước, cũng không biết, lùi lại này thì sẽ triệt để mất khí thế, thậm chí là trực tiếp đem mạng nhỏ giao ra.

Không thể không nói, một đao như vậy tính toán vô cùng tốt, đối mặt thiếu niên khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, gần như là nắm chắc.

Đáng tiếc, Giang Sở cũng không phải là phổ thông thiếu niên, vì lẽ đó, Giang Sở cũng không hề tránh, mà là trở tay một chiêu kiếm điểm ra ngoài, kiếm so với quỹ đầu đao càng nhanh hơn.

Kiểm lướt nhẹ nhàng, cũng không phải là cùng đối phương so đấu khí lực, vì lẽ đó tuy rằng Giang Sở chỉ là nhẹ nhàng đưa ra một chiêu kiếm, nhưng mà một kiếm này nhưng tinh chuẩn đem quỹ đầu đao lệch khỏi quỹ đạo, hoàn toàn không nhìn ra trúc kiếm yếu đuối tí nào.

Một sát na giao kích, Giang Sở dưới chân bước một bước, không lùi mà tiến tới, theo sát lại là một chiêu kiếm đưa ra, dường như đột nhiên độc xà mà ra, một cái cần chỗ yếu đối phương.

Từ lúc ra tay đến lúc kết thúc, trước sau bất quá vài tức thời gian, thậm chí hai người khác còn chưa kịp phản ứng lại, Giang Sở trúc kiếm cũng đã đâm xuyên qua yết hầu đại hán mặt vàng.

Sát cơ mãnh liệt theo một kiếm này bộc phát ra, mặt Giang Sở nhìn như thanh tú non nớt, nhất thời nhiễm phải một tầng hung lệ vẻ, càng là so với mấy trộm tình giả này còn muốn tàn nhẫn khủng bố hơn nhiều.

- "Lão tam!"

Phần nộ rống lên một tiếng, người bên cạnh hồng y hán tử không nhịn được bước ra một bước, muốn cùng Giang Sở liều mạng, lại bị cái kia hồng y hán tử bắt lấy bả vai kéo lại.

- "Bằng hữu, người đến tốt cùng là trộm tình giả, hay là người Tinh Điện?"

Nếu như nói vừa bắt đầu, bọn họ nhận định Giang Sở tất nhiên là người Tinh Điện, như vậy Giang Sở phen này tàn nhẫn ra tay, làm bọn họ nhất thời chấn động, thậm chí bắt đầu hoài nghi Giang Sở bản thân vậy chính là trộm tình giả. Lịch từ năm đó, bởi vì thiên phú không tốt, người trẻ tuổi không thể ngưng luyện ra bản mạng tình mà làm trộm tình giả tuy rằng thiếu, nhưng cũng không phải là không có.

- "Người chết, không cần biết quá nhiều." Lông mày khẽ nhếch, Giang Sở thu trúc kiếm vào giọt máu nhỏ xuống từ mũi kiếm hơi hột mồm, không nhúc nhích chút nào.

- "Bằng hữu, người đã cũng là trộm tình giả, chúng ta có chuyện hảo thương lượng, bất quá là một chuyện hiểu lầm mà thôi." Khoát tay áo, hồng y đại hán tiếp tục nói: "Mọi người tới nơi này, vốn là vì lợi ích. Chỗ này của ta có một phần địa đồ, chỉ cần người chịu buông tha chúng ta, ta có thể đem địa đồ cho người làm tạ ơn."

Giang Sở ra tay tuy rằng tàn nhẫn khủng bố, thế nhưng bình tĩnh lại tâm thần, hồng y đại hán nhưng có thể cảm giác đến, Giang Sở trên người cũng không hề có khí tức bản mạng tình, nói cách khác, hẳn là không đủ tiêu chuẩn Tinh Điện tuyển người. Kể từ đó, dĩ nhiên là dẫn đến hồng y đại hán phán đoán sai lầm triệt để rồi.

- "Cái gì địa đồ?" Năm trúc kiếm, Giang Sở nhàn nhạt hỏi.

- "Nơi Dạ Ma Tinh chủ chi mộ địa đồ." Tựa hồ lo lắng không cách nào hấp dẫn Giang Sở, hồng y đại hán vội vã giải thích: "Truyền thuyết Dạ Ma Tinh chủ thậm chí đột phá Toái Tinh cảnh giới, cuối cùng đứng là chết bên trong trận đại chiến kia, người vẫn không ngưng luyện bản mạng tình, nếu là có thể tìm tới hải cốt của hắn, nói không chắc liền có thể ngưng luyện Dạ Ma Tinh làm bản mạng tình."

Trong phút chốc, Giang Sở nhất thời trầm mặc lại, lông mày hơi nhếch lên. Tại tinh không ảo cảnh, Giang Sở cảm ứng chính là Dạ Ma Tinh, cũng biết truyền thuyết Dạ Ma Tinh chủ, các đời cường giả lấy Dạ Ma Tinh vì làm bản mạng tình, đều có cực thực lực mạnh, mà chỉ có thực lực đạt đến Toái Tinh cảnh trở lên, mới có tư cách được gọi là Tinh chủ.

Nếu Dạ Ma Tinh chủ thật sự tại bên trong tinh mộ này, cho dù là bỏ mình, để lại quy tắc khí tức, đối với cảm ngộ Dạ Ma Tinh cũng tuyệt đối có chỗ tốt rất lớn, huống hồ ngoại trừ hải cốt Dạ Ma Tinh chủ nói không chừng còn lưu lại áo nghĩa võ học cùng bảo vật đây?

Không thể không nói, đây thật là một cái hấp dẫn cực lớn, ngay cả là Giang Sở, cũng đồng dạng trở nên động dung.

- "Bằng hữu, buông tha chúng ta, đối với người cũng không có bất kỳ tổn thất nào, ngược lại, giết chúng ta người mới có thể mất đi cơ hội đạt được miếng bản đồ này." Trần ngập cảnh giác nhìn chằm chằm Giang Sở, hồng y đại hán đem địa đồ ố vàng nắm ở trong tay, trầm giọng mở miệng nói. Không nghi ngờ chút nào, cái này là một loại uy hiếp.

Nếu Giang Sở tồn tại tâm tư giết người cướp đoạt địa đồ, hẳn có thể liền phá hủy địa đồ trong tay, để mưu đồ tính toán Giang Sở thất bại.

- "Người, từ đâu chiếm được địa đồ?" Ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng vẩy trên trúc kiếm, Giang Sở nhìn như hững hờ hỏi tới.

- "Cướp được." Đối với này hồng y đại hán không có kỳ chút nào: "Tin tức Dạ Ma Tinh chủ không ít người biết, lần này rất nhiều người vốn là hướng về phía hải cốt Dạ Ma Tinh chủ mà đến, bất quá bản đồ này cũng không có mấy người có."

- "Đem ra đi." Nhướng mày suy tư chốc lát, Giang Sở vươn tay, nhàn nhạt mở miệng nói.

- "Ta tại sao phải tin tưởng người?" Mắt nhìn chòng chọc đôi mắt Giang Sở, hồng y đại hán trầm giọng hỏi.

- "Ta đếm tới ba, cho ta, hoặc là chết." Mí mắt đều không chớp một cái, Giang Sở trong tay trúc kiếm hơi vung lên, hờ hững nói.

Giờ khắc này, hồng y đại hán trên trán bốc lên mồ hôi lạnh, bây giờ Giang Sở quả thực giống như ác ma vậy, làm người khắp cả người phát lạnh, rất khó tưởng tượng, trước đó hẳn làm sao mà cho rằng Giang Sở chỉ là một cái tiểu tử không có kinh nghiệm chiến đấu ngu xuẩn.

- "Người nhất định phải cho ta một điểm bảo đảm.." Khán trương nhìn Giang Sở, hồng y đại hán nhanh chóng nói, nhưng mà căn bản không chờ hẳn đem lời nói xong, Giang Sở thanh âm lạnh như băng vang lên.

- "Một!"

Không có do dự chút nào, cũng hoàn toàn không có ý tứ phải nghe hẳn biện giải, Giang Sở vờ mặt tràn đầy lạnh lùng, khiến người ta không chút nghi ngờ hẳn khả năng lúc nào cũng có thể sẽ ở một khắc tiếp theo ra tay giết người.

- "Ta... Người làm cho Nhị đệ ta đi trước!"

- "Hai!"

Chậm rãi bước ra một bước, Giang Sở trên người sát khí càng tăng lên, cánh tay trắng nõn nắm thật chặt trục kiếm, ánh mắt bình tĩnh lạnh lẽo.

"... . Người thắng, đều là trộm tình giả! Hi vọng người có thể tín thủ hứa hẹn."

Dưới cường đại áp lực tâm lý hồng y đại hán rốt cục sụp đổ, luận thực lực, hẳn cùng mặt vàng hán tử cũng bất quá xấp xỉ mà thôi, Giang Sở có thể trong khoảnh khắc chém giết mặt vàng hán tử, dĩ nhiên là có thể ung dung đánh giết bọn hắn. Giống như Giang Sở từng nói, dưới tình huống như thế, hẳn căn bản cũng không có chỗ cò kè mặc cả. Vốn cho là Giang Sở có thể sẽ sinh ra lòng tham, nhưng không nghĩ, Giang Sở lựa chọn vẫn là trước sau như một lạnh nhạt, không có một chút nào kẻ hồ có thể tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Sứ Nô Nhi

Thời gian ba ngày rất dài.

Dài đến, đủ khiến một tên ngu ngốc chết đến mười bảy, mười tám lần. Giang Sở cũng không hề bởi vì khoảnh khắc hồng y hán tử xem thường. Tu kiểm giả, theo như lời nói, đó là hứa hẹn, cái kiêu ngạo để hắn xem thường lời nói lừa dối.

Nhưng hắn vẫn chết bởi vì ở chỗ này không chỉ có Giang Sở, còn có người khác. Hai người, một thiếu nữ tuyệt mỹ thanh lệ, một cái như giống như đại hán thép sắt (tháp sắt-thiết thép-ý nói đại hán cao to rắn chắc như thiết sắt vậy).

Địa đồ ổ vàng chậm rãi từ trong tay hồng y hán tử rơi xuống, trên không trung vẽ lên một vòng nhỏ, chậm rãi rơi xuống trên đất, tựa như lá cây từ trên cây rơi xuống, lúc rơi xuống đất còn có tiếng sần sật nhỏ bé.

- "Àm!"

Địa đồ rơi xuống đất trong nháy mắt, thiết tháp bàn đại hán đột nhiên nhảy lên, như đại điều tấn công con mồi, to bằng miệng chén nắm đầm trên không trung thậm chí đánh ra tiếng nổ đùng đoàng, lực có thể khai kim liệt thạch (đánh thủng sắt đá vụn).

Cùng lúc đó, Giang Sở kiểm cảm trong tay, cũng đồng dạng bắt đầu động, trục kiếm mang theo một đạo thanh ảnh mờ hồ, một chiêu kiếm điểm hướng về vị trí yết hầu đại hán kia.

Trong nháy mắt va chạm Giang Sở và cái kia thiết tháp bàn đại hán, từng người lui ra vài bước ánh mắt đồng thời từ trên bản đồ dời đi.

- "Hảo kiểm pháp, bất quá địa đồ là chủ nhân ta muốn, người không thể lấy đi."

Thiết tháp bàn hải tử lên tiếng nở nụ cười một tiếng, lập tức quơ quơ cánh tay, khuôn mặt nở nụ cười tàn nhẫn.

- "Có ta ở đây, địa đồ người cũng tương tự nắm không lấy được." Lặng lặng nhìn hán tử, Giang Sở hờ hững mở miệng nói.

Cứ việc không tính là chính thức giao thủ, thế nhưng Giang Sở nhưng có thể cảm giác được, khí thế trên người đối phương khủng bố, luận thực lực có thể hơn xa muốn so với hồng y hán tử kia. Nếu là có thể có, ở trong hoàn cảnh này, Giang Sở cũng không muốn cùng đối phương giao thủ. Nhưng giả như đối phương kiên trì muốn cướp địa đồ, không thể nói được cũng chỉ có một hồi đánh nhau mà thôi.

- "Thôi."

Thiếu nữ trước đó rốt cục cũng hồ hững mở miệng: "Người đã không phải người Tinh Điện, lại chịu thủ tín, bản đồ này vốn là nên của người."

Chuyện đề tài, thiếu nữ tiếp tục nói: "Bất quá, nếu được có thể cho ta một phần, người có ý kiến sao?"

Thanh âm của thiếu nữ rất lạnh lạnh, tựa hồ mang theo vài phần lười biếng, nhưng hết lần này tới lần khác lại cho người ta cảm giác không thể từ chối, cũng không phải là, ở một mức độ rất lớn, thiếu nữ cũng xác thực rất có đạo lý.

Nói cho cùng, kỳ thực bản đồ này, cũng vốn là Giang Sở từ trên tay hồng y hán tử cướp được. Đối phương nếu thấy được, lại ra tay giết hồng y hán tử, như vậy bản đồ này cũng có lý do phân một nửa. Đặc biệt lại là trong mắt trộm tinh giả, gấp mặt phân một nửa, này cái này chính là quy tắc. Tuy rằng Giang Sở cũng không phải là trộm tinh giả, nhưng chỉ ít hiện tại hán tử còn không muốn tự gây phiền phức.

Địa đồ tuy rằng chỉ có một phần, thế nhưng không ai từng nói, nhất định phải cầm địa đồ, chỉ cần nhớ kỹ vị trí, cũng đã đủ rồi.

Giang Sở cũng không hề trả lời, nhưng không hề có một tiếng động lui ra một bước, tương đương với chấp nhận thiếu nữ.

- "Nô Nhi, đem địa đồ trước tiên cho hán tử, chờ hán tử xem xong, chúng ta lại nhìn." Chậm rãi xoay người, thiếu nữ một bộ dáng vẻ dửng dưng như không làm ra quyết định.

Lặng lẽ gật đầu, Giang Sở cũng liền đồng ý quyết định này. Đối phương nếu nguyên ý để hán tử trước tiên xem địa đồ, có thể tuyệt đối không phải tin tưởng hán tử sẽ không mang theo địa đồ chạy trốn đơn giản như vậy, cái kia là đối với thực lực tuyệt đối tự tin, tin tưởng, giả như Giang Sở dám giờ trò gian gì, liền có thể làm cho Giang Sở trả giá nặng nề.

Loại này tự tin, để Giang Sở rất thương thức, đương nhiên cũng rất cảnh giác. Địa đồ bản thân cũng không phức tạp, vén vén nhìn mấy lần, Giang Sở liền nhớ lấy vị trí, rung cổ tay, chậm chậm đem địa đồ đưa cho thiếu nữ.

Hiển nhiên rất hài lòng loại thái độ này của Giang Sở, thiếu nữ tay trắng như tuyết đem địa đồ tiếp vào trong tay, đơn giản liếc một cái, phiên địa đồ ó vàng trong tay liền nát thành bột phấn, gọn gàng rơi xuống trên đất.

- "Tuy rằng ta cũng không quá tin tưởng di hài Dạ Ma Tinh chủ lại ở chỗ này, bất quá nếu chiếm được, tổng thể cũng vẫn là đi một chuyến đáng giá." Thiếu nữ liếc Giang Sở một chút: "Xem ra người vẫn tính thủ tín, chúng ta có thể tạm thời hợp tác một thoáng."

- "Hả?" Không rõ nhìn về phía thiếu nữ, Giang Sở nhẹ giọng đặt câu hỏi nói.

- "Người sẽ không ngây thơ cho rằng, địa đồ như vậy, chỉ có một phần chứ?" Ánh mắt lộ ra một vẻ trào phúng, thiếu nữ chỉ vào thi thể hồng y hán tử nói: "Loại phế vật này có thể lấy địa đồ, người cho rằng những người khác sẽ không lấy được sao?"

Giang Sở phản ứng cũng là cực nhanh, hơi suy nghĩ một chút, lập tức mở miệng nói: "Nói như vậy, bản đồ này là giả?"

- "Cái kia cũng không hẳn." Thiếu nữ lắc lắc đầu, xem thường giải thích: "Rất nhiều tình huống đây có lẽ là phương thức quấy rối, thật thật giả giả, trừ phi tận mắt thấy, không ai có thể nói rõ ràng."

Loại chuyện này, bản thân càng nghĩ càng phức tạp. Giang Sở thoáng suy nghĩ một chút, liền bỏ qua ý niệm phân tích, bởi vì điều kia thật sự là quá phức tạp, tính tình của hán tử, vốn là cũng không am hiểu phân tích những thứ này.

- "Tin tức nếu là giả, bất quá là phải đi một chuyến. Bất quá, nếu là thật sự, thế tất sẽ có không ít người mơ ước, người người này vẫn tính thủ tín, chúng ta có thể tạm thời liên thủ, chờ vật tới tay, lại phân phối công bằng." Thiếu nữ một bộ vẻ mặt đương nhiên, đơn giản làm ra quyết định.

- "Được!"

Lần này, Giang Sở vẫn chưa do dự lâu lắm, lập tức liền đồng ý. Tuy rằng cũng không rõ ràng thân phận thiếu nữ, cũng chưa gặp qua thiếu nữ ra tay, thế nhưng chỉ dựa vào thân thủ thiết tha hán tử kia cũng đủ để Giang Sở coi trọng.

Thiếu nữ cũng không hề có ý tứ giới thiệu chính mình, Giang Sở tự nhiên cũng sẽ không giải thích. Hợp tác như vậy thật có chút quái lạ, bất quá thú vị chính là bất kể là Giang Sở hay là thiếu nữ, đối với điều này đều không hề có dị nghị. Còn cái kia thiết tha hán tử, chỉ là yên lặng đi theo bên người thiếu nữ, tựa hồ chỉ cần thiếu nữ không có ý kiến, hán tử liền sẽ không có bất cứ ý kiến gì.

Về phần tên của hán tử, ngược lại là rất chủ động nói cho Giang Sở cứ việc danh tự này bản thân cũng không có ý nghĩa gì. Hán gọi Sưu Nô Nhi, chỉ là thiếu nữ gọi hán tử là Sưu Nô Nhi.

Địa đồ biểu thị vị trí, kỳ thực cũng không xa, có mục đích cố định vén vén chỉ dùng hơn một giờ, Giang Sở cùng thiếu nữ đã chạy tới. Cứ việc còn chưa nhìn thấy di hài, thế nhưng Giang Sở có một loại cảm giác mãnh liệt, tin tức này hán tử là cũng không phải là giả tạo.

Làm ra phán đoán như vậy, cũng không phải bởi vì bây giờ nơi này đã tụ tập không ít người, cũng không phải bởi vì người khác ai nói cái gì mà là bởi vì ở chỗ này, Giang Sở rõ ràng cảm nhận được khí tức Dạ Ma Tinh.

Tại bên trong tinh không ảo cảnh, Giang Sở tuy rằng không có tới cùng ngưng luyện bản mạng tinh, thế nhưng đối với Dạ Ma Tinh nhưng đã có cảm ứng cực kỳ mãnh liệt, đối với loại khí tức này, có xúc giác cực kỳ mãnh cảm. Bây giờ, người ở chỗ này hội tụ, đại thể có thể chia làm bốn nhóm.

Nhóm thứ nhất chiếm cứ vị trí đông nam, tổng cộng có sáu người, tất cả đều là toàn thân áo đen, trên người sát khí rất nặng, tùy tiện đứng ở nơi đó, cũng có thể làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ chính tề, giống như sáu người này vốn là một cái đoàn thể nhỏ hết sức quen thuộc.

Nhóm thứ hai tại góc tây bắc, chỉ có bốn người, mỗi người bên hông đều buộc vào một thanh kiếm, cứ việc nhân số hơi thiếu, nhưng ánh mắt nhưng cực kỳ sắc bén, không chút nào có ý lùi bước cùng sáu người kia. Nhóm thứ ba, chính là vị trí ở giữa, nhân số nhiều nhất, có tới hơn mười người, mà giờ khắc này nhưng là hai mặt thù địch, tinh thần bằng rất căng, chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay, thì sẽ khiến cho hai bên công kích bọn hắn.

Về phần nhóm thứ bốn, tự nhiên chính là Giang Sở cùng thiếu nữ này. So với những người khác, bọn họ tổ hợp tự nhiên là cổ quái nhất, thần thái cũng là thông dong nhất.

- "Tiểu tử, nơi này có thể không phải là địa phương các ngươi nên đến, lão phu khuyên các ngươi vẫn là nhanh chóng rời khỏi cho tốt." Mắt lạnh quét một thoáng Giang Sở cùng thiếu nữ, sát khí rất nặng người áo đen trầm giọng mở miệng nói.

Cứ việc tự xưng lão phu, thế nhưng trên thực tế, xem ra hắn cũng bất quá chính là khoảng bốn mươi tuổi tuổi, chỉ là cái sát khí nồng nặc kia, làm cho hắn tăng thêm mấy phần khí thế.

- "Không sai, nơi này không phải là các ngươi tham ngộ nhanh nhanh thôi lui, để tránh khỏi tổn thương tính mạng." Ở vị trí đối lập bốn cái người trẻ tuổi cũng đồng dạng mở miệng phụ họa lên.

Mặc dù Giang Sở cùng thiếu nữ xem ra đều không giống đáng sợ rất mạnh, thế nhưng vào lúc này không ai hi vọng cảnh mẹ đẻ cảnh con, nhiều ra một ít làm rối tung lên.

Ngược lại là những người kia trung tâm trở mắt nhìn Sứ Nữ Nhi, hiển nhiên bây giờ, bọn họ đã hoàn toàn rơi vào bên trong cảnh khôn khéo cần gấp thoát vậy.

- "Các ngươi là người Tinh Điện hả?" Ánh mắt ở đây trên quét một vòng, thiếu nữ ánh mắt rất cực vẫn là rơi xuống cái bội kiếm bốn cái trên những người trẻ tuổi kia.

- "Không sai!" Ngạo nghễ gật đầu, người trẻ tuổi cảm đầu lạnh lùng nói: "Ta xem cô nương cũng không giống là trộm tinh giả, hà tất đến cái nơi không ra hồn này? Mau chóng thôi lui đi, để tránh khỏi sai lầm."

Cùng bọn họ không giống Giang Sở, mấy người này mới là tinh nhuệ chân chính Tinh Điện phái ra, mỗi người đều nắm giữ kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, thậm chí đều nắm giữ một môn cấp thấp áo nghĩa võ học, lúc này mới tiến vào tinh mộ, tuyệt đối trở thành chủ lực bắt giết 'trộm tinh giả'.

- "Nhưng là, ta chán ghét trộm tinh giả danh xưng này, càng chán ghét Tinh Điện nguy quân tử." Ánh mắt hơi chuyển lạnh, thiếu nữ tay trắng khẽ nâng: "Vì lẽ đó, nếu như các ngươi vẫn không cảm thấy được, thì ai cũng không cần đi."

Thiếu nữ tuyệt mỹ trên khuôn mặt, nhiễm phải một tầng nhàn nhạt sát khí, rất chăm chú mở miệng, lạnh lạnh âm thanh dưới, lộ ra nhưng là làm người phát lạnh sợ hãi.

- "Làm càn!" Thiếu nữ dứt tiếng đồng thời, bốn người kia nhất thời náo quát lên, cảm tức thiếu nữ, bội kiếm bên hông trong nháy mắt ra khỏi vỏ.

- "Ta chán ghét có người sử dụng kiếm chia vào người của ta." Thu hồi ánh mắt, thiếu nữ nhẹ giọng mở miệng, tựa như một cô bé nói, chán ghét một con mèo, hoặc là một con chó.

Sứ Nữ Nhi khoé miệng hơi giương lên, hơi khom người, lên tiếng, mang theo một nụ cười tàn nhẫn nói: "Chủ nhân, Nữ Nhi biết rõ nên làm như thế nào rồi."

Hướng về thiếu nữ gật đầu, xoay người chốc lát, Sứ Nữ Nhi trên người liền lại không còn nửa phần nhu thuận trước đó, toàn thân đều lộ ra khung bộ sát khí, dường như hung thú từ trong biển máu đi ra, thời khắc nuốt sống người ta.

- "Ta không thích giết người, thế nhưng, thật bất hạnh, các ngươi đều chọc chủ nhân tức giận." Một bước bước ra, mặt đất phẳng phát đều đi theo run rẩy một thoáng, Sứ Nữ Nhi dường như thiết giáp bàn mang theo nụ cười tàn nhẫn, từ trên mặt đất nhảy lên, ầm ầm hướng về bốn người vị trí nhào tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 20: Kiểm Phá Áo Nghĩa

Trong nháy mắt đang động thủ thì cả người Sứ Nữ Nhi bấp thập đột nhiên bành trướng, một hơi bành trướng làm cả người cứng như sắt đá. Dưới một quyền của Sứ Nữ Nhi người thanh niên lao tới liền bị ầm ầm đập bay đi, trong miệng phun ra một đạo tiễn huyết, sắc mặt nhất thời trở nên trắng xám như tuyết.

Một quyền này coi như là thật lực của nó như ngàn tấn, khí thế cuồng bạo, hoàn toàn hướng về mọi người phô bày ra sức mạnh chân chính, bất luận là ai, bất luận vật gì đều không thể ngăn cản được một quyền như đơn giản mà thô bạo này.

Lúc này bốn người tinh điện kia mới thể hiện ra kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tuy rằng bị trọng thương thổ huyết thể như cho dù phun ra một ngụm máu cũng muốn hóa thành mũi tiến huyết phát động phản kích, đối một người khác cho dù là làm hấn bị thương nặng chỉ cần hơi chủ quan cũng sẽ bị mũi tiến huyết này làm trọng thương.

Đáng tiếc Sứ Nô Nhi quả thực giống như một con hung thú hung tàn nhất, kinh khủng nhất, nắm đầm to bằng miệng chén thuận thể nện xuống mí mắt cũng không thèm chớp liền mạnh mẽ đập nát mũi tên.

Từ lúc ra tay đến bây giờ, cũng bất quá vèn vện trong vài hơi thở, nhưng mà chính là vài tức này nhưng triệt để lật đổ nhận thức của mọi người đối với thiếu nữ cùng Giang Sở, loại người có thể chỉ huy Sứ Nô Nhi loại cường giả này sao mà yếu cho được.

- "Vị cô nương này, đa tạ giúp đỡ, chúng ta cũng đã sớm xem những kẻ Tinh Điện này không vừa mắt. Chúng ta đồng thời động thủ, đem bọn họ triệt để lưu lại được không?" Trong mắt lóe ra một vẻ kiêu dè, người áo đen vừa mới vẫn tự xưng lão phu nhất thời xoay chuyển câu chuyện.

Dùng một thoáng, hắc y nhân kia lại tiếp tục hỏi: "Còn chưa thỉnh giáo họ tên cô nương cùng với vị công tử này?"

"Người còn không đi, chẳng lẽ chờ ta ra tay sao?" Trong mắt lóe ra vẻ chán ghét, thiếu nữ cũng không có ý tứ cấp cho hấn một chút mặt mũi nào, lạnh giọng quát lớn, dường như đang xua đuổi một con ruồi đang ong ong bên tai. Ồi vừa nói ra, mấy tên hắc y nhân cũng không nhịn được bỗng nhiên biến sắc.

Vốn cho là đối địch với người Tinh Điện, thiếu nữ tất nhiên là trộm tình giả, nói không chừng có thể lợi dụng một chút nhưng không nghĩ tới lúc này lại bị khinh miệt quát lên như vậy.

- Vị cô nương này, chẳng lẽ, người là muốn cùng mọi người chúng ta là địch phải không?"

Đến lúc này hấn chỉ có thể làm ra cái loại hành động chụp mũ lên người bọn Giang Sở, nếu bàn về thực lực bọn họ sáu người bất quá cùng tương đương với bốn người Tinh Điện kia, tất nhiên sẽ không phải đối thủ của Sứ Nô Nhi. Bây giờ bọn họ có khả năng hy vọng duy nhất chính là thiếu nữ này bất quá chỉ là dựa vào Sứ Nô Nhi mà hung hăng, bản thân cũng không hề có thực lực mạnh mẽ.

Cũng không để ý tới những người này, thiếu nữ quay đầu đi, dùng cái kia lạnh lạnh ánh mắt quét Giang Sở một chút, không nói một lời. Trong lòng cười khổ một cái, Giang Sở có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, một tay cầm kiếm, chậm rãi bước ra một bước.

Ý tứ Thiếu nữ hấn tự nhiên rõ ràng, nói là tạm thời liên thủ, đối phó những người khác, bây giờ Sứ Nô Nhi đã ra tay rồi. Ba người này, tự nhiên cũng là đến phiên hấn đuổi đi, nếu là không có thực lực này, cũng không có tư cách cùng nàng liên thủ.

Dù sao, di hài Dạ Ma Tinh chủ chỉ có một phần, mà muốn chiếm được, nhất định phải trước tiên đem những người này đánh đuổi đi.

Từ lúc xuất hiện khoảnh khắc chiến đấu kia nhất định phải thanh trừ đối phương bất luận là ai. Bất luận đối phương có phải là người khiêu khích trước hay không kết quả cũng giống nhau mà thôi. Nói đến cùng tranh đoạt như vậy cuối cùng đều dựa vào thực lực mà nói chuyện.

Trúc kiếm hơi vung lên, sắc mặt Giang Sở khôi phục bình tĩnh: "Nếu các người không đi, như vậy cũng đồng thời lưu lại đi."

Những người này vốn là trộm tình giả, nếu muốn ra tay, Giang Sở tự nhiên không có ý tứ buông tha, muốn bái nhập Tinh Điện, tự nhiên cũng phải xuất lực, bằng không cần gì phải đi vào?

- "Ngông cuồng!"

Cho dù Sứ Nô Nhi là đứng đứng ở đó, cũng có thể khiến người ta cảm nhận được sự cường đại của hấn, thế nhưng có thể Giang Sở lại bất đồng.

Một cái thiếu niên gầy yếu, phảng phất một trận gió to cũng có thể thổi bay, tay trắng nõn như nữ nhân đang cầm kiếm, thậm chí không nhìn thấy một điểm chai sạn của một kẻ trường kỳ luyện kiếm, thậm chí kiếm lại là làm bằng gậy trúc. Cho dù là có chút thủ đoạn, thì lại làm sao có thể cùng chống lại sáu người bọn hấn?

Chỉ là không chờ bọn chúng chửi bậy, trúc kiếm trong tay Giang Sở cũng đá vung lên.

Dịch kiếm thuật!

Đồng thời ra tay đối với sáu người, áp lực Giang Sở cũng không coi là nhỏ, ngón tay trái hơi chụm, ánh mắt vi ngưng (khép ti hí, mà ngưng trọng-DG), trong nháy mắt, liền đem phản ứng sáu người hết mức tính toán.

Dịch Kiếm thuật, trọng yếu nhất chính là dự phán (dự báo phán đoán phản ứng địch nhân-DG) mỗi kiếm đều phải làm được liệu tiên cơ. Nguyên bản, tại thời điểm không quen thuộc chiêu thức của đối phương là không cách nào thi triển, thế nhưng đối với Giang Sở mà nói, những vấn đề này nhưng đều là có thể giải quyết.

Chưa quen thuộc chiêu thức đối phương, vậy thì dùng công kích đáng sợ nhất, đi bức bách đối phương, dựa vào chính mình không chế đối phương bị động ra tay.

Việc này giống như thể giật dây khổng chế con rối, dùng áp lực mạnh mẽ hóa thành những sợi dây nhỏ, đem đối phương trói buộc lại. Đương nhiên muốn làm được điểm này nhất định phải nắm giữ thực lực mạnh mẽ cực kỳ đáng sợ.

Rất hiển nhiên, hai cái này Giang Sở đều đồng dạng nắm giữ.

Kiểm ra như gió, một cái trúc kiểm chọt nhanh chọt chậm điểm ra, trong chớp lát, liền đem sáu người bao phủ vào trong đó, kiểm thuật như thể thực làm người nghe mà kinh hãi.

Ngay cả là thiếu nữ kia, trong mắt cũng không nhận được một tia vô cùng kinh ngạc cùng vẻ kiêng kỵ.

Trong nhận thức của nàng là chỉ có dựa vào thực lực vượt xa đối phương để áp chế đối phương mới có thể làm đến một bước này. Nhưng không nghĩ, bây giờ Giang Sở nhưng là hoàn toàn dựa vào cao siêu kiểm thuật làm được điểm này.

Nếu như nói, trước đó đối với thực lực Giang Sở còn có hoài nghi, bây giờ Giang Sở ra tay đã khiến cho thiếu nữ chân chính thừa nhận thực lực Giang Sở rồi. Trong chớp lát thân thể sáu người tràn đầy mồ hôi lạnh, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Mặc dù lúc đầu không rõ ràng nhưng theo thời gian trôi đi tinh táo lại họ mới biết được mình hoàn toàn rơi vào bên trong nhịp điệu của đối phương, lâm vào tầng tầng chập chập chỉ tro mắt chờ tử vong giáng xuống.

-“Các huynh đệ, đừng giấu diếm nữa bằng không tất cả mọi người đều chết trong tay tiểu tử này.”

Cảm nhận được áp lực khủng bố kia, người áo đen cảm đầu rốt cục không nhận được mở miệng hô lên.

Dám xông vào tới nơi này, thậm chí là có ý rình rập di hài Dạ Ma Tinh chủ, bọn họ tự nhiên cũng có một ít đòn sát thủ, vốn là dự định, đợi lúc máu chốt tranh đoạt đột nhiên thi triển ra, bức lui những người khác. Bây giờ tại dưới uy hiếp Giang Sở nhưng là không thể không thi triển.

- "Ám, tử vong chi hoa!"

Trong một ý nghĩ, trên thân thể sáu người đồng thời phát ra tinh lực mãnh liệt, nhàn nhạt khí tức hắc ám phong trào ra, trước mặt tạo thành một đóa hắc ám chi hoa đột nhiên toả ra.

Áo nghĩa võ học!

Giờ khắc này, Giang Sở mới chính thức lần đầu tiên thấy được áo nghĩa võ học.

Ám lực lượng!

Sáu người này bản mạng tinh, dĩ nhiên toàn bộ đều là hắc ám chi tinh, hơn nữa trải qua rèn luyện trường kỳ, bất kể là tốc độ ra tay hay là sức mạnh đều tạo được một điểm thăng bằng, có thể thuận lợi đem sức mạnh sáu người ngưng tụ lại cùng nhau, hoàn mỹ đem sức mạnh áo nghĩa võ học phát ra.

Tử vong chi hoa!

Tử vong chi hoa nở rộ ở trong bóng tối, tượng trưng héo tàn tử vong thời điểm hoa nở đẹp nhất trong nháy mắt đã thả ra lực lượng tử vong, trong phút chốc cướp đi tất cả sinh cơ tồn tại trước mặt.

Đây cũng không phải là sơ cấp áo nghĩa võ học, mà là phạm trù trung cấp áo nghĩa võ học.

Đương nhiên, từ trong tay sáu người phóng thích ra tử vong chi hoa, còn xa không đạt tới uy lực trung cấp áo nghĩa võ học, dù sao bọn họ là dùng loại phương thức gần như thủ xảo hợp lực lượng sáu người mới phóng thích được ra, bất kể là đối với cảm ngộ ám chi quy tắc hay là tinh lực đều xa xa không đủ. Bất quá, dù vậy, cũng đã phi thường khủng bố.

Tử vong chi hoa vừa ra, thực lực sáu người trong nháy mắt, thậm chí đủ để sánh ngang một đòn toàn lực cường giả Ngưng Tinh Cảnh.

Trong lúc vội vàng, coi như là Ngưng Tinh Cảnh cường giả do bất cẩn, cũng sẽ bị trọng thương thậm chí bị giết chết, mà cái này cũng là lý do sáu người có can đảm xông vào tinh mộ, có sức lực rình rập vị trí di hài Dạ Ma Tinh chủ.

Chỉ là một chiêu này tiêu hao rất nhiều sau khi ra tay, ngay lập tức phải thoát đi, bằng không tùy tiện tới một người nắm giữ cấp thấp áo nghĩa võ học cũng có thể dễ dàng giết chết bọn họ.

Trong chớp mắt. Con người Giang Sở đột nhiên bất động, bỗng nhiên thu hồi trúc kiểm trong tay, kiếm ý âm ảm tỏa ra ngập trời.

Do bản mạng tinh cũng không có ngưng luyện thành công, Giang Sở tự nhiên không thể nào nắm giữ áo nghĩa võ học, huống hồ hắn cũng căn bản cũng không học qua áo nghĩa võ học. Nhưng là đúng như trước đó hắn từng nói với Long Ngạo, trong tay của hắn... Có kiếm!

Không có áo nghĩa võ học nhưng bản thân kiếm ý là một loại sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ, không chế kiếm ý khi bùng nổ cũng đủ để phát ra lực công kích phi thường khủng bố.

Kiểm ý toái tinh hải.

Nếu như không có kiểm ý mạnh mẽ chống đỡ, hẳn làm sao có thể phá toái tinh hải bế tắc cơ chứ? Chỉ là thời gian ngắn ngủi người căn bản không thể cảm thụ được kiểm ý khủng bố mà thôi.

Bây giờ tại tử vong chi hoa đối mặt chính nguy cơ sống còn, rốt cục Giang Sở cũng không hề bảo lưu đem kiểm ý thả ra.

Kiểm ý như cuồng phong trong giây lát ngưng tụ thành một ánh kiếm trên không trung đối mặt với tử vong chi hoa mạnh mẽ trầm vào.

Khủng bố kiểm ý thế như bẻ cành khô, tựa như là dùng bảo kiếm chân chính mà chém vào đóa hoa trong lúc hô hấp dưới sự phá hủy của kiểm ý tử vong chi hoa bắt đầu khô héo đỏ nát. Nồng nặc khí tức hắc ám, càng là tại trong nháy mắt bị kiểm ý phá hủy.

"Phốc!"

Theo tử vong chi hoa bị hủy diệt, trong miệng sáu người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, da dẻ đột nhiên nứt nẻ, tựa như cùng tử vong chi hoa đồng thời bị kiểm ý trọng thương.

Kiểm phá áo nghĩa!

Một chiêu kiếm kinh khủng như vậy đồng thời phá tan áo nghĩa, cũng triệt để trọng thương sáu người, chi triệt khiến cho họ mất đi sự phản kháng.

Một chiêu kiếm đoạt mệnh!

Giang Sở thậm chí không có lại cho bọn hắn cơ hội giãy dụa chút nào, trong nháy mắt phá tan tử vong chi hoa, dưới chân bước ra một bước một hơi xuất liên tục sáu kiếm, tinh chuẩn cực kỳ đâm xuyên qua yết hầu sáu người.

Khi thời gian tử vong chi hoa triệt để tiêu tán trên không trung, Giang Sở vẫn bình tĩnh như cũ thu hồi trúc kiếm, tùy ý giọt máu từ bên trên trúc kiếm nhỏ xuống vỡ nát khi đập xuống mặt đất.

Chỉ là người khác không chú ý tới trong chớp mắt thu kiếm, một đôi cánh tay trắng nõn Giang Sở kia đúng là vẫn còn hơi run rẩy, yết hầu trào lên một ngụm máu cũng mạnh mẽ bị Giang Sở nuốt xuống, không lộ chút nào khác thường. Giống như trước khi xuất thủ giống vẫn lạnh lùng, kiêu ngạo!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Hải Cốt Có Độc

Trúc kiếm nhuộm máu.

Cho tới lúc này mọi người mới rõ ràng trúc kiếm trên tay Giang Sở có chút âm u bởi vì nó đã sớm nhiễm qua bao nhiêu là máu tươi địch nhân, đó là một loại chấn động cỡ nào.

Nhìn thiếu niên yếu đuối như vô hại cùng cách xuất kiếm vô tình như kiếm khách, hai cái hình tượng này bên trong trận chiến này rốt cục là dung hợp lại cùng nhau.

Chỉ chớp lát sau Giang Sở thu kiếm, Sứ Nô Nhi cùng bốn người Tinh Điện cũng đồng dạng phân ra thắng bại. Nếu như nói, Giang Sở kiếm nhanh, ra tay vô tình, như vậy Sứ Nô Nhi ra tay quả thực là tàn nhẫn.

Bốn người Tinh Điện không có thời gian tức giận thế nhưng xương cốt toàn thân mỗi người đều bị đánh vỡ nát triệt để tê liệt nằm trên mặt đất trong thống khổ chờ đợi tử vong giáng lâm.

Tay Sứ Nô Nhi nhiễm không ít máu nhưng không hề để ý xoa xoa trên y phục chính mình, nhếch miệng thoáng cười với Giang Sở, lập tức nhu thuận đứng trở về phía sau thiếu nữ, trầm mặc ít lời phảng phất như tất cả những thứ này cũng không hề liên quan gì tới nàng.

- "Các ngươi, cũng không muốn đi sao?" Ánh mắt lạnh lạnh chậm rãi như làn sóng đảo qua trên người những kẻ còn lại, thiếu nữ nhàn nhạt hỏi.

Oanh một tiếng, nguyên bản nhóm người đứng ở chính giữa kia sắc mặt đột biến, giống như chó cắn phải cái mông nhảy lên, xa xa chạy trốn cũng không dám quay đầu về.

Nói đùa gì vậy, tuy rằng người nhiều hơn chút, thế nhưng muốn nói thực lực bọn họ e sợ còn không bằng bọn người áo đen cùng những gia hỏa Tinh Điện kia.

Di hải Dạ Ma Tinh chủ cố nhiên mê người thế nhưng vậy cũng chung quy phải có mạng mới hưởng được a.

Trộm tình già đều là cực kỳ thức thời gặp kẻ có thực lực ngang nhau đều không có phân biệt đúng sai thế nhưng gặp kẻ mạnh hơn mà không thức thời đó chính là chính mình muốn chết .

- "Được rồi nơi này yên tĩnh rồi." Miễn cưỡng vỗ vỗ tay, trên khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, lộ ra một nụ cười hiếm thấy: "Xem nét mặt của ngươi, nói vậy lần này, chúng ta không làm không công à ?"

- "Hắn là không sai, nơi này có khí tức Dạ Ma Tinh." Khẽ gật đầu, Giang Sở ngược lại cũng không có cái ý tứ giấu giếm gì, thẳng thắn nói ra. Đánh giá thoáng xung quanh ánh mắt thiếu nữ rất cực rơi xuống trong một cái hàm dài hơi nông.

Nói là nông trên thực tế, hắn là cũng không phải là ai cố ý đào lên, mà là vết tích lúc trước chiến đấu lưu lại một bộ hài cốt thân mạng hắc y lẳng lẳng nằm ở trong đó, trong tay vẫn nắm một cây đoản kiếm. Chỉ là theo thời gian trôi đi, hài cốt trên người hắc y đã sớm tàn tạ không thể tả, từ bên trên bạch cốt, cũng khó nhìn ra năm tháng tuyệt đại phong hoa đó.

Ngược lại đoản kiếm trong tay vẫn như cũ lộ ra vi quang (ánh sáng yếu ớt) nhàn nhạt, hiển nhiên không là phẩm phẩm (vật phẩm tầm thường).

Tại một bên khe nông đi một vòng, xác định nơi này chính là tiêu điểm ba nhóm người kia vừa tranh đoạt, thiếu nữ chân mày hơi nhíu lại: "Chẳng lẽ đúng là Dạ Ma Tinh chứ? Đoản kiếm này, tựa hồ là khát máu chi nhận."

Hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua thiếu nữ, trong lòng Giang Sở đối với lai lịch đối phương cũng càng ngày càng hiếu kỳ, có thể một thoáng đã nhận ra lai lịch đoản kiếm, thân phận thiếu nữ này chỉ sợ cũng cực kỳ bất phàm. Bất quá, bây giờ không phải là thời điểm nghiên cứu cái này.

- "Khí tức Dạ Ma Tinh rất mạnh, dựa vào hài cốt này ta có thể ngưng luyện được ra bản mạng tinh."

Lời này có thể cũng không phải là tùy tiện nói ra được, trên thực tế cũng chẳng khác gì là nói ra phương án phân phối.

Trước đó bọn họ đã cẩn thận thông qua nếu thu được vật phẩm thì phân phối công bằng. Bây giờ, người khác đã bị đánh đuổi, cũng là lúc nên phân phối lợi ích .

- "Ngươi lấy hài cốt, ta lấy đoản kiếm, ngược lại cũng công bằng." Gật đầu, thiếu nữ thoả mãn vỗ vỗ tay: "Bất quá, hài cốt này, với ta còn có tác dụng."

Dừng một thoáng, thiếu nữ tiếp tục nói: "Ngươi ngược lại cũng chỉ là mượn hài cốt ngưng luyện bản mạng tinh mà thôi, không dùng đến hài cốt nhiều như vậy, có thể phân một ít cho ngươi. Để bồi thường đoản kiếm là của ngươi."

Cứ bằng việc nhận ra lai lịch đoản kiếm, đáng về thiếu nữ một bộ không hề để ý, tựa hồ căn bản cũng không có đem binh khí bên người Dạ Ma Tinh chủ ngày xưa để ở trong lòng, ngược lại là đối với hài cốt cảm thấy hứng thú rất lớn.

- "Theo ngươi." Trầm mặc chốc lát, Giang Sở vẫn là đồng ý.

- "Nô Nhi, đi thôi nhớ lưu một ít hài cốt cho hắn." Thoả mãn gật đầu, thiếu nữ thuận miệng phân phó nói.

Giang Sở cũng không hề sốt ruột đi lấy, chỉ là lẳng lẳng nhìn thiếu nữ, bây giờ lợi ích trước mặt, không ai dám bảo đảm, thiếu nữ lại không đột nhiên trở mặt giết người.

- "Đồ tốt!" Một tay tóm lấy hài cốt, trên người Sứ Nô Nhi đột nhiên tuôn ra một vệt huyết quang, nắm lấy cánh tay hài cốt tạo thành một cái miệng lớn như chậu máu, qua trong giây lát, sức mạnh bên trong hài cốt nhất thời điên cuồng tràn về trong thân thể Sứ Nô Nhi. Cho dù là Giang Sở cũng có thể rõ ràng cảm nhận được sức mạnh bên trong hài cốt đang trôi đi.

Chỉ là, hiệu quả như vậy duy trì chưa được bao lâu thì bỗng nhiên im bật đi.

- "Răng rắc!"

Cánh tay hài cốt bị nắm lấy đột nhiên phát sinh một tiếng vang giòn, sắc mặt Sứ Nô Nhi kịch biến trên mặt mơ hồ hơi tái xanh, bỏ qua hài cốt, Sứ Nô Nhi một hơi thối lui ra khỏi ba bước, trở tay một quyền nện ở trên lồng ngực chính mình, một ngụm máu đen đột nhiên từ trong miệng phun ra, mang theo một mùi hôi thối.

- "Đáng chết, hài cốt có độc!"

Trong phút chốc, thiếu nữ cũng rất cực phản ứng lại, một bước bước đến bên người Sứ Nô Nhi, tay ngọc liên tục điểm bảy lần tại trên người Sứ Nô Nhi, tinh lực nhàn nhạt từ trên lòng bàn tay tuôn ra, trong nháy mắt liền phong bế kinh mạch Sứ Nô Nhi.

- "Chủ nhân, Nô Nhi không có chuyện gì." Gian nan hướng về phía thiếu nữ thoáng nở nụ cười, Sứ Nô Nhi trầm giọng nói.

Gần như là đồng thời, xa xa một tiếng bước chân chậm rãi vang lên.

- "Nguy đại tiểu thư, ngươi liều mạng trốn tới đây, chính là hi vọng hắn cứu ngươi sao?"

Thoại đồng thời âm vang lên, Ngụy Nguyên một thân vết máu chạy trốn lại đây, về mặt chặt vật cực điểm, bên hông máu không trào ra. Bỗng nhiên, Sở

ánh mắt Giang đột nhiên ngưng lại, chậm rãi rơi xuống trên người phía sau Ngụy Nguyên.

- "Giang Sở, lần trước tại Sở quận, cho ngươi chạy thoát, bất quá lần này, chỉ sợ ngươi sẽ không có vận may này." Lộ ra vẻ trào phúng, thanh niên theo sát tại phía sau Ngụy Nguyên hồ hững mở miệng nói.

- "Cẩn trọng, hải cốt có độc!"

Chạy trốn tới bên người Giang Sở, Ngụy Nguyên suy yếu tựa vào trong lòng Giang Sở, cấp bách mở miệng nói.

Hải cốt có độc!

Bây giờ đã là lần thứ hai nghe nói như thế, bất quá tin tức Ngụy Nguyên, đúng là vẫn còn hơi muộn một chút. Bây giờ, Sứu Nô Nhi rõ ràng đã trúng độc.

- "Ngụy đại tiểu thư, đến lúc này ngươi vẫn có tâm tư quan tâm người khác sao?"

Ánh mắt có chút âm lãnh, thân ảnh Chúc Ngâm Phong cũng lập tức đã xuất hiện ở phía sau thanh niên kia.

- "Xin lỗi, đã quên tự giới thiệu mình." Cũng không để ý phản ứng Ngụy Nguyên, ánh mắt thanh niên rơi xuống trên người Giang Sở, thanh niên mở miệng nói: "Nói đến, ngươi hẳn phải biết tên của ta mới đúng, tại Sở quận, tam đệ ta là người đã chết ở trên tay ngươi... Ta tên: Trương Dã!"

Trương Dã, Trương gia Nhị công tử, bây giờ rốt cục cũng đuổi tới Kinh Châu, chỉ là Giang Sở đi không nghĩ tới, đối phương, dĩ nhiên sẽ xuất hiện tại bên trong tình mộ này.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Tắt Sắt Chi Cục!

Sắt cục!

Giang Sở trước đó cũng đã cự tuyệt đồng hành cùng Ngụy Nguyên, nhưng không nghĩ cuối cùng vẫn là bị quán vào trong sắt cục này.

Không nghi ngờ chút nào, tin tức Ngụy Nguyên thông qua tình chi truyền thừa truyền đến Trương gia, cho nên mang đến cho Trương gia cảm giác nguy hiểm rất lớn, nên mới không tiếc lấy thân phận trộm tinh giả xông vào tình mộ, cũng muốn triệt để chém giết Ngụy Nguyên, đương nhiên cũng bao gồm chính mình.

- "Độc, là do các ngươi hạ?" Khuôn mặt của cô gái không hề có một tiếng động mông lung nổi lên một tầng sương lạnh, dùng âm thanh lạnh lạnh hỏi.

Liếc mắt nhìn thiếu nữ, Trương Dã lạnh nhạt nói: "Như vậy xem ra này độc nhưng là ngộ sát tên phu xe này, bất quá vậy cũng liền coi như các ngươi xui xẻo, ai cho các ngươi dĩ nhiên ngu xuẩn với đi cùng một chỗ với hắn."

- "Ta không quan tâm các ngươi có tâm tư gì, bất quá cái giá phải trả chỉ sợ ngươi trả không nổi."

Đem Sứu Nô Nhi thả xuống, thiếu nữ chậm rãi đứng dậy, một bước bước ra tóc dài không gió mà bay, sát khí lạnh đến thấu xương như ngày đông giá rét gió, lạnh lùng nhìn hướng về Trương Dã.

- "Chủ nhân, Nô Nhi còn chưa có chết... Những người này, giao cho Nô Nhi đi."

Trong miệng lần thứ hai phun ra một ngụm máu đen, Sứu Nô Nhi gắng gượng đứng dậy, thân thể hơi lay động, nhưng đúng là vẫn chặn trước người thiếu nữ.

- "Hồ đồ, ngươi an tâm trừ độc những chuyện này giao cho ta xử lý."

Thân thiết nhìn Sứu Nô Nhi một chút, thiếu nữ trầm giọng quát lớn nói.

- "Trừ độc?" Cười lạnh một tiếng, Chúc Ngâm Phong khinh thường nói: "Thực tình tán độc, đã thấm vào bên trong bản mạng tinh của hắn, trừ phi tự hủy bản mạng tinh, bằng không độc này ai cũng giải không được."

Độc này vốn là dùng để đối phó Giang Sở, thâm độc cực điểm, căn bản cũng không có thuốc giải. Tự hủy bản mạng tinh, đó là thảm liệt đến mức nào?

Ngưng luyện ra bản mạng tinh, bản mạng tinh đó là khởi nguồn sức mạnh, một khi hủy diệt bản mạng tinh, con người trở nên vô dụng, đừng nói tu luyện, có thể sống sót hay không đều không nhất định.

Đặc biệt là dưới tình huống này, coi như là có quyết tâm ‘trắng sứt tay’, phá hủy bản mạng tinh, thì lấy cái gì để chiến đấu?

- "Lâm Bàn đâu? Bày xuống sát cục như vậy, chính hấn chẳng lẽ không đến sao?"

Cũng không để ý tới Chúc Ngâm Phong, ánh mắt Giang Sở chậm rãi phóng tầm mắt hướng về xa xa, hờ hững mở miệng hỏi ngược lại.

Sự tình đến mức độ này, Giang Sở làm sao còn có thể đoán không ra chân tướng, lợi dụng hải cốt Dạ Ma Tinh chủ hạ độc, tác phẩm như vậy bất kể là Trương Dã hay là Chúc Ngâm Phong, chỉ sợ không làm nổi. Giải thích duy nhất, đó là tên nhĩ tử thành chủ Kinh Châu kia.

"Đừng, đừng, đừng."

Âm thanh Giang Sở vừa rơi xuống, xa xa bên trong bóng tối bỗng nhiên vang lên một tiếng vỗ tay lạnh lạnh.

- "Ta rất thích người thông minh, bất quá ngươi phản ứng lại quá muộn." Thân nhiên từ bên trong bóng tối đi ra, trong tay Lâm Bàn cầm một cái quạt giấy, thanh âm chậm chạp nói: "Vận khí của ngươi cũng không tồi, lại có người giúp ngươi chịu chết chịu đựng độc tố bên trong hải cốt này."

Cái gọi là người chết thể, tự nhiên chính là Sưu Nô Nhi, nếu không phải nhờ số trời run rủi, hấn đi trước luyện hóa sức mạnh bên trong hải cốt, bây giờ người trúng độc, chỉ sợ là Giang Sở.

Từ lúc mới bắt đầu, đây chính là sát cục Lâm Bàn bố trí, thậm chí cả tin tức đi hải Dạ Ma Tinh chủ cùng địa đồ tất cả đều là hấn cố ý thả ra làm thế chính là dẫn Giang Sở mắc câu.

Đương nhiên, tin tức này không thể trực tiếp nói cho Giang Sở, bởi vì chỉ cần Giang Sở cùng trộm tình giả là địch, liền có thể lấy được tin tức này.

Tình không ảo cảnh, cảm ngộ bản mạng tinh của Giang Sở chính là Dạ Ma Tinh, một khi chiếm được tin tức này, thì tuyệt đối sẽ mắc câu, bởi vì hải cốt Dạ Ma Tinh chủ cũng không phải là giả.

Đương nhiên sớm nhận được tin tức từ thành chủ Kinh Châu trước tiên Lâm Bàn đã sớm chạy tới chỗ hải cốt động chân động tay. Kể cả cây đoản kiếm kia cũng đều có vấn đề chỉ là đoản kiếm còn chưa có ai chạm qua độc trên hải cốt này nhờ số trời run rủi bị Sưu Nô Nhi chịu thay. Trái lại Giang Sở tránh được một kiếp.

- "Ta nếu không trúng độc, bằng ngươi lưu được ta sao?" Ánh mắt lạnh lẽo, Giang Sở một tay cầm kiếm, uy nghiêm đáng sợ hỏi ngược lại.

- "Hạ độc bất quá chính là phòng ngừa vạn nhất mà thôi, chỉ cần có thể đưa ngươi đưa tới đây, lẽ nào ngươi còn có thể xoay chuyển cục diện hay sao?" Quạt giấy vừa thu lại, Lâm Bàn ngạo nghễ nói: "Cô nương này ngược lại là đẹp đấy, sau khi ngươi chết, bốn thiếu gia thì sẽ thay ngươi dạy dỗ."

Trong khi nói chuyện, ánh mắt Lâm Bàn rơi xuống trên người thiếu nữ kia, trong mắt nóng rực.

Dung mạo tuyệt mỹ của thiếu nữ kia cùng khí chất lạnh lạnh, đối với người đàn ông, chính là sự mê hoặc nguy hiểm chết người.

- "Ngươi muốn chết!"

Không chờ Giang Sở trả lời, trước tiên Sưu Nô Nhi gầm lên như lời đinh : "Ngươi tính là thứ gì, cũng dám đối với vô lễ chủ nhân ta?"

Tuy bản thân trúng kịch độc, khi nghe lời nói của Lâm Bàn, Sưu Nô Nhi cũng phẫn nộ, một bước bước ra, mặt đất một trận rung động, năm đám thép âm âm đập ra, quyết chí tiến lên.

"Àm!"

Cảm nhận được khí tức mãnh liệt trên người Sưu Nô Nhi, Trương Dã cũng đồng thời bắt đầu động, một quyền tương tự đập ra cản lại thế tới Lâm Bàn. Rền khẽ một tiếng, Sưu Nô Nhi lùi lại bảy bước, oa một tiếng phun ra một ngụm máu đen.

- "Ồ?" Vẫy vẫy tay có chút tê tê, Trương Dã vô cùng kinh ngạc nhìn Sưu Nô Nhi nói: "Ngươi dĩ nhiên có thể chế trụ độc tính?"

- "Nô Nhi, ngươi lui ra!" Nhìn thấy Sưu Nô Nhi lần thứ hai bị thương, thiếu nữ không nhịn được lần thứ hai lên tiếng nói.

- "Chủ nhân, chỉ cần Nô Nhi còn có một hơi, thì sẽ không để bất luận người nào xúc phạm tới người." Dùng sức lắc lắc đầu, Sưu Nô Nhi cố chấp lần thứ hai bước ra một bước, mắt nhìn chòng chọc Trương Dã: "Bất kể là ai, chỉ cần bất kính đối với tiểu thư, nhất định phải chết."

Một câu nói, một động tác, trong một sát na, trên người Sưu Nô Nhi bỗng nhiên tuôn ra chiến ý dọa người, khốc liệt mà khủng bố.

Căn bản không cho Trương Dã cơ hội trả lời, Sưu Nô Nhi quát lên một tiếng lớn, bấp thịt tăng vọt, bằng tư thái cuồng bạo cùng Trương Dã va chạm.

Không có một chút hoa xảo nào, thậm chí chiêu thức cũng đều đơn giản đến cực hạn, chính là lấy sức mạnh cường hấn nhất mạnh mẽ công kích, hơn nữa, hoàn toàn không thêm để ý thương thế của mình, hầu như hoàn toàn là tư thái lấy mạng đổi mạng.

- "Hảo thân thể cường hấn." Không nhịn được than thở một câu, khí thế trên người Trương Dã đột nhiên dâng cao, tinh lực từ trên người lên tới một loại

mức độ cực kỳ khủng bố, lần thứ hai đem Sứu Nô Nhi áp chế xuống.

Bây giờ Sứu Nô Nhi bị độc tính thực tính tán ăn mòn, căn bản không cách nào vận dụng tinh lực, hoàn toàn là tại dựa vào thân thể mạnh mẽ chiến đấu, nhưng là dù vậy, cũng vẫn như cũ nắm giữ sức chiến đấu đáng sợ, ngay cả là Trương Dã cũng không nhận được trở nên động dung.

- "Động thủ đi." Mí mắt hơi nhảy một cái, Lâm Bàn tựa hồ không lo lắng chuyện này, mở miệng phân phó.

Một câu này bao gồm cả Chúc Ngâm Phong ở bên trong, mọi người đồng thời ra tay, đem Giang Sở cùng thiếu nữ kia triệt để vây ở bên trong.

Lần này bọn họ theo Trương Dã đến đây có tới hơn ba mươi người, mỗi một cái đều là cao thủ ngưng luyện ra bản mạng tinh, bây giờ đồng thời ra tay, uy thế ngập trời, ngay cả là Giang Sở cùng thiếu nữ cũng không nhận được vì đó biến sắc.

Muốn từ bên trong số đông như vậy mà thoát ra tất nhiên phải là một hồi huyết chiến. Nhưng mà trước khi Giang Sở xuất thủ, Trương Dã một chương đánh ra, đem Sứu Nô Nhi đánh bay, cũng đồng thời đè xuống hy vọng cuối cùng.

Cực nóng khí tức giống như phản thiên liệt diễm, tại trong tinh mộ âm u này có vẻ cực kỳ chói mắt. Áo nghĩa võ học, Liệt Dương chương!

Cuồng phong dâng lên tình tức uy thế ngập trời thậm chí không phải nhóm người áo đen trước đó phóng thích tử vong chi hoa có thể so sánh với bởi vì đây mới là áo nghĩa võ học hoàn chỉnh.

"Ngưng Tinh Cảnh! !!"

Lạnh lùng mở miệng, thiếu nữ gần như là liếc mắt đã nhìn thấu thực lực Trương Dã. Đây căn bản không phải sức mạnh dưới Ngưng Tinh Cảnh có khả năng phát ra! Trương Dã cũng không phải là tiếp cận Ngưng Tinh Cảnh, mà là chân chính đã là cường giả Ngưng Tinh Cảnh.

Trước đó Hải Lan đã đề cập tới, tuy rằng cường giả Ngưng Tinh Cảnh trở lên không cách nào đi vào, thế nhưng nếu như là sau khi đi vào, mới đột phá Ngưng Tinh Cảnh vậy thì sẽ không bị hạn chế. Không nghi ngờ chút nào, Trương Dã chính là loại người này!

Tại bên trong tinh mộ này, nhân vật như Trương Dã, mới thật sự là người đáng sợ nhất. Từ lúc mới bắt đầu, Trương Dã đã căn bản không đem Giang Sở để vào trong mắt, không phải tự đại ngông cuồng, mà là bởi vì hắn đã bước chân vào Ngưng Tinh Cảnh.

Nếu như nói, trước đó huyết chiến còn có một tia hi vọng sống, như vậy giờ khắc này sau khi Trương Dã bộc lộ ra thực lực Ngưng Tinh Cảnh thì gần như là thập tử vô sinh 'tất sát chi cục' (cục diện bị giết chết là dĩ nhiên). Đến giờ phút này sắc mặt Giang Sở nhất thời biến thành cực kỳ khó coi.

Tầng tầng cơ quan, mỗi một bước đều bị Lâm Bàn tính toán ở bên trong, đây còn là kết quả chính mình bất ngờ cùng thiếu nữ bọn họ gặp nhau nếu chỉ có chính mình một người, cái này thì một cái cơ hội giãy dựa cũng không có.

Ánh mắt rơi xuống trên người Trương Dã, trong tay cầm kiếm Giang Sở không tự nắm thật chặt.

- "Xin lỗi, là ta liên lụy các ngươi!"

Trúc kiếm khẽ giương lên, Giang Sở bình tĩnh nhìn về phía thiếu nữ nói: "Ta sẽ giúp ngươi ngăn cản bọn họ, ngươi mang theo Sứu Nô Nhi đi đi."

Giang Sở tuy là kiêu ngạo, tuy rằng rơi xuống tình cảnh này hẳn phải chết, hẳn cũng không hề nghĩ kéo thiếu nữ cùng Sứu Nô Nhi bám lấy một tia hi vọng sống, mà là lấy kiếm trong tay mình, một mình nghênh địch, cho thiếu nữ một cái cơ hội chạy trốn.

Lựa chọn như vậy có lẽ có chút ngốc nghếch, nhưng mặc dù cho lựa chọn lại Giang Sở cũng đồng dạng sẽ làm ra quyết định này.

Kiều ngạo kiêu, kiêu ngạo kiêu khách!

Nghe vậy, thiếu nữ cũng rốt cục trở nên động dung, ở tình huống như vậy, nàng tự nhiên có thể cảm nhận được sự chân thành của Giang Sở, đây cũng không phải là làm bộ làm tịch, mà là chân chính muốn lấy sinh mệnh cùng máu tươi đổi lấy.

Lẳng lẳng nhìn Giang Sở vài giây, ánh mắt thiếu nữ lạnh lạnh cũng bắt gặp nhiều hơn mấy phần nhu hòa, nhẹ giọng nói.

- "Ngươi người này, quả nhiên không đến nỗi chán ghét như vậy."

Cười khổ một cái, Giang Sở cũng không trả lời, chỉ là chậm rãi bước ra một bước, kiếm ý bao phủ mà ra, trúc kiếm điểm nhẹ, đem hai người trước hết xông qua mạnh mẽ ép trở lại.

- "Tuy rằng vậy làm phiền phức là ngươi mang đến, bất quá đừng quên chúng ta nói tạm thời liên thủ."

Cũng không hề theo lời rút đi, thiếu nữ trong im lặng, từ trong lồng ngực móc ra một đôi găng tay bằng tằm ti mang vào, lạnh lùng nhìn mọi người mở miệng nói: "Nếu các ngươi muốn chết như vậy, ta liền thỏa mãn các ngươi!"

Dứt tiếng, thiếu nữ đột nhiên gia tốc, thân thể mang theo một đạo hư ảnh, lướt qua Giang Sở, thẳng xông vào trong đám người này.

- "Tuyệt lớn... Bay tán loạn!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Thất Vọng Cùng. . . . Lựa Chọn!

Băng tuyết áo nghĩa!

Từ lúc thiếu nữ cùng Giang Sở gặp nhau tới giờ, bây giờ mới là lần đầu tiên ra tay, nhưng vừa ra tay, uy thế đủ để khiến người ta kinh hãi.

Áo nghĩa – tuyết lớn ngập trời.

Đầy trời hàn ý hoa tuyết phiêu tán bao phủ thiên địa chỉ trong vài hô hấp cái hoa tuyết như nhu hòa kia hóa thành từng mảnh lưỡi đao xoay tròn theo gió tuyết không khác gì công kích.

"Phốc!"

Vén vẹn là trong một sát na, bên trong tuyết này đã có thêm một vết màu máu, điểm lệ loá mắt, nhưng cũng thu hút tâm thần người ta.

Lấy sức một người trong nháy mắt cứng rắn chống đỡ hơn hai mươi người, còn có thể chiếm thượng phong tuyệt đối, thực lực như vậy, không thể nghĩ ngờ cũng đã đạt đến ngưỡng cửa Ngưng Tinh Cảnh cường giả. Nhưng Giang Sở nhưng có thể cảm giác đến, bản thân thiếu nữ vẫn chưa đạt tới Ngưng Tinh Cảnh.

- "Chủ nhân!"

Cảm nhận được đầy trời phong tuyết, Sứ Nữ Nhi trong miệng i phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt đỏ đậm, cả người tựa hồ cũng điên cuồng lên. Ánh mắt hơi ngưng lại, Giang Sở chợt cũng cảm nhận được một tia dị thường.

Sắc mặt của cô gái quá trắng bệch, phảng phất trong nháy mắt mất đi hết thấy màu máu, xung quanh cơ thể tuyết lớn tung bay, tăng thêm lạnh lạnh ngạo ý, dưới vẻ mặt lạnh lẽo, mang theo một phần khốc liệt, khiến người ta tim đập thình thịch đồng thời cũng thương tiếc vạn phần. Nữ tử như vậy vốn là nên được ngàn vạn sủng ái mà giờ khắc này lại bị bức không thể không cùng vật lộn với sống chết.

- "Trung cấp áo nghĩa võ học!"

Trong mắt loé ra một vẻ kinh ngạc, xa xa Lâm Bản nhìn thiếu nữ, đầu ngón tay hơi chỉ vào, ánh mắt càng ngày càng âm u.

- "Lấy lực lượng nửa bước Ngưng Tinh, mạnh mẽ thôi thúc trung cấp áo nghĩa võ học, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể kiên trì bao lâu."

Dứt tiếng, trong tay Lâm Bản một hơi đánh ra bảy tám phù, hoàn toàn không để ý sự sống còn những người khác, tàn nhẫn kiên quyết.

Liệt điểm phù!

Giống nhau lúc ở bên trong tinh không ảo cảnh phóng thích liệt điểm phù, nhưng mà lần này một hơi chính là bảy tám, trong giây phút liệt điểm bộc phát ra cùng hoa tuyết tung bay va chạm, tại bên trong khoảnh khắc này trên bầu trời tạo thành cảnh tượng Băng Hỏa giao hòa kỳ ảo.

Nói riêng về uy lực, cho dù là bảy đạo liệt điểm phù, cũng tuyệt đối so được với trung cấp áo nghĩa võ học. Nhưng đừng quên bản thân thiếu nữ cũng không phải là cường giả Ngưng Tinh Cảnh, mạnh mẽ thôi động băng tuyết áo nghĩa, uy lực cũng đồng dạng nhiều nhất chỉ có sáu thành.

Phần thiên liệt điểm vừa ra, áp lực trên người thiếu nữ bỗng nhiên tăng vọt, vốn khuôn mặt tái nhợt, càng là giống như như băng tuyết vậy, trắng bạch gần như trong suốt.

Đương nhiên, xui xẻo nhất vẫn là những người kẹp ở giữa kia, dưới Băng Hỏa song trọng giáp công. Trong vài hô hấp, đã có một nửa nhân bị giết chết, ngay cả cơ hội đào tẩu đều không có.

"hống!"

Hai mắt đỏ ngầu trong lúc đó, mơ hồ có huyết lệ nhỏ xuống, nguyên vốn Trương Dã đã bị ép không có lực lượng phản kích Sứ Nữ Nhi, theo một tiếng phần nộ gào thét này, khí thế tăng vọt.

Trong nháy mắt, Sứ Nữ Nhi bỗng nhiên bị đánh lặn trên mặt đất, y phục trên người đột nhiên bị căng nứt, hung lệ khí hóa thành nồng đậm sát khí, phá tan phía chân trời.

"Hào súc sinh, nguyên lai là hung thú biến thành sao, không trách được thực tình tán cũng có thể bị ngươi áp chế lại."

Ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, Trương Dã lui ra một bước, cười lạnh một tiếng, cũng rút cục xoay tay từ phía sau lưng rút ra chiến đao.

"hồng!"

Lần thứ hai gào lên một tiếng phấn nộ, Sứ Nữ Nhi dĩ nhiên đem bản thể hiện ra, rõ ràng là một con mãnh hổ màu đỏ thẫm, ngửa mặt lên trời rít gào, oai vũ rung trời.

- "Nếu ngươi không có trứng độc, ta lập tức quay đầu bỏ đi, bất quá bây giờ ngươi chỉ là một thân hổ cốt chỉ tiện nghi ta thôi." Trong mắt loé ra vẻ kiêu dè nhỏ bé không thể nhận ra, chợt hóa thành vẻ tham lam, Trương Dã nắm chặt chiến đao, từ trên mặt đất nhảy lên, lấy tư thế khai sơn (phá núi) đánh xuống.

Hỏa diễm bao phủ chiến đao, cực nóng liệt diễm theo đao vòng lại vền vền là đao phong đủ để làm sắt nóng chảy đá nát vụn.

Hổ yêu khát máu, dù cho tại bên trong yêu thú cũng là tồn tại cực kỳ cao quý, nếu là trạng thái đỉnh cao, cho dù là thực lực Trương Dã nhân lên gấp đôi cũng chỉ có quay đầu bỏ chạy. Thế nhưng, bây giờ dưới thực tình tàn ăn mòn, thực lực nhưng nhiều nhất chỉ có thể phát huy được ra ba phần mười. Đối với Trương Dã mà nói, không thể nghĩ ngờ đó là cơ hội chém giết tốt nhất, một khi thành công, khát máu Hổ yêu hổ cốt, đủ để khiến hắn ung dung luyện thể, đem thực lực đại đại tăng lên một bước.

Ngược lại là Giang Sở tại trong chiến đấu không thể xen tay vào được. Bất kể là Trương Dã hay là liệt diễm phù đều không phải hắn có thể chống đỡ, không có bản mạng tinh, loại chênh lệch thực lực tuyệt đối này căn bản là không phải dựa vào tự tin cùng kiếm thuật có khả năng bù đắp.

Ánh mắt hướng về thiếu nữ, Giang Sở trong lòng lặng lẽ một hồi. Không trách được Sứ Nữ Nhi vẫn gọi nàng chủ nhân, nguyên lai Sứ Nữ Nhi vốn là yêu thú nàng nuôi dưỡng, hay hoặc là... Thiếu nữ bản thân cũng là yêu thú?

- "Đóng băng ngàn dặm!"

Trên trán, một diễm băng tinh hiện ra, ngôi sao óng ánh long lanh huyền diệu hiện ra trên đỉnh đầu, cũng trong nháy mắt đem thiếu nữ thực lực tăng lên tới một mức độ chưa từng có, phong tuyết giá lạnh đem liệt diễm tiêu diệt non nửa.

Bản mạng tinh!

Dưới chân chính tử chiến, thiếu nữ rút cục lấy ra bản mạng tinh, đem này cội nguồn sức mạnh phóng thích mà ra, đôi lấy công kích kinh khủng nhất.

Băng tuyết áo nghĩa vào đúng lúc này, đạt đến đỉnh cao, thậm chí đã tựa hồ không kém gì cường giả Ngưng Tinh Cảnh chân chính tự mình thi triển.

Nói là đóng băng ngàn dặm tự nhiên là khoa trương, thế nhưng trong một sát na, đem thiếu nữ vị trí khoảng cách gần trăm mét hoàn toàn bị hàn băng phong tỏa nhưng là rất dễ dàng.

Dưới hàn băng lãnh khốc bất kể là liệt diễm phù hay là Trương Dã đồng loạt bị bức lui, chỉ có thể trở mắt nhìn hàn băng đem bọn họ cùng thiếu nữ, Giang Sở đám người tách ra.

"Khái!"

Kèm theo kịch liệt tiếng ho khan, thiếu nữ khóe miệng tràn ra một ngụm máu, ánh mắt nhưng trước sau lạnh lẽo như một.

Băng tuyết tinh (sao băng), từ trong cơ thể bức ra, mờ ảo trên đỉnh đầu phóng thích băng tuyết áo nghĩa làm trên thực tế, bị ép tới mức này thiếu nữ đã sức cùng lực kiệt.

Lâm Bàn bố trí, so với trong tưởng tượng của nàng, còn đáng sợ hơn nhiều, mặc dù thủ đoạn bây giờ đã hết, cũng không còn cách nào phá tan tất sát chi cục này.

Há miệng, Giang Sở muốn nói cái gì nhưng lại không cách nào nói ra, đến mức độ này, chẳng lẽ là một câu xin lỗi có thể giải quyết sao?

Giống nhau trước hấn suy nghĩ vậy, thiếu nữ đồng dạng dùng máu tươi cùng sinh mệnh, bảo vệ hấn cùng một tia hi vọng sống.

- "Ha ha, thú vị Giang Sở, không ngờ rằng tại bên trong tinh mộ này, che chở cho ngươi dĩ nhiên lại là một cái trộm tinh giả."

Tại thiếu nữ trước đó dùng sức mạnh bản mạng tinh triệt để tiêu hao hết, bất kể là Trương Dã hay là Lâm Bàn đều không có năng lực đánh nát tuyết băng. Đương nhiên, bây giờ bọn họ muốn làm, cũng vền vền chính là chờ đợi mà thôi, tùy theo thời gian trôi đi, thiếu nữ cũng triệt để sức cùng lực kiệt.

Đến lúc này Giang Sở đối với bọn họ chính là cá nằm trên thớt tùy thời hiếp đáp mà thôi.

Sắc mặt Lâm Bàn tràn đầy châm chọc, lạnh lùng nhìn Giang Sở cùng thiếu nữ bị đóng băng ở bên trong, không có kỳ chút nào giấu cợt nói.

- "Vị cô nương này, ngươi biết, ngươi không tiếc lấy sinh mệnh bảo vệ đồng bạn là ai không?"

Bất luận cái dạng gì trào phúng bản thân cũng không cách nào làm thiếu nữ trở nên động dung, thế nhưng một câu nói kia, nhưng lại làm cho ánh mắt

thiếu nữ vì đó ngưng lại.

Gần như là theo bản năng, ánh mắt thiếu nữ cùng Sứu Nô Nhi đồng thời rơi xuống trên người Giang Sở.

Giang Sở cũng không hề giải thích, vào lúc này, giải thích cũng căn bản cũng không có ý nghĩa.

- "Hắn căn bản không phải đồng bạn của ngươi, mà là người Tinh Điện ngươi chán ghét nhất, hắn tiến vào tinh mộ, duy nhất mục đích, chính là chém giết trộm tinh giả!" âm thanh Lâm Bản tràn đầy sức mê hoặc, nội dung càng là dị thường chấn động, đủ khiến thiếu nữ bỗng nhiên biến sắc.

- "Ba cái đầu người trộm tinh giả, thì có thể đổi lấy một môn cấp thấp ảo nghĩa võ học, mười cái đầu người, đổi lấy tư cách bái nhập Tinh Điện. Ngươi ngẩng đầu nhìn xem, bây giờ, nơi này có bao nhiêu người đầu ? Những này đủ khiến hắn kiếm khoản lớn ." Không có một chút kiêng kỵ nào, tiếng cười Lâm Bản âm lãnh, xa xa bay vào bên trong hân băng, rơi vào trong tai thiếu nữ cùng Sứu Nô Nhi.

- "Đây chính là ngươi không tiếc lấy sinh mệnh bảo vệ đồng bạn, chờ hắn thoát vây, hắn sẽ không có nửa phần cảm kích đối với các ngươi mà sẽ dùng đầu lâu các ngươi, làm nền cho con đường thanh danh của hắn."

Đây là đối lập rõ ràng, Lâm Bản căn bản không cần kiêng kỵ cái gì, đến thời điểm này, hắn dĩ nhiên nắm chắc phần thắng.

Hắn chỉ là muốn lấy phương thức này đến khuấy động nhân tâm Giang Sở cùng thiếu nữ, nhìn bọn họ so đầu, sau đó là quá trình nhanh chóng từ vong.

"hồng!"

Chỉ bằng thân thể suy yếu cực điểm lại nghe được Lâm Bản nói, Sứu Nô Nhi vẫn là không nhìn được gắng gượng đứng dậy, hướng về phía Giang Sở cái miệng mở ra lớn như chậu máu, phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ cực điểm.

- "Hắn nói... Là sự thật sao?" Thiếu nữ vẻ mặt cũng là trước sau như một lạnh nhạt, không nhìn ra chút tâm tình dao động nào, chỉ là nắm đấm yên lặng nắm chặt, cũng đã không hề có một tiếng động hiển lộ ra sự phẫn nộ của nàng.

- "Ngươi là người Tinh Điện?"

Nàng cho rằng Giang Sở không phải một cái tiểu nhân xảo trá, vì lẽ đó không tiếc liều mạng, cũng nguyện ý bảo vệ này đồng bạn tranh thủ một tia hi vọng sống cuối cùng, nhưng không nghĩ đến cuối cùng mới biết được cái gọi là đồng bạn này căn bản chỉ là muốn lợi dụng nàng, thậm chí muốn dùng đầu của nàng để đổi lấy lợi ích.

Đây cũng không phải là phẫn nộ có khả năng hình dung. Nhưng mà, thiếu nữ nhưng cũng không hề biểu hiện ra, trong ánh mắt không phải phẫn nộ, mà là một loại thất vọng thấu xương.

Phảng phất, đối với này toàn bộ thế giới đều mất đi một tia hi vọng cùng tín nhiệm cuối cùng.

Lặng lẽ gạt đầu, Giang Sở nhẹ giọng nói: "Không sai, ta thật sự là người Tinh Điện."

Không cần biện giải, bởi vì hắn vốn là người Tinh Điện, tiến vào tinh mộ ngoại trừ muốn mượn cơ hội ngưng luyện bản mạng tinh chính là vì săn bắt trộm tinh giả.

Đương nhiên, cùng thiếu nữ gặp nhau, cũng không ở trong kế hoạch Giang Sở cũng chưa rắp tâm hại người. Nhưng, điều này căn bản là không có cách nào giải thích, cũng không phải là ngôn ngữ trắng đen nào có thể giải thích rõ ràng.

- "Chúc mừng ngươi, mục đích của ngươi đã đạt được ." Hờ hững quét Giang Sở một chút, thiếu nữ lạnh lẽo mở miệng nói: "Bất quá, ngươi tựa hồ cũng không cách nào sống sót rời khỏi! Cùng những nguy quân tử Tinh Điện kia như nhau, các ngươi tổng thể tính toán người mình... . Thật đáng tiếc, ta không có thể giúp ngươi thành công. Đầu ta sợ là trở thành thù lao của đối thủ ngươi."

Dưới thất vọng thấu xương, bản mạng tinh đỉnh đầu thiếu nữ cũng càng ngày càng ảm đạm xuống, tựa như lúc nào cũng khả năng triệt để thoát lực.

Cho dù là dưới tuyệt cảnh này, đối mặt tử vong cùng lửa gát, thiếu nữ cũng từ đầu đến cuối không có cúi đầu, lãnh lạnh dường như bên trên tuyết sơn toả ra băng liên, mỹ kinh tâm động phách.

- "Chúng ta, không hẳn liền nhất định sẽ chết."

Trầm mặc chốc lát, Giang Sở cũng không hề giải thích, mà là bình tĩnh nói ra một câu nói như vậy.

Không có bản mạng tinh, thì không có tư cách nhúng tay vào chiến đấu bây giờ, càng không có tư cách xoay chuyển chiến cuộc.

Nhưng, Giang Sở cũng không phải là không có khả năng lập tức ngưng luyện ra bản mạng tinh. Bởi vì, ở chỗ này còn có nửa cổ hải cốt... Nửa thuộc về hải cốt Dạ Ma Tinh chủ.

Cứ việc hải cốt này... . Có độc!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Trời Tối, Thỉnh Nhắm Mắt

Thiếu nữ nguyên vốn đã mất đi thần thái con mắt, giờ khắc này, tràn đầy chấn động.

Thiếu nữ nguyên con mắt thần thái đã mất đi giờ khắc này tràn ngập chấn động. Tại khoảng cách này, nàng có thể thấy rõ ràng Giang Sở từng bước đi đến phía hải cốt, nhìn thấy Giang Sở mỉm cười thông dong nắm lên hải cốt sau đó bình tĩnh hai mắt nhắm lại

Hải cốt có độc!

Ngay cả là Sứ Nô Nhi khát máu hồ yêu này, bây giờ cũng đã bị thực tình tán độc dẫn vật hầu như không thể động đậy.

Thế chất Giang Sở cùng Sứ Nô Nhi yêu thú bọc này căn bản không thể nào đánh đồng, một khi bị thực tình tán ăn mòn, hầu như không có khả năng may mắn thoát khỏi.

Trước tiên không nói, Giang Sở có thể thuận lợi hay không mượn hải cốt này ngưng luyện ra bản mạng tinh, cho dù là ngưng luyện ra bản mạng tinh, tại dưới loại trạng thái kịch độc này, hẳn có thể duy trì sức mạnh bao lâu?

Mặc dù coi như thật có thể chém giết đối phương, dưới sự phát tác của thực tình tán đồng dạng vẫn là khó thoát khỏi cái chết?

Căn bản không phải là hi vọng có một tia cơ hội sống sót mà là dùng tính mạng để đổi lấy cơ hội chạy trốn cho nàng.

Bất luận Giang Sở giải thích thế nào, cũng không thể đánh động nàng, trong lòng thất vọng nguội lạnh như tro, nhưng cử động như vậy, nhưng không thể nghi ngờ khiến cho trong lòng thiếu nữ lần thứ hai nổi lên một cơn sóng lớn nơi trái tim khoảnh khắc lúc Giang Sở nắm chặt hải cốt trong mắt ngưng trệ.

Có người, có một số việc cũng không cần giải thích. Giờ khắc này, thiếu nữ biết rõ rằng chính cuộc đời mình vĩnh viễn không quên được nụ cười ấy.

Trong giây lát, bản mạng tinh nơi đỉnh đầu thiếu nữ đột nhiên sáng hẳn lên.

Trong lòng một lần nữa dấy lên một tia hi vọng. Thiếu nữ cũng không thể xác định Giang Sở nhất định có thể thành công, thế nhưng nàng cũng không cho phép, cục diện bây giờ lúc Giang Sở thất bại trước đó bị đánh vỡ.

Sứ Nô Nhi vẫn duy trì trạng thái hóa thân yêu thú như cũ vẫn, dần suy yếu nằm ngoài bên người thiếu nữ bây giờ cũng đồng dạng nổi lên chấn động. Cách đó không xa, ánh mắt Ngự Nguyên càng phức tạp hơn.

Nàng so đầu bất luận người nào đều rõ ràng, Giang Sở cũng không phải là như Lâm Bản dạng người tính kế kia.

Thiếu niên giống như năm đó trước rừng trúc điều khắc trúc, Giang Sở đều là vẫn đơn giản như vậy so với trúc kiếm trong tay hẳn càng đơn giản hơn. Người kiêu ngạo như vậy căn bản luôn khinh thường những lời nói lừa lừa dối dối.

Trời càng ngày càng âm trầm.

Khí tức bên trong hải cốt cuộn cuộn không ngừng tràn vào thân thể Giang Sở, hòa vào mỗi một phần tinh lực trong cơ thể hẳn sau đó lấy tinh lực này vận chuyển, thời điểm dạ chi quy tắc, chậm rãi ngưng tụ thành tinh ở trong người.

Từ lúc bên trong tinh không ảo cảnh, Giang Sở cũng đã hoàn thành quá trình nhận biết đối với bản mạng tinh, hẳn thiếu hụt thiếu, vền vền chỉ là một cái cơ hội tiến một bước cảm ngộ quy tắc, liền có thể nước chảy thành sông ngưng luyện ra được bản mạng tinh.

Mà bây giờ, này nửa cụ hải cốt Dạ Ma Tinh chủ, không thể nghi ngờ để hẳn có thể trong thời gian ngắn nhất hiểu ra dạ chi quy tắc, thích ứng khí tức Dạ Ma Tinh.

Từ lúc nắm chặt hải cốt đến lúc hoàn toàn hấp thu những sức mạnh này, Giang Sở chỉ dùng vền vền không tới một phút thời gian.

Vết máu từ Giang Sở thân thể chậm rãi chảy ra, thời điểm đang hấp thu những sức mạnh này, độc tính thực tình tán cũng đồng dạng lan ra. Một phút thời gian, dĩ nhiên thất khiếu Giang Sở chảy máu .

Dưới sự ăn mòn thực tình tán chính là cùng hẳn đang thi chạy, chỉ cần cảm ngộ chậm một chút, còn không chờ hẳn ngưng luyện thành công bản mạng tinh thì đã bị độc giết trước tiên.

Bên ngoài hàn băng Lâm Bản rốt cuộc cũng cảm giác được một tia dị thường. Bây giờ, bên trong hàn băng thật sự là quá an tĩnh, cái này là quá yên tĩnh, tạo cho hẳn một loại dự cảm cực kỳ bất an, chỉ là hẳn căn bản là nghĩ không ra, bây giờ Giang Sở hoặc là thiếu nữ, còn có thể dựa vào cái gì mà tự cứu mình.

Một phút thời gian cũng không lâu, nhưng đối với Lâm Bản mà nói đồng dạng độ như một năm.

Bản mạng đỉnh đầu Thiếu nữ tình không ngừng tản ra khí tức băng tuyết gắt gao ôm lấy người băng, một phút thời gian ngắn ngủi cũng đã làm cho nàng giống như đèn cạn dầu, bản mạng tình tiêu hao rất nghiêm trọng, cho dù là sống sót, cũng phải có một thời gian dài mới có thể khôi phục sức mạnh bản mạng tình.

Ý thức đã hơi có chút mơ hồ, thiếu nữ vẫn quật cường chống đỡ thân thể, bất luận thế nào nàng muốn xem cái kết cục cuối cùng.

Nhìn Giang Sở cái tên người Tinh Điện này đến tốt cùng có thể hay không phá vỡ tử cục, lại có phải hay không sẽ mang đầu của nàng đi đổi lấy lợi ích.

Không nhìn tới kết quả trước đó, bất luận nhiều thống khổ, nàng cũng muốn kiên trì, giờ khắc này cũng là niềm tin duy nhất của nàng.

"Răng rắc!"

Một thân xương cốt âm thanh vỡ vụn đột nhiên vang lên, hài cốt nắm trong tay Giang Sở trong nháy mắt hóa thành bột phấn. Sau một khắc, hai mắt Giang Sở vẫn nhắm, đột nhiên mở ra!

Trong hai mắt, mơ hồ mang theo một tia huyết sắc, đó là dưới độc tính phát tác máu tươi từ trong mắt chảy ra. Nhưng mà, một đôi màu máu này nhưng lại lộ ra tình mạng khó có thể hình dung, tựa hồ phải nhìn thấu bầu trời âm u này.

Một tay cầm kiếm, Giang Sở một bước bước tới đã xuất hiện ở bên người thiếu nữ, nhẹ nhàng ôm lấy cái thân thể lão đảo muốn ngã kia : "Được rồi, người làm đã nhiều lắm rồi, chuyện kể tiếp... Giao cho ta đi."

Âm thanh Giang Sở rất nhẹ, nhưng phảng phất mang theo ma lực khó nói lên lời. Nguyên bản ý thức cũng đã mơ hồ, nghe câu nói Giang Sở lại càng ngày càng mệt mỏi, thiếu nữ gần như là theo bản năng tựa vào trong lòng Giang Sở, im lặng không lên tiếng, bản mạng tình trên đỉnh đầu chậm rãi trở về trong cơ thể, cũng làm cho khu vực đóng băng bắt đầu chậm rãi tan chảy.

Đem thiếu nữ khinh khê đặt ở trên lưng khát máu hổ yêu, cánh tay trắng nõn của Giang Sở lặng lẽ cầm kiếm một bước bước ra. Một bước này, ung dung bước ra phạm vi hàn băng bao phủ.

Một giây sau, thân ảnh Giang Sở đã xuất hiện ở trong tầm mắt Trương Dã cùng Lâm Bản.

- "Rốt cục đi ra sao?" Trong mắt lộ ra sát khí, chiến đao trong tay Trương Dã đột nhiên vung lên, giậm chân lưu lại một cái dấu chân thật sâu trên mặt đất, khí thế như lôi đình đánh tới.

Giờ khắc này như tiếng chuông báo hiệu để cho vô cùng phần nộ cùng bất an hết thảy đều bạo phát ra trên một đao kia.

Cực nóng hỏa diễm nương theo trường đao mà động, như sao băng từ phía chân trời bay tới.

"Vù!"

Trúc kiếm khê giương lên, thân ảnh Giang Sở trong nháy mắt hòa tan vào trong bóng tối, phảng phất lúc này biến thành một bộ phận của đêm đen, căn bản không tìm được chút nào tung tích.

- "Dạ Ma Tinh? !"

Lâm Bản tại trước tiên làm ra phản ứng, trong lòng cũng không nhìn được dâng lên một trận kinh hoàng.

- "Hắn hấp thu lực lượng hài cốt Dạ Ma Tinh chủ, đã ngưng luyện ra bản mạng tình."

Phản ứng lại trong giây lát, Lâm Bản nhất thời liền hô lên: " Độc tính Thực tình tán đã phát tác, chỉ cần chúng ta chống đỡ được, hắn rất nhanh bị độc phát mà chết."

Trong cơ thể tình lực lẫn lộn, Giang Sở ánh mắt lạnh lùng đồng thời rơi xuống trên người Lâm Bản.

Không phải không thừa nhận, ánh mắt Lâm Bản phi thường độc ác, bây giờ độc tính trong cơ thể Giang Sở điên cuồng lan tràn, tình lực thậm chí đã có dấu hiệu phản phệ.

Theo tình huống hiện tại tính toán bây giờ Giang Sở nhiều nhất chỉ có thể kiên trì mười tức thời gian, độc tính sẽ triệt để bộc phát, mất đi không chế đối với tình lực, rất nhanh độc phát mà chết.

Bất quá, mười tức... Đã vậy là đủ rồi!

Hòa nhập vào trong bóng tối, Giang Sở giống như là một trận thanh phong, chậm rãi thổi qua trước mặt chúng nhân, ung dung không vội.

Ba tức!

Không dám có chút thư giãn, bao gồm cả Lâm Bản người sống ở bên trong may mắn còn sống sót không tới mười người, đồng thời thần kinh căng thẳng, gắt gao nhìn thẳng Giang Sở, thì triển ra các loại tuyệt kỹ như mưa to gió lớn trút xuống mạnh mẽ đập về phía Giang Sở.

"Phốc!"

Trong nháy mắt, máu tươi tung toé!

Trước hết ba người đánh về phía Giang Sở, bên trên yết hầu cùng lúc lộ ra một lỗ máu, rên khẽ một tiếng, liền mềm nhũn ngã lăn xuống đất.

"Àm!"

Mất thấy Giang Sở hướng về phương hướng chính mình đánh tới, trong lòng Lâm Bản hoảng hốt, trong tay ba trường Liệt Diễm phù cuối cùng một hơi đánh ra, ngưng tụ thành một bức tường lửa khổng lồ trước ngực.

Năm tức!

"Chết đi cho ta!"

Trong mắt sát khí tuôn ra, tiềm lực trong cơ thể Trương Dĩ cũng bị thúc phát ra hết mức, trường đao phá không giống như Lưu Tinh, điên cuồng chém tới về phía Giang Sở, một đao kia quyết chí tiến lên, cho dù là liều mạng lưỡng bại câu thương, một đao kia, cũng thế tất muốn chém thương Giang Sở.

Một khi quyết tâm không tiếc bất cứ giá nào tử chiến, Trương Dĩ thực lực cường giả Ngưng Tinh Cảnh bạo phát ra uy thế ngập trời, uy hiếp còn trên liệt diễm phù Lâm Bản đánh ra.

Bảy tức!

Khóe miệng hiện lên một vết nụ cười lạnh như băng, cánh tay trắng nõn Giang Sở nắm chặt trục kiếm, một điểm ánh sao đột nhiên từ trong cơ thể tuôn ra, bốc lên dào dạt tinh lực.

Bản mạng tinh!

Điểm kia ám ngôi sao màu xanh lam, đột nhiên đã xuất hiện ở đỉnh đầu Giang Sở đồng thời dung hợp cùng kiếm ý bên trên trục kiếm bộc phát ra, phóng ra hào quang dọa người.

Chín tức!

"Trời tối, thỉnh nhắm mắt!"

Dạ Ma Tinh treo trên đỉnh đầu Giang Sở đột nhiên nổ tung, không trung mờ hồ quanh quẩn một cái âm thanh lãnh đạm, vang vọng đất trời.

Giờ khắc này, mọi người nhất thời cảm thấy mắt tối sầm lại, phảng phất tuyệt đối là lâm vào một mảnh đêm đen, thấy không rõ bất luận là đồ vật gì, mỗi người đều cất lực trọn to hai mắt, muốn ở trong đêm tối này tìm được một tia ánh sáng.

Mãi đến cho một vết máu không hề có tiếng động tràn ra triệt để mới lấy lại được một tia ý thức cuối cùng.

Dạ Chi áo nghĩa!

Đêm đen giáng lâm trong giây lát, Trương Dĩ cùng Lâm Bản cũng đã phản ứng lại, mượn bản mạng tinh nổ nát trong giây lát, Giang Sở rút cục thuận lợi thả ra Dạ Chi áo nghĩa.

Là một trong bản mạng tinh đặc thù nhất, hiệu quả Dạ Ma Tinh vốn là hiếm có người nào biết rõ. Chi biết rằng, thế gian này sát thủ ám sát xuất sắc nhất, hầu như hơn nửa bản mạng tinh đều là Dạ Ma Tinh.

Trong đêm đen, dường như bị ép nhắm hai mắt lại. Khi đêm đen giáng lâm cũng mang ý nghĩa là tử vong giáng lâm. Không ai có thể tại thời điểm dưới đêm đen này ngênh có thể nhìn thấy ánh sáng lần nữa.

Đây chính là Dạ Chi áo nghĩa!

Mười tức!

Khi trong đầu nổi lên ý niệm này đồng thời bên trên yết hầu, đã có thêm một cái lỗ máu, thẳng tắp đứt khoát.

"Răng rắc!"

Gần như là trong nháy mắt trục kiếm xuyên thấu yết hầu Lâm Bản, một điểm lực mang hiện ra, thân thể Lâm Bản đột nhiên bị lực mang bao quanh, hóa thành một đạo quang ảnh nhàn nhạt xuyên thấu khe nứt, biến mất bên trong tinh mộ.

Ánh mắt hơi ngưng lại, Giang Sở lại cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Lâm Bản biến mất. Bản mạng tinh nổ nát, nửa quỳ trên mặt đất, Giang Sở sắc mặt trắng

bệch, nhìn mọi người trước mặt đã ngã xuống đất, trức kiếm trong tay cũng đồng thời bị gãy, cả người triệt để mất đi ý thức.

Độc tính Thực tình tán hoàn toàn hòa vào bên trong bản mạng tinh, cũng theo bản mạng tinh nổ nát mất đi.

Chỉ là, mất đi bản mạng tinh, Giang Sở cũng đồng dạng gặp phải phản phê, triệt để mất đi sức mạnh chống đỡ, so với người bình thường còn không bằng, tại dưới kịch liệt thống khổ này, tự nhiên hôn mê đi.

Dạ, vô thanh hàng lâm!

Trên bầu trời, có ánh sao ngờ ngợ lấp loé, làm nổi bật trên mặt đất máu tanh chiến trường khốc liệt này yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Yêu Tông, Nam Cung Tuyên!

Tại chập chòn trong xe ngựa tĩnh lại, ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng. Thiếu nữ ngồi ở một bên cửa sổ xe, sắc mặt trắng xám như trước, tinh thần cũng đã khá, trên mặt mang một nụ cười nhu hòa.

- "Ý chí của ngươi rất mạnh, ta thật sợ ngươi không tỉnh lại."

- "Mệnh của ta khá là ngạnh (cứng rắn ngang ngạnh)." Tựa vào thùng xe âm thanh Giang Sở hơi có chút yếu ớt, nhưng trong lòng rõ ràng, chính mình có thể sống sót, e sợ mạng có vận may rất lớn.

Tự bạo bản mạng tinh, nguyên vốn là đấu pháp đồng quy vu tận.

- "Nữ nhân kia đi, mang đi mười cái đầu." Nhìn thấy Giang Sở ánh mắt quét về phía ngoài xe ngựa, tựa hồ tìm kiếm cái gì, thiếu nữ nhẹ giọng giải thích.

Nữ nhân trong miệng Thiếu nữ tự nhiên chính là Ngụy Nguyên, sở dĩ không nói họ tên là bởi vì lấy thiếu nữ tính tình lạnh nhạt, sợ là căn bản không nhớ rõ tên Ngụy Nguyên.

Trận chiến ấy, người Trương gia i cùng người Lâm Bản mang đến có gần ba mươi người, hơn nữa trước đó Giang Sở chém giết sáu tên hắc y nhân, tính ra có hơn ba mươi người đầu. Ngụy Nguyên lấy đi mười đầu, Giang Sở cũng có thể hiểu được. Chỉ là, Ngụy Nguyên tại sao không chờ mình tỉnh lại rồi đi?

- "Là ta bảo nàng đi." Phảng phất nhận ra ý tứ trong lòng Giang Sở, thiếu nữ tiếp tục nói: "Ta không quen cùng người không liên quan sống chung một chỗ."

Hơi chậm lại, Giang Sở đồng thời cười khổ, trong lòng nổi lên cảm giác ảm áp. Chỉ ít, chính mình tại trong mắt thiếu nữ đã không tính người không liên quan, cái này xem như là vinh hạnh sao?

- "Ngươi bản mạng tinh nát..." Lặng lặng nhìn Giang Sở, thiếu nữ đột nhiên nói rằng: "Còn muốn về Tinh Điện sao?"

Vấn đề này rất tàn khốc, nổ nát bản mạng tinh, loại sự thật này, cũng không phải là mỗi người đều có thể tiếp thu. Nhưng thiếu nữ vẫn là hỏi không có một chút che lấp nào.

- "Ngươi chán ghét Tinh Điện?" Có thể cảm nhận được thái độ thiếu nữ đối với Tinh Điện, Giang Sở nhẹ giọng hỏi.

- "Xem ra ngươi vẫn là muốn trở về." Nhìn Giang Sở một hồi, thiếu nữ rồi mới hỏi đáp: "Nếu như, ta nói, ta có biện pháp, khôi phục bản mạng tinh cho ngươi, ngươi nguyện ý đi theo ta không?"

Suy tư một hồi, thiếu nữ rất chăm chú hỏi, mặc dù là khôi phục bản mạng tinh loại này là sự tình hoàn toàn không thể lý giải.

- "Đi theo ngươi đi đâu?"

- "Chỗ rất xa." Ngắc đầu, nhìn thoáng qua phương xa ngoài cửa xe, thiếu nữ nhẹ giọng nói rằng: "Ngươi nhìn thấy bản thể Nô Nhi, thì lẽ ra có thể đoán được... Ta vốn là người Yêu tông."

"Yêu tông?" Chân mày hơi nhíu lại, Giang Sở vẫn chưa nghe qua Yêu tông, bên trong Kinh Tương chín quận, cũng cũng không hề tồn tại Yêu tông.

- "Thế giới này rất lớn." Thiếu nữ quay đầu lại, trên khuôn mặt tinh xảo, mang theo một chút phức tạp.

- "Ngươi muốn đi sao?" Giang Sở cũng không trả lời, nhưng xem như đã trả lời.

- "Ừm"

- "Ta còn không biết tên của ngươi." Vẫy vẫy tay, Giang Sở mang mỉm cười hỏi.

- "Nam Cung Tuyền, Ngọc Tuyền Đích Tuyền." Thiếu nữ chột lại lắc đầu: "Xem như chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không có gặp lại một ngày."

Giang Sở không đáp, chỉ là yên lặng từ trên người lấy ra người tiểu Dao cùng gậy trúc. Mặc dù bây giờ thân thể Giang Sở rất suy yếu, nhưng này một đôi cánh tay trắng nõn nhưng vẫn trầm ổn như trước. Giang Sở chăm chú điều trúc, Nam Cung Tuyền cũng yên tĩnh nhìn, ai cũng không nói gì.

- "Cái này cho ngươi." Giang Sở cười trong sáng, âm thanh rất nhẹ, nhưng mang theo một sức mạnh nói không ra: "Chúng ta sẽ gặp lại, chớ có làm mất."

Dứt tiếng, Giang Sở lại không nửa phần do dự, thân nhiên đứng dậy, đi ra khỏi xe ngựa. Ngồi trước xa xe, Sứu Nô Nhi bỗng nhiên dừng xe nhảy xuống, nhếch miệng quay đầu lại hướng về phía Giang Sở cười cười: "Giang Sở, ta nhớ kỹ ngươi."

Từ thân ngựa trên cỡi xuống một cái túi lớn đưa cho Giang Sở, Sứu Nô Nhi tiếp tục nói: "Chủ nhân không thích Tinh Điện, ta sẽ không tiễn ngươi trở về thành."

Chỉ việc biết rồi Sứu Nô Nhi là yêu thú, ánh mắt Giang Sở nhìn về phía Sứu Nô Nhi cũng không có nửa phần biến hóa, chỉ là cười đưa tay vỗ vỗ Sứu Nô Nhi vai: "Chúng ta sẽ gặp lại."

Xe ngựa đi xa dần trong ánh mắt Giang Sở, đến tận lại không nhìn thấy một tia vết tích. Từ đầu đến cuối, Nam Cung Tuyền cũng không vén rèm xe lên nhìn, giống như đã triệt để quên thế gian có một người Giang Sở như thế.

Gian nan đem túi vác lên, Giang Sở hít sâu một hơi, nhanh chân hướng về Kinh Châu thành mà đi.

... ..

Xa xa, xóc nảy trên xe ngựa.

Thiếu nữ ngón tay như ngọc, nhẹ nhàng tại cái kia trông rất sống động khắc trúc bên trên phát động, trong mắt mơ hồ lộ ra một vết nhàn nhạt không muốn.

Ngón tay như ngọc, thiếu nữ nhẹ nhàng di động theo tượng trúc. Trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ không muốn nhàn nhạt.

- "Chủ nhân, tại sao không nói cho hắn, ngươi cũng không phải là yêu thú."

Sứu Nô Nhi quay đầu lại liếc mắt một cái, rốt cục vẫn là không nhìn được mở miệng hỏi.

- "Hắn đi, cùng những việc này không quan hệ." Khẽ lắc đầu, thiếu nữ nhẹ giọng nói.

Tuy rằng xuất thân từ Yêu tông, nhưng bản thân thiếu nữ không phải là yêu thú, điểm này thiếu nữ vẫn chưa giải thích, Giang Sở cũng đồng dạng không truy hỏi.

- "Chủ nhân, ngươi yêu thích hắn sao?" Gãi gãi đầu, Sứu Nô Nhi dò hỏi.

Thiếu nữ trầm mặc hồi lâu, nhưng chung quy vẫn không trả lời. Yêu thích, hay không yêu thích, có ý nghĩa sao?

- "Chỉ là, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại được hắn." Một lúc lâu, thiếu nữ nhẹ giọng mở miệng nói.

Thân phận hai người chênh lệch thực sự quá lớn, dù cho bản mạng tinh Giang Sở không toái (bị phế), hơn nữa cũng sẽ không có lại cơ hội gặp mặt, huống chi bây giờ Giang Sở bản mạng tinh đã vỡ nát.

- "Chủ nhân, Nô Nhi không hiểu những chuyện khác, thế nhưng Nô Nhi cảm thấy, chúng ta nhất định sẽ gặp lại hắn." Nhìn thiếu nữ, Sứu Nô Nhi nhếch miệng nói.

Là khát máu hồ yêu, bản thân Sứu Nô Nhi tư duy rất đơn giản. Hắn không hiểu nhiều như vậy cong cong uốn uốn, chỉ là đơn giản dựa vào bản năng để phán đoán.

... ..

Kinh Châu.

Trên đất Lâm Bàn quý gối trong thư phòng, trước mặt trung niên lẳng lặng ngồi ở trước bàn đọc sách, ánh mắt lạnh lẽo, cũng không nói chuyện cái loại áp lực vô hình này khiến người ta cảm thụ mạc danh khiếp đảm, thậm chí liên hô hấp đều cảm thấy khó khăn.

- "Là ai, cho ngươi lá gan, cấu kết trộm tinh giả, giết người bên trong tinh mộ?" Viết xong quyền thiếp trên tay, trung niên chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng mở miệng nói.

- "Cha, hài nhi biết sai rồi." Đầu hạ thấp xuống, Lâm Bản bối tâm mồ hôi lạnh bốc lên, thấp giọng nhận sai.

- "Cầu kết gần ba mươi cái trộm tinh giả, dùng đi hết thầy liệt điểm phù, mặc dù như vậy, suýt nữa bị người ta đánh chết, phải dựa vào hộ thân ngọc phù thoát thân, quả thực đúng là phé vật." Lạnh lùng nhìn Lâm Bản, trung niên tiếp tục nói: "Ta cho ngươi thời gian nửa năm, nếu như vẫn chưa thể ngưng luyện ra bản mạng tinh, thì rút ra khỏi Kinh Châu cho ta."

- "Hài nhi tuân mệnh." Nghe nói như thế, lo lắng Lâm Bản trong lòng cũng rất cực độ xuống, bất kể nói thế nào lần này mình cũng là hiểm tử đào sinh (chỗ chết tìm được đường sống-DG), phụ thân chung quy không thể tàn nhẫn quyết tâm trách phạt.

Về phân quy định nửa năm nhất định phải ngưng luyện bản mạng tinh loại này, Lâm Bản hồn nhiên không để ở trong lòng, cái này bất quá phụ thân nhất thời lời buột miệng.

Kinh nghiệm nhiều năm chứng minh, chỉ cần tách ra thời điểm phụ thân đang tức giận, bằng phụ thân đối với mình rất yêu thương, hơn phân nửa là không có chuyện gì.

Chỉ là, nghĩ đến Giang Sở, Lâm Bản sắc mặt nhưng là càng ngày càng âm trầm! Cái kẻ cầm đầu này hại chính mình lạc tới mức này... . Cần phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 26: Yếu Nhất Tinh Điện Đệ Tử

Giang Sở trở lại, mang theo hai mươi bốn cái đầu người. Khi một khắc đầu người từ túi bên trong ào ào đổ ra, toàn bộ Tinh Điện đều vì đó chấn động.

Bản thân bắt giết trộm tinh giả đã là một chuyện dễ dàng, nhiều năm trở lại đây, kẻ có thể giết được mười người đạt được tư cách tiến vào Tinh Điện cũng đã là người ngoan cường. Mà bây giờ, Giang Sở thể nhưng lại mang về hai mươi bốn cái đầu trộm tinh giả.

Đạt được danh ngạch bá nhập vào Tinh Điện không nói nhưng số đầu người này đủ để đổi lấy hai môn trung cấp áo nghĩa võ học.

Ngay cả những đệ tử Tinh Điện nhiều năm trước cũng rất ít người có thể tu một trung cấp môn áo nghĩa võ học đây quả thực là một bước lên trời.

Dựa theo tình huống bình thường, Giang Sở lẽ ra trở thành đệ tử Tinh Điện chói mắt nhất, tiềm lực vô cùng, thậm chí rất nhanh thăng cấp thành đệ tử chân truyền Tinh Điện, trở thành đối tượng rất nhiều gia tộc muốn kết giao, trở thành tân tinh tối trọng (rất quan trọng-DG). Có thể tất cả những thứ này lại sụp đổ theo câu nói của Hải Lan.

- "Bản mạng tinh của ngươi... Nát?"

Buông túi trong tay ra, dùng mảnh lụa tỉ mỉ lau khô vết máu trên tay, Giang Sở ngẩng đầu bình tĩnh, hướng về Hải Lan hơi hạ thấp người, trả lời ngắn gọn.

- "Vâng!"

Những người khác chứng kiến chỉ là cho vui cũng không biết rõ tình hình thế nhưng cường giả Ngưng Tinh Cảnh chân chính chỉ liếc qua là có thể nhìn ra trạng thái của Giang Sở giờ khắc này.

Tinh lực hỗn loạn, bước chân hư vô, quy tắc khí tức như có như không, hoàn toàn không cách nào ngưng tụ thành hình. Tất cả những thứ này, đều chỉ có một cái giải thích —— bản mạng tinh nát!

Bất kể là bị người đánh nát cũng tốt, chính mình tự nổ cũng tốt, mất đi bản mạng tinh, thì tiền đồ giống như là bị hủy diệt, hủy diệt hi vọng bước vào Ngưng Tinh Cảnh.

Nếu như nói, tinh hải đồ tặc, có cường giả Toái Tinh cảnh ra tay còn có thể đã thông, còn như bản mạng tinh vỡ vụn, đó là câu đố rất khó giải à.

Mỗi người đều chỉ có một viên bản mạng tinh, cũng là cội nguồn sức mạnh. Bản mạng tinh một khi hình thành, gắn với tiêu chí người đã được một loại quy tắc tán thành, cho dù là bản mạng tinh vỡ vụn, cũng sẽ không khiến khí tức quy tắc này triệt để tiêu tán. Nói cách khác, bất luận người nỗ lực nhiều bao nhiêu, đều không thể lại thu được một cái quy tắc khác tán thành, tự nhiên không thể nào một lần nữa ngưng tụ ra bản mạng tinh. Đây cơ hồ chính là quy tắc thép, tựa như ngày đêm luân phiên, giống như bốn mùa xoay chuyển vậy, không thể phá vỡ.

Nguyên bản đám người huyền nháo, vào đúng lúc này trong nháy mắt yên tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía Giang Sở cũng từ ước ao đổ kị, biến thành thương hại cùng xem thường.

Bất luận người đã từng là thiên tài cỡ nào, bây giờ cũng bất quá chỉ là một kẻ hèn mọn đáng thương. Có thể đổi trung cấp áo nghĩa võ học thì đã làm sao?

Ngay cả bản mạng tinh đều vỡ vụn, dù cho người đỉnh cấp áo nghĩa võ học, người cũng căn bản không cách nào tu luyện. Việc này giống như người có giống hoa được xem như bảo bối, nhưng cũng không tìm được có thể trồng trên đất được, bất luận mầm mống này quý hiếm cỡ nào, cũng bất quá chỉ là lâu đài trên không, Thủy Nguyệt Vọng Nguyệt. Không ai biết rõ tại sao tại dưới đá kích như vậy, Giang Sở lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

Kinh ngạc nhìn Giang Sở một lúc lâu, Hải Lan rốt cục phát ra một tiếng thở dài bi thương.

- "Bất luận làm sao, người đã giao nộp đầu người, dựa theo quy củ Tinh Điện, từ giờ trở đi người chính thức là đệ tử Tinh Điện ta."

Hải Lan có chút hối hận, khảo nghiệm như vậy, đối với một kẻ bản mạng tinh đều không thể ngưng tụ mà nói, thật sự là quá gian nan, hẳn rất khó tưởng tượng. Giang Sở đã trải qua bao nhiêu cực khổ, mới có thể tại bên trong tinh mộ ngưng tụ ra bản mạng tinh. Càng không thể nào tưởng tượng được, tình huống khốc liệt như thế nào mới có thể làm cho Giang Sở ngay cả bản mạng tinh đều giữ không được, nhưng có thể mang theo nhiều đầu trộm tinh giả như vậy trở về.

Hải Lan không tự chủ lại nghĩ tới cảm kích tư, nghĩ tới thiên phú dọa người của Giang Sở kia. Đáng tiếc, này hết thảy đều đã trở thành mây khói phù vân.

Có chút phức tạp nhìn Giang Sở một chút, Hải Lan chung quy không nói thêm gì nữa, thở dài một tiếng lặng lẽ rời khỏi.

Đem cho Giang Sở cái thân phận đệ tử Tinh Điện này, việc này cũng đã là việc duy nhất hẳn có thể giúp Giang Sở mà thôi.

Tinh Điện tự có quy củ Tinh Điện, chỉ có thiên tài chân chính mới mạnh mẽ bồi dưỡng, một khi mất đi tiềm lực mặc cho thân phận đệ tử Tinh Điện cũng không khiến người khác thêm nhìn.

Rất lạnh lùng, nhưng đây lại là hiện thực.

... ..

Yên lặng trở lại tiểu viện, bây giờ cũng chỉ còn lại có Giang Sở một người.

Ngồi ở trên đá xanh khoe miệng Giang Sở nở nụ cười châm chọc, những người nông cạn này không cho rằng chính mình không cách nào lần thứ hai sáng tạo kỳ tích sao? Lặng lẽ lấy ra tiểu Đào giống như những lần ngồi trước rừng trúc ngồi đó âm thầm điều tức.

Phảng phất thế gian tất cả huyền ảo cũng đã tiêu tán chỉ còn lại động tác khắc trúc trên tay.

Bây giờ, Giang Sở khắc trúc đã không còn là cái hình tượng cảm kích trước đó, mà là một nữ tử khí chất lãnh lạnh, giữa hai lông mày ngờ ngợ lộ ra một vết thần vận quen thuộc.

- "Yêu tông... . Nam Cung Tuyên!"

... ..

"Thiếu gia."

Cẩn trọng đẩy cửa ra, gã sai vặt nhẹ giọng mở miệng nói.

- "Tiểu nhân đã nghe ngóng, tên Giang Sở kia bản mạng tinh đã bị vỡ vụn, bây giờ tuy nhưng đã bái nhập Tinh Điện, nhưng cũng không người nào quan tâm nguyên lai vẫn ở lại tiểu viện."

- "Bản mạng tinh vỡ vụn sao?" Trong đầu, tưởng tượng lại lúc một sát na kia đêm đen cuối cùng, trong lòng Lâm Ân cũng không nhận được vẫn là một trận lạnh lẽo, cái sự việc đã qua lâu như vậy, nhưng một khắc đêm đen không thể chống cự kia, cùng một chiêu kiếm tuyệt sát thì trước sau không cách nào quên được.

Đến lúc này, Lâm Ân tự nhiên đã minh bạch, vì phát ra công kích kinh khủng kia, Giang Sở dĩ nhiên đã tự bạo bản mạng tinh.

Kịch độc Thực tình tán, trừ phi tự bạo bản mạng tinh cũng căn bản khó giải được.

Đương nhiên, trừ khi giống như loại yêu thú khát máu hổ yêu kia, chỉ cần có đầy đủ thời gian là có thể độc tính đem áp chế xuống. Bất quá, Giang Sở hiển nhiên không nằm trong số này.

- "Người cho rằng, mang một cái thân phận đệ tử Tinh Điện, bổn thiếu gia không làm gì được người sao?" Trong mắt lộ ra một tia hận ý, Lâm Ân lạnh lùng hỏi: "Tin tức truyền tới Sở quận chưa?"

- "Thiếu gia, theo phân phó của ngài, đã có ý phái người tới, tính ra hai ngày nữa sẽ có hồi báo."

- "Rất tốt!" Thoả mãn gật đầu, Lâm Ân liếc mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, nhàn nhạt phân phó nói: "Lần này, ta ngược lại muốn xem xem, ai còn có thể cứu người."

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Lâm Bàn lần thứ hai hỏi: "Bên phía Phụ thân có động tĩnh gì không?"

- "Bẩm thiếu gia, lão gia vẫn là như thường ngày, không có cái gì lạ." Tuy rằng không rõ Lâm Bàn vào lúc này tại sao đột nhiên hỏi việc này, gã sai vặt kia vẫn là đàng hoàng hồi đáp.

- "Rất tốt, tốt vô cùng!" Ánh mắt lộ ra kinh hỉ, trong lòng Lâm Bàn càng ngày càng chắc chắn.

Sự tình nếu phát triển đến mức độ này, những tin tức kia không lý do có thể giấu diếm được phụ thân thành chủ Kinh Châu này.

Nếu không có hỏi, cũng không có bất cứ dị thường nào, như vậy... Không nghi ngờ chút nào, bản thân đã ngầm ngầm đồng ý với mình.

Nghĩ đến thì cũng thôi, lần này ăn thiệt thòi lớn như thế, thậm chí là đi một vòng bên bờ tử vong. Há có thể không trả thù?

Nếu là bản mạng tỉnh Giang Sở chưa vỡ, ngược lại cũng vẫn thôi đi, nhân vật yêu nghiệt như vậy tất nhiên là thiên tài Tinh Điện trọng điểm quan tâm, dù cho thành chủ Kinh Châu cũng không tiện có tác động. Bất quá, hiện tại lại là một chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Bức Chiến!

"Giang Sở, người cái tên tiểu nhân vô sỉ, lăn ra đây cho ta."

Trước cửa Tinh Điện, thanh niên làm càn chửi bậy phía sau cũng có hơn mười người theo sát kêu gào trợ trận, rất nhanh hấp dẫn đông đảo ánh mắt người qua đường.

Người dám ở trước cửa Tinh Điện chửi bậy mấy chục năm cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một tên.

- "Làm càn, bọn người là ai? Dĩ nhiên khinh nhờn uy nghiêm Tinh Điện?"

Trong chốc lát, đệ tử bảo vệ Tinh Điện đã chạy ra lớn tiếng quát nói, trong ánh mắt hàn ý phun trào sát khí lẫm liệt.

- "Vị đại ca này, chúng ta sao dám bất kính đối với Tinh Điện?" Lộ ra vẻ vẻ thống khổ, thanh niên cầm lấy tóc, giọng căm hận nói rằng: "Tại hạ Ngụy Vũ, gia muội bây giờ cũng là đệ tử Tinh Điện. Bây giờ ta bị ép đến đây làm càn, đúng là có nguyên nhân xin hãy tha thứ."

Lời này nói vừa ra, sắc mặt tên đệ tử Tinh Điện kia nhất thời hòa hoãn không ít, nếu là người nhà đệ tử Tinh Điện, như vậy nghe một chút lý do của hắn cũng không sao.

- "Nếu lệnh muội là người Tinh Điện ta, nên biết quy củ Tinh Điện ta." Liếc Ngụy Vũ một chút, đệ tử Tinh Điện tiếp tục nói: "Nói một chút đi, như không có lý do có thể thuyết phục ta, bọn người cũng khó mà thoát khỏi trách phạt."

Lặng lẽ khom người, âm thanh Ngụy Vũ than thở khóc lóc nói: "Không phải là chúng ta vô lễ, thật sự là cái tên Giang Sở khinh người quá đáng, bây giờ xá muội vẫn khó thoát khỏi ma trảo của hắn, không thể không đến đây vì xá muội xin một cái công đạo."

- "Ồ?" Hơi nhú mày, tên đệ tử Tinh Điện cũng không nhịn được nhiều hơn mấy phần hiếu kỳ, đệ tử Tinh Điện cũng không phải số ít, nếu là Ngụy Vũ tùy tiện nói một người, hắn vẫn đứng là không hẳn biết, thế nhưng là Giang Sở! Đã từng là tối thiên tài yêu nghiệt Tinh Điện bây giờ là phế vật yếu nhân, trong Tinh Điện có mấy ai mà không biết tên Giang Sở?

- "Lúc trước, Giang Sở bắt quá là một cái gã sai vặt Ngụy gia ta. Nhưng không nghĩ, nhân lúc thời gian Ngụy gia ta gặp khó khăn hắn bắt cóc xá muội, một đường chạy trốn tới Kinh Châu" Nghiến răng nghiến lợi nắm chặt nắm đấm, Ngụy Vũ giọng căm hận mắng: "Nguyên bản chỉ có việc này thì cũng thôi đi, niệm tình hắn vốn là người Ngụy gia, ta có thể không tính toán với hắn. Nhưng là, ai biết súc sinh này dám phạm thượng, ham mê sắc đẹp xá muội. Mưu toan bắt lợi đối với xá muội."

Lời vừa nói ra, tất cả người ở đây nhất thời xôn xao, loại lời nói này rất dễ làm người ta nổi lên hứng thú, đặc biệt là lần này chuyện này nhân vật chính đều là đệ tử Tinh Điện vậy thì càng náo nhiệt hơn.

- "Lệnh muội là... Ngụy Nguyên?"

Lại nói đến mức độ này, cái tên Ngụy Nguyên quả thực vô cùng nổi danh. Phải biết lần hành trình tinh mộ này, Ngụy Nguyên cũng đồng dạng mang về mười cái đầu người, danh tiếng rất nhanh lan truyền khắp Tinh Điện.

- "Không sai!" Dùng sức gạt đầu, Ngụy Vũ trầm giọng nói: "Những câu nói này vốn không nên trước mặt mọi người nói ra, dù sao xá muội đã có danh tiếng, nhưng bây giờ xá muội tựa hồ vẫn còn có nhược điểm, trong tay đồ vô sỉ kia phải chịu khổ cực nhiều lắm. Vì vậy, Ngụy Vũ cả gan không thể không kêu oan, muốn tên Giang Sở cho Ngụy gia ta một câu trả lời thỏa đáng."

Giang Sở cho dù là tự bạo bản mạng tinh, trở thành phế vật người người đều biết, cũng vẫn còn là đệ tử Tinh Điện. Không phải cho tùy tiện người nào có thể khi dễ việc này quan hệ mặt mũi Tinh Điện.

Nhưng, bây giờ có duyên cớ như vậy, cho dù là Tinh Điện cũng không tiện nhúng tay vào dù sao sự tình nhân vật Ngụy Nguyên chính bản thân cũng là đệ tử Tinh Điện.

Nếu, Giang Sở vẫn là yêu nghiệt thiên tài cấp độ chói mắt kia, Tinh Điện sẽ mạnh mẽ ra tay, cho dù là thật sự cũng có thể đè xuống được. Nhưng, bây giờ Giang Sở chỉ là một phế vật bản mạng tinh vỡ vụn một tên đệ tử Tinh Điện yếu nhất mà thôi.

Trầm ngâm chốc lát, trong mắt tên đệ tử Tinh Điện lộ ra một vẻ trào phúng, nhưng chung quy vẫn gạt đầu: "Đã như vậy, người đợi ở đây, không được náo động, ta đi truyền lời cho Giang Sở, để hắn ra giải thích rõ ràng."

Những lời của Ngụy vũ tuy rằng xa không thể nói là thiên y vô phòng (không có kẻ hở) chỉ cần tỉ mỉ cân nhắc thì rất dễ dàng phát hiện kẻ hở thế nhưng việc này có quan hệ gì đâu chứ?

Một tên phế vật mà thôi, sự sống chết của hắn không cần thiết hao tổn sức lực cùng tinh lực đi giúp hắn cải lại, hay nhất là thừa cơ hội này đem hắn trục xuất khỏi Tinh Điện mới tốt, miễn cho phế vật như vậy trở thành chuyện cười trong miệng người ngoài, làm nhục danh tiếng Tinh Điện.

Đương nhiên, người rõ ràng then chốt trong đó chỉ là số ít, càng nhiều người mù quáng tin theo chỉ trích của Ngụy Vũ, càng ngày càng đồng tình Ngụy Nguyên là người bị hại, âm thanh trăm miệng một lời nguyên rủa tên Giang Sở.

Phía sau, Ngụy Vĩnh Tín hồ hững nhìn quét toàn trường. Giang Sở cho dù là tự bạo bản mạng tinh, nhưng vẫn còn ngón kiếm thuật khủng bố kia, chửi bậy vẫn là chửi bậy, nhưng nếu chân chính ra tay, bằng vào Ngụy Vũ cũng không phải đối thủ. Một khi, Giang Sở đi ra hắn mới là người đi ra đòi lại công đạo cho Ngụy gia.

... ..

Lẳng lẳng nghe tên đệ tử Tinh Điện lặp lại lời Ngụy Vũ, Giang Sở điều tức tay hơi chậm lại, lập tức lại khôi phục như thường, bình tĩnh hoàn thành trọng trách trong tay, lúc này mới nhận nhậ hỏi đáp.

- "Ta biết rồi."

Lông mày đột nhiên đưa lên, tên đệ tử Tinh Điện bất mãn quát lớn nói: "Người đây là cái thái độ gì? Cái gì gọi là người biết, việc này lẽ nào người không cho Tinh Điện ta một cái giải thích sao?"

- "Giải thích cái gì?" Đem khắc trúc cùng tiểu Dao thu hồi trong người, Giang Sở bình tĩnh hỏi ngược lại.

"... ." Lời này nhất thời làm tên đệ tử Tinh Điện nửa ngày không nói ra lời, đúng vậy giải thích cái gì đây?

- "Người gây ra những sự tình lung ta lung tung kia, không có quan hệ gì với ta, thế nhưng bây giờ người Ngụy gia, chặn ở trước cửa Tinh Điện, làm xúc phạm uy nghiêm Tinh Điện ta, chính người đi giải quyết đi." Đột nhiên tay áo vung lên một cái, tên đệ tử Tinh Điện nhất thời sắc mặt tái nhợt xoay người rời đi tiểu viện.

Yên lặng ngẩng đầu, Giang Sở trong mắt lộ ra một vết vệt châm chọc: "Cửa Tinh Điện, cứ như vậy hay lắm sao?"

... ..

"Bân thiếu gia, ba ngày rồi Giang Sở vẫn không có động tĩnh gì."

Gõ mở cửa phòng Lâm Bân, gã sai vặt nhẹ giọng mở miệng báo cáo nói.

Ba ngày, Ngụy Vũ chửi bậy đầy đủ khẩu ba ngày tại trước cửa Tinh Điện, việc này hầu như đã truyền đi toàn bộ Kinh Châu, nhưng mà Giang Sở vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, căn bản giống như không biết chuyện như thế này. Cứ việc bị người miệng nhiều người chửi bới xối xả nguyên rủa, cũng hoàn toàn không có ý tứ đứng ra giải thích một câu.

Đương nhiên, ở trong mắt những người khác loại trầm mặc như vậy, tựa hồ trở thành biểu hiện chột dạ, càng ngày càng tin tưởng hành vi vô sỉ của Giang Sở.

Về phần nhân vật chính, Ngụy Nguyên cũng trước sau vẫn chưa hiện thân.

- "Muốn làm con rùa đen rút đầu sao?" Cười lạnh một tiếng, Lâm Bân thân nhiên nói: "Xem ra, người đúng là vẫn còn không rõ, có một số việc... . vẫn không thể tránh thoát."

Tay nắm chén trà đột nhiên buông ra, chén trà làm bằng ngọc bích quý báu dùng một tiếng, rơi xuống tới trên đất nát tan.

- "Người đâu, theo bổn thiếu gia tự mình đi đến Tinh Điện một chuyến."

... ..

"Cột kẹt!"

Cửa tiểu viện mở ra. Thân ảnh Ngụy Nguyên lặng lẽ xuất hiện ở trong sân nhỏ, yên lặng nhìn về phương hướng phía tầng đá, khẽ cắn môi về mặt phức tạp.

- "Giang Sở!"

Cánh tay trắng nõn không dừng lại chút nào, Giang Sở vẫn như cũ chăm chú khắc trúc, tựa hồ hoàn toàn không có ý tứ ngắt đầu, chỉ là nhàn nhạt đáp một câu.

- "Đại tiểu thư."

Trầm mặc một lúc lâu, Ngụy Nguyên rốt cục vẫn là trước tiên phá vỡ phần này yên tĩnh.

- "Xin lỗi."

Trước lúc đến, Ngụy Nguyên chuẩn bị vô số lời giải thích, nhưng mà khi nhìn thấy Giang Sở một khắc kia, nàng mới phát hiện, hết thấy lời giải thích vào thời khắc này đều có vẻ như vậy tất cả vô hiệu. Nàng câu duy nhất có khả năng nói, cũng là cũng chỉ có câu xin lỗi này mà thôi.

- "Ngụy cơ Ngụy gia, đã giải trừ rồi chứ?" Vẫn không có ngắt đầu, Giang Sở hững hờ mở miệng nói.

- "Người không nên đắc tội Lâm Bàn như vậy." Nhìn Giang Sở, Ngụy Nguyên hỏi một đằng trả lời một nẻo nói một câu.

- "Nhi tử thành chủ Kinh Châu, quả nhiên đủ phân lượng giải quyết vấn đề Ngụy gia." Gật đầu, Giang Sở điều trúc tiểu đao càng nhanh hơn mấy phần.

- "Xin lỗi... . Nhưng ta, không có lựa chọn nào khác." Nhìn thấy Giang Sở cũng không hề có ý tứ cùng mình nói chuyện, Ngụy Nguyên hướng về Giang Sở hơi khom người, cắn môi nhẹ giọng nói.

Giang Sở đột nhiên dừng lại điều trúc, nhìn Ngụy Nguyên chăm chăm nói.

- "Tuy rằng ta rõ ràng người bắt đắc dĩ, nhưng ta... . Không thích bị người hãm oan."

Giang Sở nói rất chậm, trước đây Ngụy Nguyên chưa từng gặp quá vẻ chăm chú như vậy đơn giản bên trong một câu nói không mang thâm ý nào nhưng Ngụy Nguyên nhưng không cách nào hiểu rõ.

Vì lẽ đó, Ngụy Nguyên cũng không biết nên làm sao đáp lại, chỉ là yên lặng hướng về Giang Sở lại thì lễ một cái, xoay người rồi đi tiểu viện. Giang Sở vẫn yên lặng điều trúc như cũ, tựa hồ xem như Ngụy Nguyên xưa nay chưa từng tới đây mà chính mình cũng không nói gì thêm.

Mãi đến tận... Long Ngạo đi vào tiểu viện.

- "Người bản mạng tỉnh, thật sự nát?"

Đồng thời ngồi trên tầng đá cạnh Giang Sở, bưng chén nước lên uống một hớp, Long Ngạo đột nhiên hỏi.

- "Nát." Đơn giản trả lời, không mang theo chút dao động tâm tình nào.

- "Sự tỉnh kia, ta cũng đã nghe chỉ là một trò hề mà thôi." Gật đầu, Long Ngạo từ tốn nói: "Người là đối thủ ta từng nhận định, vì lẽ đó ta sẽ không để cho người khác làm nhục người."

Nghe vậy, Giang Sở rốt cục ngắt đầu lên, tay cũng dừng lại.

Hắn có thể cảm nhận được vẻ chân thành của Long Ngạo, đây không phải là thương hại, mà là ý nghĩ chân thực xuất phát từ nội tâm, không mang chút tạp niệm nào giống như kiêu ngạo trên người Long Ngạo.

- "Nát bản mạng tỉnh, không hẳn nhất định không thể khôi phục." Nhìn Giang Sở, Long Ngạo lẳng lặng nói rằng: "Bây giờ Tinh Điện, cũng không hề cái gì đáng để lưu luyến, người có thể đi theo ta."

Trong nháy mắt, Giang Sở đột nhiên bật cười.

- "Đa tạ, nhưng ta không thích làm tôi tớ người khác."

Tuy rằng Long Ngạo cũng không có nói ra, nhưng Giang Sở rõ ràng, bây giờ đi theo Long Ngạo, thân phận tất nhiên là tôi tớ Long Ngạo. Tuy rằng thân

phận bản thân không tính là gì, nhưng Giang Sở rất không thích loại thân phận này.

Đây đã là lần thứ hai nghe người ta nói, tự bạo bản mạng tinh có thể có khôi phục. Giang Sở cũng tin tưởng, bất kể là Nam Cung Tuyền hay là Long Ngạo, nếu nói ra lời ấy thì có nắm chắc rất lớn có thể làm được.

Long Ngạo ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, trầm giọng mở miệng nói: "Ta tất nhiên biết rõ sự kiêu ngạo của ngươi, nhưng có đôi khi, kiên trì cái gọi là kiêu ngạo, bản thân chính là một loại ngu xuẩn."

Giang Sở cũng không hề giải thích, chỉ là bình tĩnh nhìn Long Ngạo hỏi ngược lại: "Nếu như ngươi là ta, ngươi sẽ đi theo ta không?"

Trong nháy mắt, Long Ngạo cũng đồng dạng trầm mặc, sự kiêu ngạo đã thâm nhập vào tận sâu trong linh hồn, dù có chết cũng sẽ không cúi đầu.

- "Xin lỗi, nhưng, mặc kệ thế nào, ngươi người bạn này, ta Long Ngạo kết giao."

Một người kiêu ngạo đồng dạng gặp phải một người kiêu ngạo khác, không cần giải thích đã có thể hiểu rõ tâm ý đối phương, cũng không khỏi thương thức yêu thích.

Trong khi nói chuyện, một tiếng bước chân hỗn độn vang lên, mấy tên đệ tử Tinh Điện, đồng thời bước vào trong sân nhỏ, mặt âm trầm nhìn về phía Giang Sở nói.

- "Giang Sở, Lâm Bản mang người tới, công bố hành vi của ngươi vô sỉ như vậy, phải chịu trừng phạt của luật pháp, nếu ngươi không thể đưa ra một cái giải thích hợp lý! Cho dù là Tinh Điện, cũng không bảo vệ được ngươi."

Trầm mặc chốc lát, Giang Sở khoe miệng tràn đầy châm chọc, thờ dài nói.

- "Không phải không bảo vệ được, là không muốn bảo vệ... Một người tự bạo bản mạng tinh, mặc dù mang thân phận đệ tử Tinh Điện, cũng chung quy không phải đệ tử Tinh Điện."

Long Ngạo trong mắt lộ ra vẻ tàn khốc, trầm giọng nói: "Chuyện này, ta giúp ngươi giải quyết."

- "Không cần."

Đem tiểu đao cùng khắc trúc trong tay thu vào trong người, Giang Sở bình tĩnh đứng dậy: "Đây chính là đang bức chiến, trừ phi ta chết bằng không, chung quy không tránh khỏi trận chiến này."

Con ngươi Long Ngạo đột nhiên co rút lại, trong lòng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, có chút khó có thể tin nhìn về phía Giang Sở, nhưng chung quy không nói gì, chỉ là trong mắt mơ hồ lộ ra một vẻ chờ mong.

Khoe miệng mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt Giang Sở dừng lại ở bên trên bội kiếm bên hông Long Ngạo, nhẹ giọng nói.

- "Long huynh, có thể hay không... Mượn kiếm dùng một lát!"

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Cắt Bào Đoạn Nghĩa

Hoàng hôn dần buông, ánh dương tà đỏ quạnh như máu.

Một bộ bạch y, không nhiễm nửa điểm bụi bặm, bên hông buộc một cái trường kiếm hào quang lấp lánh, Giang Sở đón ánh tà dương, từng bước từ bên trong Tinh Điện đi ra, giống như Tiên Nhân từ đám mây đi xuống, trong giây lát khiến cho đám người huyền nháo yên tĩnh lại. Cho dù kẻ giả dạng gây sự giờ khắc này cũng sinh ra một loại ảo giác không dám nhìn thẳng.

Bình tĩnh đi vào đoàn người, khí chất bình tĩnh đi vào sâu vắng, khiến người ta không khỏi nghĩ tới kẻ nắm giữ cửu tinh tinh lực nhận biết, trong vài hơi thở bước lên đỉnh tinh vân bậc thang, từ bên trong tinh mộ mang ra 24 cái đầu người cấp độ yêu nghiệt thiên tài.

Chân chính đối mặt Giang Sở khoảng cách gần như vậy, Ngụy Vũ trên mặt vẫn là khó tránh khỏi vẻ bối rối.

Ngày xưa, một màn Giang Sở trúc kiếm nhuộm máu đánh giết Trương Dần không tự chủ hiện lên trong đầu hắn, bất luận bây giờ có dựa dẫm gì, nhưng cái cảm giác sợ hãi này vẫn trước sau không cách nào biến mất.

- "Giang Sở, người cái tiểu nhân vô sỉ này, người rốt cục dám ra đây rồi sao?"

Cố gắng tự trấn định tâm thần một thoáng, Ngụy Vũ ngoài mạnh trong yếu lớn tiếng quát lớn, phảng phất cao giọng quát lớn có thể làm cho hắn dừng khi càng thêm một ít.

- "Ngụy nhị gia!"

Ánh mắt Giang Sở căn bản không có dừng lại ở trên người Ngụy Vũ, thẳng lướt qua Ngụy Vũ, tựa như không có người này tồn tại, lẳng lặng đứng ở trước mặt Ngụy Vĩnh Tín.

Ngụy Vũ giống như là một tên hề, nếu đã bức ra Giang Sở bây giờ đã hoàn thành, lúc này cũng đã hoàn toàn mất đi giá trị, cho dù tư cách đối thoại cùng Giang Sở cũng không có.

Ánh mắt ngưng lại, cho dù là Ngụy Vĩnh Tín không thừa nhận cũng không được, cái gã sai vật ngày xưa này, bây giờ mặc dù rơi vào tình trạng gần như trình độ son cùng thủy tận, bình tĩnh như vậy đứng ở trước mặt của hắn, mang theo đến áp lực, cũng hơn Trương gia gia chủ Trương Hành Thiên nhiều.

Nếu không phải bây giờ Giang Sở đã bị đánh nát bản mạng tính, mất đi cơ hội bước vào Ngưng Tĩnh Cảnh, cho dù là chịu đựng áp lực Lâm gia, Ngụy Vĩnh Tín cũng không muốn cùng nhân vật như vậy là địch. Đáng tiếc, thế giới này bản cũng không phải là công bằng, càng không có ‘nếu như’.

Vì lẽ đó, Giang Sở vẫn như cũ vẫn là cái tên Giang Sở đã cùng đường mặt lộ kia.

- "Người nếu đã đi ra, như thế nào cho ta một câu trả lời thỏa đáng đây?"

Ngụy Vĩnh Tín lời nói rất sắc bén, thẳng thắn dứt khoát, thậm chí không cho Giang Sở bất kỳ cơ hội giải thích nào tựa hồ việc này vốn là lẽ dĩ nhiên.

- "Ngụy nhị gia." Cũng không có ý tứ trả lời, Giang Sở nhẹ giọng nói rằng: "Ngày xưa, tại Ngụy gia, ta tuy rằng vị ti (ti chức nhỏ), nhưng cũng biết Ngụy nhị gia là người như thế nào bên bờ Lăng Giang, nếu như không có Ngụy nhị gia hỗ trợ thì ta cũng không thể có cơ hội rời khỏi Sở Quận."

Giang Sở cũng không hề đề cập tại sao trốn khỏi Sở quận, cũng không có nói là Ngụy Nguyên cầu hắn trợ giúp trốn về Kinh Châu, càng không có nói, lúc trước vốn là Ngụy Vĩnh Tín vì Ngụy gia mà dự định, mà không phải cố ý giúp hắn.

- "Ta tổng thể cho rằng, ta dù sao cũng từng là người Ngụy gia, mặc dù không có ân tình, cũng đều sẽ có mấy phần tình cảm" Giang Sở nói rất chăm chú, không mang theo chút che dấu nào bởi vì đây vốn là ý nghĩ chân thực trong lòng Giang Sở.

- "Người có thể mang cho ta một câu trả lời thỏa đáng." Ngụy Vĩnh Tín mí mắt nhảy nhảy, trong lòng có chút rầu rĩ, nhưng mà lời chưa kịp ra khỏi miệng lại biến thành lạnh lẽo.

Khóe miệng mỉm cười nhàn nhạt, Giang Sở cười rất bình tĩnh chợt ngầm thừa nhận gật đầu

- "Ta ngày xưa chỉ là một cái gã sai vật, bây giờ cũng bất quá chỉ là một phế vật trong mắt người bên ngoài, thân ở Tĩnh Điện, nhưng chung quy cũng không phải là người Tĩnh Điện." Từ trên người lấy ra lệnh bài đệ tử Tĩnh Điện, Giang Sở bình tĩnh quay người đi trở về trước cửa Tĩnh Điện, nhẹ nhàng thả xuống.

- "Có người nói, ta bôi nhọ Tĩnh Điện làm mất uy nghiêm Tĩnh Điện, như vậy... Từ giờ trở đi sẽ không còn chuyện này." Nụ cười trên mặt càng ngày càng xán lạn, Giang Sở chậm rãi đứng thẳng người, vỗ vỗ hai tay, nhẹ giọng nói: "Ta không phải đệ tử Tĩnh Điện, cũng không phải là gã sai vật Ngụy gia, càng không phải là truyền nhân của người nào, chỉ là một kẻ tu kiếm."

Thanh âm Giang Sở rất rõ ràng, đều truyền đến trong tai mỗi người ở đây, bao gồm cả người Tĩnh Điện.

Nếu như nói, lúc đầu mọi người nhìn về phía Giang Sở với ánh mắt đều là xem thường cùng trơ trẽn, như vậy giờ khắc này, trong ánh mắt đã nhiều hơn mấy phần thương hại cùng bội phục.

Thương hại vận mệnh bất hạnh của một thiên tài, cũng bội phục sự hào hiệp đường hoàng này.

Có thể chung quy vẫn không có người nào đứng ra thế Giang Sở nói chuyện, cho dù là người Lâm Bản lo lắng có thể sẽ đi ra ngăn cản là Hải Lan cũng đồng dạng chưa từng xuất hiện.

- "Bất luận người ngụy biện ra sao bây giờ làm bộ làm tịch, đều không thể thay đổi kết quả!"

Hắn mang nhìn Giang Sở, Lâm Bản bên trong vòng bảo vệ của một đám hộ vệ chậm rãi mở miệng.

- "Người nếu lúc trước dám bắt cóc tiểu thư Ngụy gia, thậm chí dám ở bên trong tinh mộ vô sỉ cấu kết trộm tinh giả ám hại đệ tử Tĩnh Điện, bây giờ chính là báo ứng! Ngày hôm nay, không ai có thể cứu được người, thiếu gia ta sẽ tận mắt tiễn người ra đi."

Nếu như nói, lúc đầu đối với thân phận đệ tử Tĩnh Điện của Giang Sở còn có kiêng kỵ, như vậy giờ đây theo hành động ngu xuẩn buông tha lệnh bài thân phận đệ tử Tĩnh Điện của Giang Sở đã không còn bất cứ kiêng kỵ nào nữa.

Tại trong mắt Lâm Bản, hành vi ngu xuẩn như vậy của Giang Sở, quả thực chính là tự tìm đường chết.

Cho dù là đệ tử yếu nhất Tinh Điện, cũng vẫn còn đệ tử Tinh Điện, dù cho người Tinh Điện cũng không muốn quản chết sống của hắn, nhưng chỉ cần còn có thân phận này, cho dù là hắn hành sự cũng không cách nào không có chút kiêng kỵ. Nhưng hiện tại không giống như vậy, hắn thậm chí có thể trực tiếp vận dụng hộ vệ đem Giang Sở chém giết tại chỗ, nếu sớm biết Giang Sở ngu xuẩn như vậy, hắn thậm chí là không cần ưng thuận hứa hẹn đối với Ngụy gia, để Ngụy gia người đứng ra.

Trong mắt lộ ra một vẻ châm chọc nhàn nhạt, ánh mắt Giang Sở hờ hững đảo qua trên người Lâm Bản, rồi chậm rãi chuyển qua trên người Ngụy Vĩnh Tín.

- "Ta hôm nay, không còn gì cả, thậm chí... ." Mím cười cầm kiếm, Giang Sở thông dong nói rằng: "... Coi như là thanh kiếm này, cũng là đi mượn."

- "Có thể có một loại kiêu ngạo... Các ngươi không hiểu!"

Dứt tiếng bỗng nhiên trên người Giang Sở tỏa ra sát khí nhàn nhạt.

"Coong!"

Trong nháy mắt, trường kiếm ra khỏi vỏ, trong lúc vung kiếm chém xuống một đoạn bạch y trên người mình, cánh tay Giang Sở chậm rãi giơ lên, trường kiếm chỉ phía Ngụy Vĩnh Tín, thản nhiên nói.

- "Ngụy nhị gia, từ giờ khắc này Giang Sở cùng người Ngụy gia như này bảo (như cái áo bảo bị chém xuống đó- DG) không còn bất cứ tình nghĩa nào."

Cắt bảo đoạn nghĩa!

Một kiếm này hạ xuống, đó là đoạn tuyệt hết thảy tình cảm, từ giờ khắc này, trên mặt Giang Sở nguyên bản mang theo nụ cười nhàn nhạt, đột nhiên biến mất còn lại chỉ có sát khí lạnh lẽo.

- "Ta không thích bị người hàm oan, càng chán ghét bị người tính toán!"

Một bước bước ra, chiến ý trên người Giang Sở trong nháy mắt đạt đến đỉnh cao, ngạo nghễ mở miệng nói.

- "Nếu, các ngươi luôn mềm, muốn ta cho các ngươi một câu trả lời thỏa đáng... . Như vậy, ta liền cho các ngươi một cái đáp án!"

Từ vừa mới bắt đầu, Giang Sở cũng chưa hề nghĩ tới muốn giải thích! Nếu các ngươi trăm phương ngàn kế bức chiến, như vậy... Liền đánh đi!

Tu kiếm giả, xem thường ngôn ngữ sắc bén, kiếm trong tay đó là đáp án hay nhất!

Như rồng mây, kiếm ra khỏi vỏ!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Tu Kiếm Giả, Tự Có Kiếm Tâm

Kiểm ý Lăng Tiêu!

Một bước bước ra Giang Sở đành xuất thủ trước sát khí tràn ra kiếm quang lạnh băng không mang nửa phần cảm tình nào.

Thực ra mà nói Ngụy Vĩnh Tín cũng chưa thấy qua Giang Sở ra tay khi nào dù cho lúc đầu tại Sở quận khi hắn đánh giết Trương Dần hay giết chết lão nhân Bán Bộ Ngưng Tinh Cảnh chỉ là vền vẹn nghe nói mà thôi, tuy có mấy phần kinh ngạc nhưng vẫn không thêm đề trong lòng. Bán bộ Ngưng Tinh Cảnh cũng chân chính cường giả Ngưng Tinh Cảnh không thể đem so sánh được với nhau. Mà hắn bản thân chính là một cường giả Ngưng Tinh Cảnh.

Nhưng mà khi chiêu kiếm này chợt lóe lên thời khắc này làm cho hắn ngay cả tóc gáy cũng dựng lên, một loại nguy cơ cảm giác nguy hiểm chưa từng có dâng lên, phảng phất một kiếm đó là duy nhất bên trong thế giới này.

Cũng không hề tỏa ra bất kỳ khí tức bản mạng tinh, cũng cảm thụ không được khi tức quy tắc, nhưng kiếm ý ngưng tụ thực chất đồng dạng không gì không xuyên thủng, thâm nhập vào tâm thần người ta.

"Đỉnh!"

Bộ kiếm trong tay ra khỏi vỏ nguy hiểm chặn lại một kiếm này, nhưng dưới kiếm ý xung kích, Ngụy Vĩnh Tín không khỏi thối lui ba bước mới miễn

cường có thể hóa giải đòn tấn công của kiếm ý này. Nguyên bản có tâm tư mấy phần khinh thường nhưng trong giây lát đã biến mất sạch, đối thủ như vậy chỉ cần hơi chút không cẩn thận người chết chính là hắn.

Trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng, dưới chân Ngụy Vĩnh Tín bỗng nhiên dùng sức, tinh lực đột nhiên phóng thích ra, kiếm trong tay bị bao quanh nhàn nhạt tinh lực, loé lên một tia sát khí uy nghiêm đáng sợ.

- "Thật mạnh kiếm ý, đáng tiếc... . Người chung quy là không có bản mạng tinh."

Nói riêng về kiếm ý, Giang Sở đủ để ủng dung đánh giết Bán bộ Ngưng Tinh Cảnh, cho dù là những người ngưng luyện bản mạng tinh, cũng hoàn toàn không cách nào chống lại kiếm ý kinh khủng như vậy.

Nhưng đáng tiếc đối thủ của hắn không phải là Bán Bộ Ngưng Tinh Cảnh mà chân chính là Ngưng Tinh Cảnh.

- "Liệt địa kiếm!"

Áo nghĩa võ học, liệt địa kiếm!

Ánh kiếm liệt địa, chém ra một khe nứt khủng bố trên mặt đất. địa chi quy tắc trào ra phong tỏa mặt đất kiếm tuy không nhanh nhưng uy thế ngập trời.

Bản mạng tinh tán mát ra quy tắc khí tức, tính áp bách cực mạnh, ngay cả là kiếm, cũng đồng dạng không cách nào phá tan liệt địa dày đặc này.

Đại địa quy tắc vốn không phải là kỹ xảo rườm rà nhưng lại mang sức mạnh nặng nhất, phương thức trầm ổn nhất, thả ra sức mạnh mang tính áp đảo bài trừ tất cả các hoa xảo.

"Àm!"

Trong giây lát dưới chân Giang Sở tràn ngập vết rạn nứt, nguyên bản kiếm ý mạnh mẽ cũng bị áp chế đến cực hạn không còn nhìn thấy chút phong mang nào.

Trong một sát na, thắng bại tựa hồ đã định.

Mọi người nhìn Giang Sở tràn ngập ánh mắt thương hại, chỉ bằng việc lĩnh ngộ ra kiếm ý kinh khủng như vậy nhưng hết lần này tới lần khác trời xanh đùa cợt bản mạng tinh thì bị hủy, thế cho nên kiếm ý tựa như không có gốc rễ trước cường giả Ngưng Tinh Cảnh chân chính nắm giữ áo nghĩa võ học căn bản không thể nào chống cự được.

Một tay khinh dẫn, tay trái dẫn kiếm quyết, tay phải cầm kiếm một cước hơi hơi lên. Trong lúc vết rạn khinh khủng kia lan tràn tới dưới chân kiếm ý trên người Giang Sở bạo phát gấp mười lần, vẫn chưa ra tay nhưng chỉ một cái động tác đơn giản kia kiếm ý đủ để rung chuyển trời đất.

Cầm kiếm tư!

Trước kia dưới tình không ảo cảnh dựa vào cầm kiếm tư Giang Sở thậm chí đủ đối kháng với ba đạo liệt điểm phù.

Bây giờ đối mặt với liệt địa kiếm cầm kiếm tư tự nhiên mang đến sức mạnh đối kháng cho Giang Sở, ngập trời kiếm ý tựa như một bức tường gió vô hình cho dù Đại Địa áo nghĩa cũng không cách nào mảy may lay động.

Con người đột nhiên co rút lại, trong lòng Ngụy Vĩnh Tín càng ngày càng ngưng trọng mấy phần! Nhìn thì như phổ thông kiếm tư, nhưng lại làm cho hắn cảm nhận được uy hiếp trí mạng. Vẫn may là cầm kiếm tư này chỉ vẹn vẹn để phòng ngự mà thôi. Khóe miệng tràn ra một tia máu sắc mặt Giang Sở vẫn bình tĩnh thong dong như cũ.

- "Ta vẫn rất tò mò, đến tận cùng... Cái gì là bản mạng tinh."

Mặt đất dưới chân đã rạn nứt nhưng Giang Sở vẫn không hỗn loạn kiếm trong tay tỏa ra một điểm hàn mang chỉ vào Ngụy Vĩnh Tín không có ý tứ lui bước.

Không biết tại sao nghe được âm thanh bình tĩnh của Giang Sở trong lòng Ngụy Vĩnh Tín xuất hiện một cảm giác mãnh liệt không rõ ràng.

Trên thực tế, cũng không chỉ là Ngụy Vĩnh Tín, Giang Sở vừa dứt tiếng, hầu như trong lòng mọi người đều hiện ra một cái ý niệm quái lạ. Tựa như trận đấu này hoàn toàn không có bất cứ cảnh chiến đấu hồi hộp gì chưa chắc sẽ phát triển theo phương hướng người ta mong đợi.

- "Ta tại tình không ảo cảnh cảm ngộ địa chi quy tắc." Cũng không để ý tới vẻ mặt Ngụy Vĩnh Tín, Giang Sở tự mình tự nói rằng: "Tại bên trong tình mộ, luyện hóa hải cốt Dạ Ma Tinh chủ, ngưng luyện Dạ Ma Tinh vì làm bản mạng tinh, rồi lại dưới uy hiếp thực tình tán bị tự bạo bản mạng tinh..."

- "Ồ trong mắt các người, đây là đã kích rất lớn, thậm chí sẽ hủy diệt tiền đồ một đời." Trong mắt loé ra một vệt tinh mang, Giang Sở khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh lùng, lạnh nhạt nói: "Có thể ở trong mắt ta, cái này chỉ làm cho ta cảm nhận được tiếp xúc với bản chất bản mạng tinh, hoặc là nói bản chất của Ngưng Tinh Cảnh."

- "Cái gọi là bản mạng tinh, bất quá chính là cảm ngộ tắc áo nghĩa quy, diễn hóa mà thành." Trong khi nói chuyện, Giang Sở trên người chậm rãi tràn ra một tia khí tức Dạ Ma Tinh, tuy rằng yếu ớt nhưng không thể nghi ngờ thiết thực là tồn tại. Mặc dù tự bạo bản mạng tinh, nhưng nhưng cảm ngộ Dạ Chi

áo nghĩa kia sẽ không hoàn toàn biến mất.

Mặc dù dưới hoàn cảnh như vậy nhưng lời này của Giang Sở thâm nhập vào tâm thần người ta khiến người ta nhận ra những nhận thức trước kia tuyệt nhiên không giống nhau.

Sắc mặt Long Ngao hơi đổi, tựa hồ đã hiểu ra điều gì, ánh mắt nhìn về phía Giang Sở càng ngày càng phức tạp, trong đó thậm chí chen lẫn một chút mờ mờ sự thần phục của chính hắn.

"Ta tự bạo bản mạng tinh, còn lưu lại Dạ Chi áo nghĩa thì sẽ triệt để mất đi sự tán thành của những quy tắc khác không cách nào thu được bất kỳ quy tắc nào tán đồng."

Khóe miệng hơi giương lên, trên khuôn mặt có chút non nớt, tràn đầy ngạo khí, Giang Sở, đột nhiên bước ra một bước, lạnh nhạt nói: "Bất quá, ta vì sao lại phải cần ai tán thành?"

Kiểm trong tay phát sinh một tiếng thanh minh, phảng phất cũng đồng dạng cảm nhận được sự kiêu ngạo cùng tự phụ của Giang Sở, hưng phấn thanh minh kêu lên.

- "Tu kiểm giả, tự có kiểm tâm, kiểm trong tay ta, đó chính là quy tắc!"

Một câu nói kia giống như chém đinh chặt sắt, tự nó lộ ra một sự kiêu ngạo như một con phong bạo chấn động tâm linh khiến cho người ta cảm nhận được hết thấy sự kiêu ngạo cùng cường đại.

Không cần cảm thụ cái quy tắc gì, càng không cần được ai tán đồng, trong tay có kiểm, thì có thể sáng tạo quy tắc!

Độc nhất vô nhị, kiểm chi quy tắc!

Lại nói nói ra lời này có người tâm tư linh mẫn đã đoán được ý tứ của Giang Sở chính bởi vì đã đoán được mới ngày càng chấn động càng ngày càng khó có thể tin.

Thế gian bản mạng tinh, tuy rằng từ bên trong quy tắc cơ sở, diễn hóa ra không ít, nhưng cũng chung quy là có tư liệu có thể tra được. Cho dù là một ít bản mạng tinh đặc thù, cũng không phải bỗng dưng diễn sinh mà ra, nhưng là bây giờ Giang Sở, nhưng căn bản là muốn dựa vào chính mình diễn hóa ra bản mạng tinh hoàn toàn khác nhau. Diễn cuồng như vậy, người ta chưa từng nghe thấy cũng căn bản là không ai dám tin.

- "Cái gọi là cảm ứng bản mạng tinh, bất quá chỉ là tìm kiếm một loại quy tắc áo nghĩa tối thích hợp bản thân mà thôi!"

Trên người Dạ chi khí tức càng ngày càng dày đặc, tựa hồ kèm theo lời nói này của Giang Sở, bản mạng tinh nguyên vốn vỡ vụn Dạ Ma Tinh thậm chí thức tỉnh có xu thế ngưng tụ một lần nữa.

Người khác không rõ nhưng mà giờ khắc này trong lòng Long Ngao từ lâu đã nổi lên sóng to gió lớn.

Hắn nói, tự bạo bản mạng tinh cũng không phải là không cách nào khôi phục, cũng không phải là bản tên không địch.

Sự thực, hắn biết phương thức khôi phục, chính là tìm tới một cường giả nắm giữ bản mạng tinh đồng dạng trợ giúp Giang Sở lĩnh ngộ dạ chi quy tắc, nếu như Giang Sở có thể có được thiên phú cực mạnh, liền có thể dưới tình huống không có bản mạng tinh, mạnh mẽ cảm ngộ Dạ Chi áo nghĩa. Khi thời điểm đạt tới trình độ nhất định, liền có hy vọng có thể một lần nữa được Dạ Ma Tinh tán thành, khiến cho bản mạng tinh thức tỉnh.

Đương nhiên, muốn làm đến một bước này, nhất định phải có cường giả cảm ngộ Dạ Chi áo nghĩa trên cực sâu, không tiếc tổn thương một bộ phận cảm ngộ của chính mình, mạnh mẽ truyền thụ quy tắc cho Giang Sở, đồng thời Giang Sở cũng nhất định phải có thiên phú cực cao, như vậy mới có thể thành công.

Nhưng mà, bây giờ, căn bản không có mượn bất cứ ngoại lực gì, Giang Sở dĩ nhiên một lần nữa đạt được Dạ Ma Tinh tán thành, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi, nói là kỳ tích tuyệt không quá đáng. Như vậy thiên phú, thực tại làm người muốn điên.

Giờ khắc này, Long Ngao hầu như có thể khẳng định, một khi Giang Sở khiến bản mạng tinh thức tỉnh, tất nhiên đối với cảm ngộ Dạ Ma Tinh cực sâu, trong chốc lát thậm chí có thể trực tiếp vượt qua tất cả cách trở, ung dung bước vào Ngưng Tinh Cảnh cảnh giới.

Thậm chí, có cảm ngộ kinh khủng như vậy, thành tựu ngày sau chỉ sợ tuyệt đối sẽ không yếu hơn Dạ Ma Tinh chủ ngày xưa.

Trương tự cảm nhận được bản mạng tinh của Giang Sở thức tỉnh đồng dạng còn có đệ tử Tinh Điện cùng Ngụy Vĩnh Tín. Chính mắt thấy được kì tích như vậy, đối với mọi người mà nói là một loại chấn động tâm linh khó nói lên lời.

Nhưng mà khi như mọi người cho rằng Giang Sở tất sẽ thuận thế một lần nữa ngưng tụ bản mạng tinh, thời điểm được Dạ Ma Tinh tán thành thì trong mắt Giang Sở nhưng lại lần hiện lên vẻ ngạo ý.

"Àm!"

Hầu như không hề do dự chút nào, bản mạng tinh vừa mới có xu thế lại một lần nữa thức tỉnh, lại bị Giang Sở thẳng thắn dứt khoát phá hủy.

Bực này tự tin kiên quyết cùng, đừng nói là tự mình làm ra cho dù là người ngoài cũng xem kinh tâm động phách, không nhìn được hít vào một ngụm lãnh khí.

- "Dạ Ma Tinh tuy tốt, nhưng không phải sự lựa chọn của ta... Tu kiếm giả, tự có kiếm tâm!"

Giang Sở tự nhiên biết rõ chỉ cần một cái ý niệm trong đầu lúc đó bản mạng tinh liền có thể thuận lợi khôi phục lại, ngưng tụ ra bản mạng tinh Dạ Ma Tinh mà người ta ước ao cực điểm, thậm chí có thể thuận thế bước vào Ngưng Tinh Cảnh.

Nhưng trải qua lần tự bạo kia lại làm cho Giang Sở đối với bản mạng tinh ngày càng hiểu rõ một cách triệt để.

Từ ngưng luyện ra bản mạng tinh đến tự bạo, đã trải qua một vòng được mất cũng không làm cho lòng Giang Sở nhiễm một hạt bụi. Giống như lúc trước Giang Sở đắm chiều bản mạng tinh mạnh nhất cũng không phải bản mạng tinh đặc biệt gì mà chính là bản mạng tinh tối thích hợp với bản thân. Mà đối với Giang Sở mà nói bản mạng tinh tối thích hợp không phải là Dạ Ma Tinh.

Tu kiếm giả, tự có kiếm tâm!

Ngón tay nhẹ nhàng tại bên trên trường kiếm phát động, Giang Sở tự nhiên lần thứ hai nhắm hai mắt lại, kiếm ý vào đúng lúc này âm âm bạo phát phá vỡ sự yên lặng kiếm ý thấu trời, cũng mạnh mẽ lay động tâm thần mỗi người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Bản Mạng Tinh, Kiếm Tinh!

Liệt địa kiếm!

Con người Ngụy Vinh Tín đột nhiên co rút nhanh, trong lòng sự bất an trong nháy mắt lên đến đỉnh điểm, thậm chí mơ hồ đã sinh ra tâm ý hối hận. Giả như thời gian có thể quay lại, mặc cho đắc tội Lâm Bán, hắn cũng tuyệt đối sẽ không cùng Giang Sở là địch.

Lúc trước lấy thân phận là một gã sai vặt, gọt trúc làm kiếm, đã có thể giết ra khỏi Sở quận. Lấy kiếm ý toái tinh hải, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trở thành cấp độ Kinh Châu yêu nghiệt thiên tài chói mắt nhất, cho dù là bên trong tinh mộ tự bạo bản mạng tinh, cũng căn bản không thể theo lẽ thường suy đoán. Người như vậy, mới thật sự là thiên chi kiêu tử.

Chỉ là, bây giờ đã đến mức độ này đã không còn đường lui, mặc dù hối hận, cũng nhất định phải đem hết toàn lực đối lấy một tia hi vọng sống cuối cùng.

Mắt thấy kiếm ý trên người Giang Sở càng ngày càng mạnh, Ngụy Vinh Tín thậm chí không dám chần chừ chỉ trong giây lát kiếm ý như vậy thời gian tích tụ dù cho lấy thực lực Ngưng Tinh Cảnh của hắn cũng có thể mất đi dũng khí xuất thủ.

Cảm giác dưới nguy cơ mãnh liệt, tiềm lực Ngụy Vinh Tín nhất thời được thôi phát hết mức mà ra, trong nháy mắt bản mạng tinh đột nhiên từ giữa hai lông mày phun ra, bản mạng tinh tán mát ra màu xanh nhạt rồi ngưng tụ quang ảnh bao trùm toàn thân Ngụy Vinh Tín. Đồng thời, người theo kiếm đi, mượn địa chỉ áo nghĩa, đem liệt địa kiếm cái môn cấp thấp áo nghĩa võ học này thôi động tới đỉnh phong.

Kiểm động, đại địa tựa hồ cũng run rẩy theo, sự phối hợp đặc biệt này mang theo âm thanh như bề cảnh cây khô.

"Vù!"

Lãnh lãnh kiếm thanh (tiếng kiếm chém ra) đột nhiên reo vang, tinh lực trên người Giang Sở cũng đồng thời nổ tung chỉ trong chớp mắt đã cùng kiếm ý hoàn thành dung hợp hoàn mỹ nhất, tạo thành một cái kiếm quang màu lam nhạt trước người Giang Sở.

Mi tâm, mơ hồ lóe ra một điểm ánh sao, lấy tốc độ cực nhanh ngưng tụ. Đồng thời, một vệt khí tức nhàn nhạt dạ ma tinh cũng không hề có một tiếng động hòa tan vào bên trong ánh sao, phảng phất bị thôn phệ.

"Àm!"

Trong lúc liệt địa kiếm của Ngụy Vinh Tín cùng kiếm quang màu lam nhạt va chạm cùng một chỗ cũng không dễ dàng sụp đổ như trong tưởng tượng mà tinh lực ngưng tụ thành kiếm quang kia ngày càng ngưng tụ dày hơn.

Dù cho, Ngụy Vinh Tín đã đem hết toàn lực thôi thúc liệt địa kiếm, cũng trước sau không cách nào lay động cái quang kiếm nhìn như yếu đuối kia.

- "Với đồ vô sỉ này, không cần chú ý quy củ mọi người cùng nhau tiến lên."

Mắt thấy Giang Sở có xu thế nghịch chuyển cục diện, Ngụy Vũ cũng rút cục không cách nào trấn định được tay vung lên ra lệnh cho một đám cao thủ Ngụy gia đồng thời ra tay vây giết Giang Sở.

Đây căn bản cũng không phải là quyết đấu công bằng mà là vây giết để đòi lại công đạo!

Cứ việc, loại này nhân lúc đối phương đột phá cơ hội vây giết cử động rất làm người khinh thường, nhưng, bây giờ nhưng vẫn không có ai vì làm Giang Sở nói chuyện.

Chỉ bằng việc nhân cơ hội lúc đối phương đột phá hành động này làm cho người ta khinh thường nhưng bây giờ không có ai vì Giang Sở mà nói chuyện. Chỉ là một khắc tiếp theo hai mắt Giang Sở nguyên bản vẫn nhắm đột nhiên mở ra.

Ngón tay khẽ gảy, trường kiếm trong tay hơi cong lên, lập tức phóng ra ánh kiếm chói mắt, trong nháy mắt Giang Sở đã bắt đầu động.

Kiểm ý vô hình, nhưng đồng dạng vô hình giết người!

Liệt địa quy tắc phong tỏa Giang Sở bỗng nhiên bị kiếm ý cuồng bạo phá tan một chiêu kiếm pha tan đại địa quy tắc giống như một bảo kiếm sắc bén nhất.

"Vù!"

Thời gian theo cái sát na một kiếm này vung lên ánh sao tại chỗ mi tâm đột nhiên ngưng tụ thành hình tạo thành một ngôi sao hình kiếm phiêu phù trên trán Giang Sở.

- "Bản mạng, kiếm tinh!"

Trong miệng chậm rãi thốt ra bốn chữ này, lúc tinh lực tỏa ra thành kiếm hình trên mi tâm lộ ra uy áp vô tận ngoài trừ Ngụy Vĩnh Tín ra những người Ngụy gia khác dĩ nhiên dưới uy áp như vậy ngay cả một ngón tay út cũng không thể nhúc nhích.

Đúng vào lúc này ngập trời kiếm ý rốt cục chân chính thành hình, không còn là phóng thích không hề có mục tiêu bây giờ đã được Giang Sở điều khiển rõ ràng. Kiếm chi quy tắc, bản mạng tinh thành!

Từ bắt đầu ngưng luyện kiếm ý đến lúc ngưng thành bản mạng tinh, bất quá trước sau tổng cộng cũng hơn mười tức thời gian, nhưng mà hơn mười tức này đối với Giang Sở trước đó tuyệt đối là khác biệt một trời một vực!

Nếu như nói, vừa rồi còn có người nghi vấn, Giang Sở đập tan Dạ Ma Tinh còn có chút lỗ mắng ngông cuồng, nhưng giờ đây thấy Giang Sở ngưng luyện ra bản mạng tinh thì để hết thấy nghi vấn trong lòng hoàn toàn biến mất.

Dù cho một vài năm sau có vô số chuyện cũ đều trở thành mây khói nhưng mà những người tại quảng trường này bây giờ vĩnh viễn không thể nào quên cái thân ảnh kiêu ngạo kia, không bao giờ quên được một màn giống như thần tích vậy.

Tận mắt chứng kiến một bản mạng tinh mới ngưng tụ ra đó là loại chấn động cùng điên cuồng cỡ nào?

Như vậy một màn, thường ngày mọi người cho dù là nghĩ cũng không dám nghĩ tới, bây giờ nhưng lại xuất hiện trên một thiếu niên một cách dễ dàng như vậy, tất cả thứ này đều trở thành hiện thực.

Bản mạng, kiếm tinh!

Chính mắt thấy được kiếm tinh trên mi tâm Giang Sở, trong lòng Long Ngạo không khỏi thờ dài một hơi trong lòng sản sinh ra một cảm giác vui mừng khôn xiết. Bản mạng tinh thành, cũng mang ý nghĩa trận chiến này không cần lo nữa.

Mặc dù Ngụy Vĩnh Tín từ lâu đã bước chân vào Ngưng Tinh Cảnh, nhưng trước mặt Giang Sở loại cấp độ yêu nghiệt thiên tài này, cũng đem âm đậm phai mờ trở thành một khối đá đập chân thành danh cho Giang Sở.

Kiểm động, máu nhuộm tứ phương!

Bản mạng tinh thành trong nháy mắt phá kén thành điệp, một chiêu kiếm bộc phát ra, cho dù là những đệ tử Tinh Điện kia cũng đồng dạng vì đó mà sinh ra sợ hãi.

Ngoại trừ Ngụy Vĩnh Tín ra bên ngoài còn có hơn mười tên cao thủ Ngụy gia vây giết Giang Sở tại thời điểm này đồng thời bị kiếm ý mạnh mẽ đâm phá trái tim, đều hô lên một tiếng đồng dạng vẫn lạc ngã xuống.

Bạch y như tuyết, bên trên đã nhiễm từng điểm từng điểm máu tươi, dường như hoa hồng nở rộ rực rỡ yêu dị.

Bên trên trường kiếm lộ ra một vệt ánh sao nhân nhật, cánh tay trắng nõn Giang Sở hơi giơ lên, chỉ về phía Ngụy Vĩnh Tín, quần áo theo gió mà động sát ý cũng phiêu tán theo gió, khiến người ta không khỏi cùng nhau rung mình một cái.

"Khái!"

Đột nhiên ho khan một tiếng, cổ họng dâng lên một ngụm máu tươi không cách nào khống chế từ khóe miệng tràn ra.

Bên trên trường sam màu xám Ngụy Vĩnh Tín, mơ hồ xuất hiện vết rách ngón ngang chột có vết máu chậm rãi từ bên trên những vết rách này chảy ra.

Mặc dù có địa chi ảo nghĩa hộ thể nhưng dưới một kiếm này Ngụy Vĩnh Tín vẫn bị kiếm ý nhập thể gây thương tích, chỉ dưới một chiêu thắng bại đã phân.

Trên mặt lộ ra vẻ thất bại kiếm trong tay Ngụy Vĩnh Tín chậm rãi buông xuống nhuệ khí vừa rồi đã không còn, dường như lúc này như già thêm mấy chục tuổi.

- "Giang Sở... . Bây giờ, là ta thất bại!"

Âm thanh có chút khàn khàn, Ngụy Vĩnh Tín cũng không còn dũng khí tiếp tục đánh, nói ra câu kia cũng là chịu thua .

Trong mắt cũng không có vẻ thương hại một chút nào, ánh mắt Giang Sở vẫn bình tĩnh như nước, tựa hồ căn bản cũng không có nghe ra tâm ý trong lời nói Ngụy Vĩnh Tín.

Kiểm, hơi vung lên!

- "Chờ chút!"

Cùng lúc kiếm vung lên đồng thời âm thanh Ngụy Nguyên đột nhiên vang lên chỉ mấy cái nhấp nhô đã xuất hiện ở trước mặt Giang Sở.

- "Giang Sở... Cầu người nể tình khi xưa, buông tha Ngụy gia ta đi." Cấn chặt môi, sắc mặt Ngụy Nguyên tràn đầy vẻ cầu xin.

Tay vẫn nắm kiếm như cũ, trong mắt Giang Sở lộ ra vẻ châm chọc, thản nhiên nói: "Đại tiểu thư, đây là ta một lần cuối ta xưng hô với người như vậy."

- "Ta ký thân Ngụy gia mấy năm, cũng từng chịu ân huệ Ngụy gia nhưng phần nhân tình này ta cũng sớm trả rồi." Giang Sở cũng không hề tự tin công bố thân phận từng ở Ngụy gia, chỉ là lẳng lặng nói rằng: "Ta không nợ người, là Ngụy gia người nợ ta."

- "Ta biết!" Không chờ Giang Sở nói tiếp, Ngụy Nguyên liền ngắt lời nói.

- "Ta biết... Là ta Ngụy gia nợ người!" Trong mắt mơ hồ có nước mắt thoáng hiện, Ngụy Nguyên cấn môi nhẹ giọng nói: "Nhưng, niệm tình người cùng Ngụy gia còn có một chút tình cảm hương hỏa, thỉnh tha cho Nhị thúc ta, buông tha Ngụy gia đi."

Ngụy Nguyên có thể cảm thụ được, lần này Giang Sở thật sự đã động sát cơ! Tuy không nói ra miệng nhưng bây giờ cũng chỉ mặt dày cầu xin. Giang Sở cũng không trả lời, ánh mắt chậm nhìn về phía miếng áo bị cắt, im lặng không nói gì.

Cắt bảo đoạn nghĩa!

Từ lúc xuất kiếm đoạn bảo, mình cùng điểm tình cảm với Ngụy gia cũng đã bị chém đứt sạch sẽ, lời này Giang Sở trước đó cũng đã nói qua.

- "Ta biết Ngụy gia có lỗi với người, nhưng cầu xin người, lại tha thứ cho ta một lần đi." Tầm mắt rơi xuống tấm bảo kia, Ngụy Nguyên bỗng dừng quỹ xuống nhìn chằm chằm Giang Sở nói.

- "Ta nói rồi, ta không thích bị người hãm oan."

Chậm rãi ngừng đầu, trong ánh mắt Giang Sở sát khí chưa giảm chút nào.

- Đã như vậy, Ngụy Nguyên nguyện ủy thân làm nô tỳ, xem như là cho Giang công tử một câu trả lời thỏa đáng."

Trong mắt lộ ra một vẻ kiên định, Ngụy Nguyên yên lặng hướng về phía Giang Sở mà lạy.

Tựa hồ lúc này trở về hồi ức lúc trước tại thời khắc đối mặt với cương hôn của Trương Dần sự kiên quyết quả đoán của Ngụy đại tiểu thư cũng giống như thế. Mặc dù Giang Sở biết rõ tính tình Ngụy Nguyên, giờ khắc này, cũng vẫn bị phần quyết đoán này của Ngụy Nguyên chấn động.

Ý tứ của Ngụy Nguyên phi thường rõ ràng, Ngụy gia không phải lấy cơ người cường ép ta mơ ước sắc đẹp của ta sao?

Như vậy, bây giờ ta liền ủy thân làm nô, từ đó trở thành nô tỳ của người, như vậy Ngụy gia không tính oan uổng cho người chứ?

Một đệ tử Tinh Điện, một người nhưng luyện ra bản mạng tinh sắp bước vào Ngưng Tinh Cảnh cường giả, một đại tiểu thư ngày xưa bây giờ cam chịu ủy thân làm nô như vậy dù cho Ngụy gia có lỗi với người cũng có thể hòa chứ?

Không thể không nói một câu kia lọt vào tai Giang Sở mới rốt cục làm cho sát khí trên người Giang Sở tiêu tan phần nửa.

Cũng không phải là thật sự ham muốn sắc đẹp Ngụy Nguyên, cho dù trong lòng lạnh lẽo như vậy cũng phải mềm ra.

Cái gọi là nghĩa đoạn tình tuyệt, cũng không thể nào, chân chính theo miếng bảo kia thực sự đoạn tuyệt. Thở dài một tiếng, kiếm trong tay Giang Sở rốt cục trở vào vỏ, lẳng lẽ quay người sang.

Bây giờ đã ngưng luyện ra bản mạng tinh, Ngụy gia đã không còn cách nào mang đến cho Giang Sở bất cứ uy hiếp gì, làm trọng thương Ngụy Vĩnh Tín, chém giết một đám cao thủ Ngụy gia, thậm chí ngay cả Ngụy Vũ cũng đồng dạng chết dưới kiếm Giang Sở.

Bây giờ Ngụy Nguyên lại như vậy trong lòng cũng không còn tâm tư truy cứu nữa. Cuối cùng, Giang Sở chung quy cũng không phải là cái loại người chân chính lành khốc.

Sau một khắc, ánh mắt Giang Sở lập tức nhìn về phía Lâm Bản xa xa. Sự tình Ngụy gia xem như là tạm thời chấm dứt nhưng sự tình bây giờ vẫn chưa phải lúc kết thúc....

Một tay cầm kiếm, sát khí trong mắt Giang Sở tỏa ra càng tăng lên mấy phần!

PS: hôm nay không biết thế nào, phi thường luy, cả người không kính, tâm tình cũng không tốt lắm! Vừa mới viết ra, xin lỗi, chương mới chậm chút. Mặt khác, cảm tạ lý đập lớn bạn học, cái thứ hai đã chủ, sao sao! Bái tạ!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Ưu Nhã Chi Kiếm!

"Đừng, đừng, đừng!"

Đón nhìn ánh mắt lạnh như băng của Giang Sở, trên mặt Lâm Bản lóe lên vẻ kinh hãi rồi chợt biến mất cố gắng nở một nụ cười gằn vỗ tay châm chọc nói:

- "Ta vốn cho là người đã là phế vật, không thể nghĩ tới người dĩ nhiên lại đem đến cho ta một kinh hi lớn như vậy."

Dừng dừng như không nhìn Giang Sở, trong mắt Lâm Bản không có sợ hãi hẳn biết nơi này không phải là tình mộ người đi theo hẳn cũng không phải là những tên phế vật Trương gia mà là thị vệ tinh nhuệ nhất của phủ thành chủ.

- "Ta thừa nhận, ta coi khinh người." Hơi nheo mắt lại, Lâm Bản không chút nào lùi bước cùng Giang Sở đối diện: "tự bạo bản mạng tinh lại có thể một lần nữa ngưng tụ, không hổ yêu nghiệt."

Giang Sở vẫn chưa trả lời, chỉ là kiếm cầm trong tay càng ngày càng tiến tới gần.

- "Sao, người muốn giết ta sao?" Trêu tức nhìn Giang Sở, không không thêm quan tâm sát khí nồng nặc xung quanh, Lâm Bản lạnh nhạt nói: "Rất khéo, ta cũng muốn giết người."

Lời vừa dứt trong mắt Lâm Bản tràn ra sát khí uy nghiêm đáng sợ không chút nào dấu giếm.

"Đừng!"

Tiếng bước chân ầm ầm vang lên như tiếng trống trận đánh sau vòng lòng mỗi người.

Lâm Bản thấy mấy chục hộ vệ đồng thời bước ra đao kiếm đã ra khỏi vỏ, sát khí trầm ổn, kinh nghiệm như thế này hẳn phải qua vô số lần huyết chiến mới có thể tích góp được sát khí chỉ trong chớp mắt đã phát ra. Mấy chục người như một giống như đã được huấn luyện đặc thù ở trong quân đội, không thể nghĩ ngờ làm cho bầu không khí xung quanh càng ngày càng nặng nề.

- "Giang Sở, sai lầm lớn nhất của người, chính là không nên vứt bỏ thân đệ tử phạm Tinh Điện."

Mất đi thân phận đệ tử Tinh Điện, hẳn ra tay cũng không có chút nào kiêng kỵ cho dù vận dụng thị vệ chém giết Giang Sở cũng không ai có thể nói gì được. Dù sao, vứt bỏ lệnh bài thân phận đệ tử cũng là xem như không quan hệ cùng Tinh Điện. Lạnh lùng nhìn Giang Sở, trong mắt Lâm Bản đầy vẻ châm chọc muốn nhìn thấy vẻ ảo não cùng hối hận trên mặt Giang Sở.

Đáng tiếc đáp lại hẳn chỉ là ánh mắt bình tĩnh phẳng lặng không gợn sóng như hồ nước, phảng phất đối với dự tính phản kích của hắn cũng không thể làm cho Giang Sở một chút dao động.

- "Giết, không tiếc bất cứ giá nào, giết hẳn cho ta!"

Cảm nhận xấu hổ, Lâm Bản nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên, bây giờ Giang Sở giống như một cái gai sắc nhọn đâm sâu vào cổ họng của hắn, nếu không nhổ cái gai này hẳn ăn ngủ bất an.

- "Dạ"

Trên thực tế Lâm Bản có thể điều động thị vệ ở khía cạnh nào đó cũng là được thành chủ Kinh Châu Lâm Hiểu Đông ngầm ngầm đồng ý.

Bây giờ nghe lệnh mấy chục người hoàn toàn không có nửa điểm do dự chỉnh tề đạp bước vây Giang Sở lại, triển khai kiếm trận sát ý sôi trào.

Quân đội cùng võ giả bình thường tuyệt nhiên không giống nhau, mặc dù bản thân không tính quá mạnh mẽ thế nhưng một khi ra tay giống như dòng nước lũ, giống như sắt thép thế không thể đỡ.

Nhưng luận về thực lực cá nhân mấy chục người này bất quá chỉ là thực lực Bán bộ Ngưng Tinh Cảnh, thậm chí bản mạng tinh đều không có. Thế nhưng đội hình như vậy giết người dưới cự ly gần cho dù là cường giả Ngưng Tinh Cảnh cũng khó thoát khỏi cái chết.

Quả thực dù cho Giang Sở bây giờ đã ngưng luyện ra bản mạng tinh nhưng luận cảnh giới chân thực vẫn như trước chưa bước vào Ngưng Tinh Cảnh cảnh giới. càng trọng yếu là mấy chục hộ vệ này chỉ vẹn vẹn là khúc dạo đầu mà thôi.

Hạ lệnh đồng thời động thủ quân phòng vệ thành vẫn không ngừng cuộn cuộn kéo tới không tiếc bất cứ giá nào cho dù dùng tính mệnh cũng quyết phải giết chết Giang Sở tại chỗ này.

Nếu là người tu luyện bình thường một khi khí thể bị mất ngay lập tức sẽ chạy toán loạn thế nhưng quân đội thì không như vậy. Mặc dù biết rõ hẳn phải chết cũng đồng dạng không chút do dự nào dùng tính mạng của mình tiêu hao sức mạnh đối phương.

"Vù!"

Trường kiếm phát ra một tiếng thanh minh, chỉ trong một sát na kiếm trong tay Giang Sở ra khỏi vô điểm ra một vết hàn mang hung hãn lao vào trong trận chiến.

Tinh lực phun trào, trường kiếm trong tay Giang Sở dưới bản mạng tinh gia trì, tàn mất ra một vết ánh sao xanh thẫm, ánh kiếm không gì không xuyên thủng.

Kiểm ý bao phủ mà tràn ra giết người vô hình vô tung.

Tương tự như những bản mạng tinh khác, kiếm tinh cũng có quy tắc ảo nghĩa mà biểu hiện trực tiếp ra đó chính là kiếm ý.

Trước khi ngưng luyện bản mạng tinh, kiếm ý của Giang Sở vẫn chưa chân chính thành hình ngoài trừ dựa vào cảm kiếm tư ra kiếm ý rất khó giết người thế nhưng bản mạng tinh vừa thành kiếm ý nhìn như vô hình đã thực sự đủ có sức mạnh chống lại bất kỳ quy tắc ảo nghĩa nào.

Đối với cảm ngộ về kiếm càng sâu kiếm ý lại càng mạnh, uy lực cũng đồng dạng tăng gấp bội. Nếu như nói sau khi ngưng luyện thành bản mạng tinh có thể tu luyện ảo nghĩa võ học liên quan như vậy tu kiếm cũng đồng dạng có kiếm chi ảo nghĩa. Đối với Giang Sở mà nói bản thân kiếm kỹ dưới kiếm ý thôi thúc cũng chính là thể hiện của một loại kiếm chi ảo nghĩa.

Kiểm, như gió!

Kiểm cũng không nhất định phải thẳng tắp, giống như thanh phong mưa phùn tương tự cũng có thể giết người mà không hề có một tiếng động.

Dịch kiếm thuật!

Thiên địa như vắn cờ, hành kiếm như lạc tử.

Đối mặt chiến trận, Giang Sở cũng không hề lựa chọn lấy cứng chọi cứng, lấy khủng bố kiếm ý mạnh mẽ xé ra một khe hở làm chiến trận sụp đổ. Mà là bằng tư thái nhẹ nhàng, dường như Hồ Điệp lượn qua rừng hoa đi khắp chiến trận, người đi theo giống như làn gió nhẹ xen kẽ tinh chuẩn phán đoán ra mỗi bước mỗi lượt công kích tiếp theo của đối phương.

Nhưng mà nhìn tư thế xuất kiếm nhẹ nhàng nhưng mà nhưng nơi kiếm đi qua tất nhuộm máu, tất nhiên có một sinh mệnh ngã xuống.

Trước đó trong ấn tượng của mọi người đều dừng lại bên trên cái kiếm ý kinh khủng kia tựa hồ ra tay giống như là bẻ gãy cành khô không thể chống đỡ. nhưng bây giờ Giang Sở lại cho mọi người thấy kiếm kỹ ưu nhã như vậy tuyệt đẹp như thế.

Không đề cập tới cuộc chiến khốc liệt kia, chỉ là bây giờ mỗi chiêu mỗi kiếm mỗi động tác múa lên trên mũi đao đối phương đều giống như những chiêu kiếm hoàn mỹ đầy tính nghệ thuật, cái vẻ ưu nhã này cho dù dưới giết chóc khốc liệt này tựa như cũng phải tô thêm vẻ đẹp mỹ lệ. Ưu nhã kiếm vũ, dụng nhân kiếm vũ, tử vong kiếm vũ! Trong nháy mắt ấn tượng của mọi người đối với Giang Sở tựa như hoàn toàn sụp đổ.

Xa xa trong mắt long ngạo cũng lộ ra một tia kiêng kỵ không thể không chế, nhìn kiếm kỹ như ưu nhã nhưng từ trình độ nào đó mà nói thậm chí so với kiếm ý khủng bố tỏa ra đều đáng sợ hơn nhiều.

Nếu nói trước đó đối mặt với kiếm ý không gì không xuyên thủng Long Ngạo còn có tự tin chiến thắng nhưng từ giờ khắc này cái niềm tin tất thắng đó đã sụp đổ theo kiếm vũ ưu nhã kia.

Nhìn phong thái Giang Sở giờ khắc này Ngụy Nguyên tự nhiên nghĩ tới thân ảnh gọt trúc làm kiếm tại rừng trúc trước kia.

Nghĩ đến lúc đó ngay cả tinh lực đều không có, cái gã sai vặt áo xanh kia chỉ vẹn vẹn lấy một cái trúc kiếm dựa vào kiếm kỹ siêu tuyệt giết chết lão nhân Bán Bộ Ngưng Tinh Cảnh.

Người như vậy kiếm như vậy bản thân ưu nhã đã ăn sâu vào xương tủy.

Chỉ là trước đó bởi vì tinh lực với vì bản mạng tinh làm cho hắn không thể không bỏ đi phần ưu nhã này, chỉ lấy kiếm ý khủng bố cùng Dạ Chi áo nghĩa đối địch mà thôi.

Mà bây giờ, vì ngưng luyện kiếm tinh làm bản mạng tinh, một lần nữa đứng trước mặt thể nhân cái kia phần ưu nhã tiêu sái kia lần thứ hai hiện ra rõ ràng trên người Giang Sở.

PS: kiếm bản thân liền là ưu nhã, đều là vừa ra tay liền đánh đất rung núi lở, nhật nguyệt biến sắc kiếm chiêu nhiều tẻ nhạt a. Vì lẽ đó, ngẫu nhiên thích như vậy ưu nhã kiếm! :)

Mặt khác, đề cử một quyển sách! Giới thiệu tóm tắt: Lý Phong, một cái kỹ thuật biến thái phế nhân, một lần bất ngờ xuyên qua đến mười năm trước một cái thân thể so đấu Trương Bá Luân càng biến thái cầu thủ trên người. Dã thú thân thể, hung ác tính cách, tinh xảo kỹ thuật, tạo cho sân bóng rổ trên độc nhất vô nhị hung thú tiên phong."Ta muốn làm chính là so đấu mọi người càng hung!" Khi phóng viên hỏi Lý Phong làm sao tại cường nhân như rừng NBA bộc lộ tài năng, trở thành vĩ đại nhất cầu thủ lúc, Lý Phong như thế nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.